

Giới thiệu Để Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn

Dương Thần nổi danh là một tuyệt thế thiên tài, không chỉ vậy mà còn là vô địch Tiên Đế. Tự xưng Thần võ đại lục Dương Thần. Nhưng duyên nợ chưa trả hết làm cho tu vi đình trệ, lại không thể siêu thoát vùng thế giới này.

Trong cuộc đời ta nợ hai mẹ con người, ta sẽ trả. “Một đời ôm chặt mối tình thâm

Cam nguyện đây thân nơi đất khách.

Tình trường vạn lý đành chôn mộng,

Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!”

bảo bảo con muốn đánh lộn sao, ta gì cũng thông võ đạo, pháp thuật, thần thú tọa kỵ ta đều có, nhưng giỏi nhất vẫn là đánh lộn, để cha dạy người thế nào mới là đánh.

Cảnh giới:

linh giới: luyện thể-Trúc cơ-kim đan-nguyên anh

thượng giới: phân thần-hợp thể-độ kiếp

tiên giới: Bán tiên-tiên vương- tiên hoàng - tiên đế

thần giới:....

Bạn đang đọc truyện *Để Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khởi đầu

Thần võ đại lục Dương Gia.

Nam Tử khuôn mặt thanh tú mày kiếm mắt sáng con người thâm thúy tựa ngân hà, lại toát lên vẻ u buồn mà kiên định là thường, trường bào đen phấp phơ trong gió tựa một vị tiên nhân đang ngắm nhìn trần thế

Thần nhi, con quyết định sao, không phải ai khác là Dương gia gia chủ cũng là phụ thân của Dương Thần tên Dương Hạo.

Cha con đã quyết, một thân vô địch để làm gì, trước kia con bị địch nhân phong ấn tu vi ngã xuống nơi đó, tưởng chừng đã chết nàng là người chăm sóc con, nhưng khi con hủy được phong ấn con lại rời đi, là con nợ 2 mẹ con nàng nhưng lúc đó con vì gia tộc vì Thần Điện con bỏ rơi nàng, thực lực kém con vô sách đưa nàng về, hiện tại đã bình định vấn đề Tiên Đế nhưng con không thể bước tiếp.

Thần nhi ta biết con làm người, con từ bỏ con sẽ siêu thoát vùng thiên địa này đến tầng thứ cao hơn, con đủ khả năng làm nhưng con lại vướng mắc nhân quả, haizz nhìn lại trước kia có bao nhiêu công chúa, tiên nữ muốn gả cho con chứ, con một mực từ chối, giờ ta đã hiểu rồi, nhưng ta không giải khai, 5000 năm rồi liệu bọn hắn còn sống không, con đừng quên ở đó linh lực quá thừa thớt mà họ chỉ là người thường.

Trước kia con bị phong ấn ở đó 2 tháng khi quay về đây vết vền vết đã mất hơn 200 năm.

nên hiện tại hắn ở đó bất quá trải qua gần 5 năm đi.

Thôi được giờ con nhất thống thần võ đại lục đã không còn gì để con bận tâm ngoài gia rồi, muốn nâng tầng thứ mới con phải vứt bỏ ràng buộc a. haizz con không định chào hỏi mẹ con cùng Huyền nhi sao.

Con không, con muốn đi không ai biết, con đi rồi nhiều người biết Thần võ đại lục ắt loạn, tạm thời nhờ cha quản lý vậy con hiện tại liền rời đi. Thanh âm ngưng ánh vô tung.

haizz ta chỉ là Tiên Hoàng a. hi vọng tiểu tử người không hối hận, chờ dài một hơi Dương Hạo cũng chậm rãi biến mất.

Ngọn núi cách đó không xa có 2 đạo thân ảnh. Là Dương Huyền cùng Dương Thần mẫu thân, mẹ ca đi rồi

Ta đã biết, đứa nhỏ này thảo nào trước không chịu lấy vợ sinh con hóa ra đã sớm có, xem ra ta vẫn coi nó là đứa trẻ a

Ca nhưng hẳn là Tiên Đế. Thần Võ đại lục lấy hẳn làm ngạo coi hẳn là Thần tồn tại nói đến đây Dương Huyền không khỏi 2 mắt tỏa sáng vô cùng ngạo

Phải nhưng đối với ta con và hẳn mãi chỉ là đứa trẻ, hai người nhìn nhau cười rồi chậm chậm biến mất.

Cả quá trình Dương Thần thu vào mắt thờ dài một hơi dứt khoát rồi đi.

Thiên Âm và cả con nữa. ta đến đợi ta.

tay chỉ hư không quá nhẹ: Mở. Không gian xé ra một vết rách Dương Thần Thuật lợi chui vào rồi biến mất trong không gian mịt mù.

Cách đó không xa một đạo thân ảnh lạng lạng nhìn, đôi mắt lấp lánh 2 hàng dịch thể, người đi trả nợ người ta, vậy còn người nợ ta đâu, đợi người 5000 năm rồi, không sao cả ta sẽ vẫn đợi. giọng nói nhỏ nhẹ chỉ năng nghe thấy, rồi lẳng lặng tan biến trong hư vô...

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ta chỉ muốn hỏi đường thôi mà

Ngũ Chi Sơn trời đang xanh mát bỗng dưng: Uỳnh uỳnh đoàng..

Chuyện gì xảy ra hôm qua không phải đài báo hôm nay trời đẹp sao, sao lại xuất hiện thiên lôi.

Các người... Các người nhìn. phía trên kia.

Hoàn hồn lại người dân đưa cặp mắt lên.

Thiên a đây là vị thần tiên nào hạ phàm.

Các người có từng nghe nói độ kiếp không ta nghĩ khả năng là có vị đại năng nào đó đột phá dẫn động lôi kiếp đi, không thì trời đang đẹp làm sao đổ sét.

Người bốt bốt đọc tiểu thuyết đi, tưởng ai cũng như người hã, chả qua đài báo sai thời. Có người không cho là đúng đạo.

Trên đỉnh núi, một vòng xoáy nhỏ xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất đổi lại một thanh niên bận lam sắc trường bào xuất hiện, nếu cho người ngoài thấy khẳng định mồm sẽ há tới tận mang tai, hôm nay không có chương trình đóng phim đi. bởi thanh niên nhân mặc hán phục tóc dài vũ động trong gió nữ nhân gặp hẳn phải ghen tị đến điên đầu bởi vì mặt quá trắng mịn. xã hội hiện tại gọi tiểu bạch kiểm, không không so với nữ nhi còn muốn hơn, bất quá đôi mắt lại thâm trầm tựa như trải qua vô tận tuế nguyệt kiên định sắc bén lạ kì, Không phải ai khác là Dương Thần.

Dương Thần ngửa mặt lên trời ánh mắt dò xét như tìm kiếm gì đó.

"Đại Nhân" thế giới này pháp tắc không đủ trời buộc ngài, còn xin ngài rời đi đi, giọng nói truyền thẳng vào tai to rõ ràng nhưng chỉ mình Dương Thần có thể nghe thấy.

Thiên Đạo Chi Linh?? Dương thần hỏi lại.

Vâng cũng xin Ngài mau chóng rời đi. Tiểu Linh cảm kích vô cùng.

Dương Thần nghĩ nghĩ rồi hỏi lại: như vậy đi ta hiện tại phong ấn tu vi lại sẽ không có vấn đề gì chứ, ta chỉ ở lại đây 1 năm. nói là làm tu vi từ từ hạ xuống. bất quá hạ là một truyện

Thiên đạo chi linh: ngài mau lên tiểu Linh sắp không giữ nổi pháp tắc nữa

- nửa ngày sau

Ngài xong chưa???

Ta vẫn đang hạ Dương Thần có chút không kiên nhẫn đạo.

Thiên Đạo Chi Linh...

Nửa chén trà xong tu vì ổn định lại ở Nguyên Anh. Mới đình chỉ hạ tiếp, xem ra thế giới này vẫn giữ được Nguyên anh.

Tu luyện là nghịch thiên mà đi bởi tranh đoạt linh khí mà tu luyện. Để hạn chế tu sĩ hút hết linh khí mới sinh ra Thiên Đạo Chi Linh. Thiên Đạo Chi Linh cai quản vì diện bởi vậy sinh lời kiếp hồng ngân cản tu sĩ đột phá, khi đột phá đến cảnh giới nhất định, thiên địa không thể dung chứa được, tu sĩ phải phi thăng lên vùng thế giới cao hơn.

Vùng thế giới cấp thấp gọi Linh Giới, Linh Giới có muôn vàn vì diện khác nhau,

cao hơn nữa là Thượng Giới, Tiên Giới, Thần Giới. Hiện tại Dương Thần đang ở không được xếp trong Linh Giới bởi Thiên đạo chi linh quá yếu, linh khí quá mỏng nếu đưa lên so với vì diện ở linh giới hẳn được cho là vì diện rác.

Sấm xét tán đi, Dương Thần cũng đứng dậy rời đi vài dặm sau trong bụi cỏ có tiếng động, mắt ghé qua thì thấy một hán ca tay cầm chiếc hộp biết phát sáng, trên chiếu cánh.... tay thì không ngừng cầm côn thật vũ động lên xuống,

Mù chết mắt ta, Dương Thần có xúc động muốn chửi mẹ cảm giác. nhưng vẫn giữ bình tĩnh tiến lại gần hỏi: Vị đại ca cho hỏi Đông Hải Mạn gia ở đâu.

Cạch.a.a.a kèm theo một tiếng hét thảm miêng xùi bọt Hán ca bất tỉnh nhân sự.

Dương Thần miệng giờ há to có thể nhét được quả trứng, không phải ta làm giết mình đến gãy còn đi... Ta nhưng là chỉ muốn hỏi đường thôi mà

Không còn cách nào Dương Thần đành dùng linh thức quét ra, thấy trong ngõ nhỏ cách vài dặm có thanh niên đang ngâm giấy cuộn trong miệng nhà khói phì phò, Dương Thần mừng thầm vội vã phi đi, không đủ sức dùng thuẫn đi đành phi hành vậy. Đến nơi.

Dương Thần tay chấp lễ phép hỏi: Vị đại ca có thể cho tại hạ hỏi đường được chăng..

Đầu trục thanh niên nhân mồm còn ngâm điệu thuốc quay lại trừng nhìn, nhưng vừa thấy Dương Thần cách ăn mặc, Thanh niên cười hả hả thưa: Đạo hữu muốn đi đường thì đứng người rồi, đúng lúc tiểu ca đây cũng ở vùng này nếu được ta xin phép dẫn đường

Dương Thần lòng như nở hoa cảm kích nhìn thanh niên nhân: Vậy cảm tạ đạo huynh, Thỉnh- Thỉnh,

đưa thủ thế mời thanh niên 2 người dắt nhau đi trong hẻm

Thanh Niên vừa đi vừa ngo ngoé dưới. Không đúng ta làm sao cảm giác tên kia không phải đang đóng phim đâu.

Dương Thần nghi hoặc không hiểu hỏi: Đạo huynh??

Này người không phải đang đóng phim đi.

Dương Thần nghi hoặc không thôi đạo: đóng phim?? ta chỉ đang hỏi đường thôi mà.

Đầu trục vẻ mặt dữ tợn quát Mẹ trứng làm lão tử không công nửa ngày tưởng lên truyền hình không ngờ gặp tên điên lại còn xưng huynh gọi đệ dắt nhau đi nữa, hiện tại đầu trục có loại tức chết cảm giác. bỏ đi bỏ đi... nói xong không kịp Dương Thần gọi đã chạy mất dạng

Dương Thần: Đạo huynh chờ...

Đầu trục: Từ trong hẻm khuất hét ra: Chờ Chị người bà bà.

Dương Thần...

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Suu hồn

Rời đi về sau Dương Thần không biết làm sao tìm đường cũng không khỏi có cảm giác quái lạ. chả lẽ ở đây cũng cần đưa tiền mới hảo nói chuyện sao. nhìn xem nhẵn trừ vật còn vài ngàn ức linh thạch nhưng cũng không biết làm sao làm. Dương Thần có chút hối hận trước kia không hỏi Thiên Âm, nhìn người ở đây có vẻ thần thiện cũng không muốn dùng suu hồn, nếu dùng hẳn dễ làm hơn rồi.

Uy uy tiểu tử ta gọi người không nghe thấy sao.

Ổn định tâm thần Dương Thần quay đầu lại thấy một nhóm đại hán đầu trục đang tiến đến, lại giả bất thiện a...

Đây là địa bàn lão đại không biết quy củ hay sao mò lại đây không nộp thuế: một tên đầu gà mở miệng nói chuyện.

Dương Thần có chút nghi hoặc đảo mắt nhìn lại hỏi: Ở con đường này cũng có chủ nhân sao???

Đầu gà thanh niên có chút tự đắc miệng phun hoa đạo: hửn ngươi là người chỗ khác đến nên không biết đây là địa bàn của A Hồ đại ca. Lần đầu không biết nên giảm nửa giá nờn ra 500 khối ta tha ngươi đi lần sau khỏi đưa,

Dương thần thả nhẹ giới chỉ 1000 khối linh thạch chính tề rơi xuống: Đây là 1000 khối linh thạch 500 khối tiền hỏi đường như nào.

Cả quá trình nhóm người thu vào mắt, trong đó tên đại hán to con nhất chỉ thẳng vào mặt Dương Thần quát: Nhẫn này ta coi trọng mấy khối đá này trả ngươi, tiền thuế coi như thôi như nào?

Xin lỗi ta chỉ có linh thạch nhẫn không thể giao Dương Thần có chút không giải khai giới chỉ bình thường có 200 khối linh thạch, Nguyên Anh tùy tiện có thể luyện chế tại sao cần nhẫn không cần linh thạch đâu

Nói vậy là ngươi không giao rồi: Tên to con lạnh lùng lườm gần giọng nói, đôi mắt không khỏi toát lên vẻ thèm thuồng, Hùm ca nói nhiều như vậy làm gì trực tiếp đoạt chính là, Cũng đúng: Anh em lên.

Chả mấy chốc Dương Thần bị vây lại xung quanh.

Tiểu tử cho ngươi một cơ hội nữa giao ra nhẫn tha ngươi một mạng, còn không thì khả khả. cười lạnh một tiếng nam tử tên Hùm ca rút sau lưng một cây trùy thủ nhẹ nhàng liếm, rất có phong phạm tiểu lưu manh.

Dương Thần mắt lóe lên vẻ lệ khí, Nể nang là người ở đây phân thượng ta áp chế không thềm dùng linh lực dò xét suy nghĩ, không nghĩ tới ở đâu cũng vậy, con người luôn là chủng loài tham lam nhất. Tưởng ở đây đón mẹ con nàng yên ổn sống nhẹ nhàng, ai ngờ vẫn phải mở sát tâm.

-Ba Ba Ba thanh âm ngừng lại A Hùm không kịp nhìn thấy gì, tỉnh táo lại đã thấy tất cả nằm rạp xuống đất rên rĩ.Nếu không phải Dương Thần nhẹ tay bọn này đã là lũ người chết.

-Ngươi... là ngươi ra tay!

Phải thì như thế nào Dương Thần đạo, thực sự Dương Thần chả muốn kéo néo làm gì cả chực tiếp giết liền ổn rồi, nhưng vẫn là thôi đi, dù sao đối phương cũng chỉ là vài đứa tiểu tử.

- Ngươi không sợ lão đại trả thù sao, cứng không được A Hùm lại bắt đầu dùng biện pháp đe dọa mong đào tẩu. thực sự là vừa rồi làm chán kinh đến rồi chưa đến 1 giây 7 người ngã xuống mà vẫn không rõ nguyên nhân.

-Lão đại?? trong miệng các ngươi vừa mới nói tới A Hồ đó sao

Phải, sao tiểu tử ngươi sợ. nếu biết sợ thì giao nhẫn ra, Nếu không ngươi chết rất khó coi, không chỉ ngươi mà ngay cả người thân ngươi tất cả đều sống không yên,khả khả.

Dương thần giờ đây sát khí hiển hiện: Tất cả rút mình ngươi ở lại, phải là ngươi mới vừa rồi ngươi đe dọa ta và thân nhân sao, vậy thì chuẩn bị sám hối đi, dám đe dọa bốn Tiên Đế? hử chuyện cười. Tất cả có thể rút rồi.

Lời vừa dứt nào còn ai dám ở lại bỗng chốc chỉ còn lại Dương Thần và A Hùm

Nhận thấy không ổn A Hùm lại quát: này tiểu tử ngươi muốn làm gì, ta cảnh cáo ngươi lần nữa Lão Đại sẽ giết ngươi, ngươi chết sẽ rất thảm

Dương Thần nhảm cũng chả muốn nói nữa, thực sự là hết thuốc chữa

Quý xuống!!!!

Ầm... thanh âm vừa rơi, Đầu gối A Hùm như có người ngạnh sinh sinh bẻ xuống đồng dạng, người nặng như có ngọn son đè sau lưng, mồ hôi hột không ngừng lăn xuống, trong mắt bây giờ chỉ có vẻ hoảng sợ.

Ngươi..Ngươi... trực tiếp giết được rồi còn bắt ta quý. ngươi.

Cũng không hổ danh người lấn lợi quý là một dạng nào đó thực sự là sỉ nhục, Quý mà được sống chắc chắn vẫn có người vứt bỏ tôn nghiêm để quý.Nhưng quý vẫn khó thoát khỏi cái chết có ai nguyện ý quý đâu nào. Thanh niên trước mặt hửn chắc chắn là loại thứ 2 bởi vì bây giờ trong mắt hửn chỉ có mù mịt sâu thẳm cùng lạnh lẽo không chứa bất cứ cảm tình nào.

Ngươi quá cao ta không nhìn thấy mặt ngươi.

Nhẹ nhàng thả một câu khuôn mặt hửn lên đôi mắt cao ngạo ngược xuống như vị thần quân bề ngễ thiên hạ ngó xuống chúng sinh.

Dương thần đưa tay bóp chặt vào đầu A Hùm chậm rãi nhấc lên, một hồi sau chỉ nghe tiếng hét thảm thiết rồi im bất. Tùy tiện xách người đối phương ném qua một bên như ném một đồng đồ bỏ đi, rồi xoay người đi.

Suru hồn xong Dương Thần hiện tại đã hiểu thế giới này đại khái và quy mô. xem ra thế giới nào cũng có người tốt và người xấu, đương nhiên Dương Thần cũng không phải người tốt gì, chỉ là người không phạm ta, ta không chọc người mà thôi.

Lạnh lùng nhìn xác chết rồi bỏ đi hoàn toàn không có tí tình cảm nào gọn sóng. Xem ra đến thế giới này ta còn quá hiền a.. thế giới nào cũng có người ăn thịt người...

nhỏ nhẹ đôi câu rồi Dương Thần nhanh chóng rời đi. Dương Thần nhưng sợ vào tu a. Đến thế giới này cũng phải tuân thủ luật lệ ở đây.

Ân thế giới này gọi đó là "Nhập gia tùy tục"

Thú vị một thế. nói xong Dương Thần hóa thành một đạo sáng tiến về hướng Đông.

Một căn phòng tối.

Cái gì A Hùm chết. Hừ ta không cần biết hần là thần thánh phương nào động vào người lão tử chỉ có một còn đường.

tra cho ta...Mập mập trung niên nhân đầu trọc mắt điều lông mày sâu róm cời trần lưng tha thu hình quan vũ. Hét to vang dội khắp phòng. người này không phải ai khác là A Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tìm Thấy

Thành phố Đông Hải, trong một căn biệt thự. Đại sảnh trên ghế sofa ngồi một trung niên nhân, trung niên nhân tóc đen mắt sáng, con ngươi nghiêm nghị ngược mặt về phía cửa sổ. Trung niên nhân đối diện ngồi một cô gái 21 22 tuổi nếu dùng xinh đẹp để hình dung được hết được vẻ đẹp của nàng, mắt phượng mi liễu mĩu cao thanh tú, tóc dài xõa vai người mặc áo lụa xanh kiêu diễm không thể tả hết, nằm ngửa trong ngực là một nhóc tí mắt nghiền mắt ngủ say xưa ngon lành. Nếu Dương Thần nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra người này là Thiên Âm, Mạn Thiên Âm người mà Dương Thần đang tìm kiếm.

Hải tử cũng gần 5 tuổi rồi. Ta không thể để cháu ta không có cha mãi được, mỗi lần nó hỏi ta, ta đều thương tâm bấy nhiêu, đến giờ con còn muốn giấu ta cha của nó rốt cục là ai hả. Người đàn ông trung niên nói dĩ nhiên là cha của Mạn Thiên Âm tên Mạn Thanh Vũ.

Hần còn sống hần hứa ta chắc chắn sẽ đón 2 mẹ con con, Mạn Thiên Âm có chút bất đắc dĩ đạo.

Đón.. Đón cái gì cha đứa bé ta còn chưa gặp, con cũng không biết cách liên lạc, lấy đâu ra hần còn sống, nếu hần còn sống hần dám đến đón con sao, cũng gần 5 năm rồi mất mĩu hần đâu, con còn bị lừa đi, năm đó ta nếu không phải cho con đi du lịch cũng không đến mức này, năm đó con mới 18 còn chưa có vào đại học nữa, năm 19 tuổi sinh hải tử con nói ta...

Thôi từ trước nay ta chưa bao giờ cảm đối con yêu đương cũng không ép buộc gì cả, nhớ lúc xưa ta cũng theo đuổi mẹ con, lúc đó ta cũng tay trắng mà lên, hiện tại mới được như này. Nhưng nghe cha một lần, người tái giả đi... a không đúng con vẫn còn chưa cưới. Vậy để làm con hiện tại quản lý công ti lại còn nuôi con, thời gian, sức lực đầu tư, phải có một trụ cột mới giúp đỡ được, Cũng đừng để Tiểu Tuyết tủi thân với bạn bè nó. Mỗi lần kể với ta ở nhà trẻ ta đều thương tâm bấy nhiêu. aizz không nói nữa mẹ con con về phòng nghỉ đi. Ta cũng chuẩn bị về nhà, Lắc đầu Mạn Thanh Vũ mở cửa rồi đi.

Lắc lắc đầu Mạn Thiên Âm không khỏi nghĩ đến 5 năm trước:

Thần ca ta có hải tử. Về mặt không khỏi cười xoa xoa bụng trước mặt Thanh Niên

Ta chuẩn bị rồi đi. Một câu nói cùng lúc với câu trước, cả khuôn nhà tranh nhỏ không có một thanh âm nào rơi.

Ngươi tính đi đâu- Ta thực có hải tử. lại 2 câu trùng điệp cùng một lúc.

Thiên Âm nàng nói trước

- Ta vừa kiểm tra có được 3 tuần. Mà Thần ca ngươi định đi đâu, ngươi định bỏ mặc 2 mẹ con ta sao, đôi mắt đẹp không khỏi có một tầng sương mù mờ.

Dương Thần về mặt bất đắc dĩ đạo: Trước kia ta không kể ta là ai. Nàng vẫn chăm sóc ta tốt 2 tháng này. Hiện tại ta cũng không muốn nói ra ta là ai từ đâu, duy nhất nàng chỉ biết tên ta. Ta không phải không muốn nói, có đôi khi biết nhiều lại là chuyện không tốt, nếu biết không chỉ có hại cho mẹ con nàng cả vì diện này ắt có tai ương. Ta xin lỗi ta có thể chỉ cho nàng biết ta không thuộc thế giới này, cũng không phải phạm nhân sơ đi 2 tháng trước ta bị thương là bản thân bị phong ấn lại rơi từ trên kia xuống, vốn dĩ sẽ khôi phục trong một thời gian dài nhưng lại gặp nàng. tất cả chỉ vậy ta không thể nói

thêm.

Từ từ Mạn Thiên Âm trực tiếp cắt ngang: Vì diện?? Phàm nhân là sao, Không khỏi sờ tay lên chán Dương Thần, không có bị ốm đi? hay là di chứng do lần bị thương đó. Lại như nhớ tới gì Mạn Thiên Âm không khỏi nhìn lại mái tóc Dương Thần, dài thực sự so tóc nàng còn dài và mượt hơn.

Nàng nghe ta nói một câu nữa: Lần này đi có thể ta sẽ chết thân hồn câu diệt vĩnh thế không siêu sinh, ta cũng không dám hứa hẹn kiếp sau gì cả, bởi vậy nàng phải bảo trọng, cả con nữa hảo hảo sống sót, ta chỉ có tấm ngọc này nếu ta thực sự chết ngọc sẽ vỡ. nếu còn ta hứa sẽ quay lại tìm 2 mẹ con nàng. Cũng đừng hỏi có thể không đi sao??? bởi ta phải đi trên vai ta còn quá nhiều mạng sống có gia tộc, thân nhân...nếu có một ngày ngọc vỡ mà có người họ Dương tới đón vậy hãy theo họ, có thể sẽ thấy mộ phần ta, haha cười đến đây mặt Dương Thần có chút thất lạc...

Cả quá trình Mạn Thiên Âm chỉ nghe, dịch thủy chảy quá nhiều, nàng tin, bởi trong mắt Dương Thần không hề có tí nào là giả dối.

Nàng chỉ nói được duy nhất một hảo hảo sống sót mẹ con nàng chờ...

mụ mụ người khóc sao? Thanh âm thanh thuần vang lên tai làm tỉnh lại Mạn Thiên Âm từ trong suy nghĩ miên man.

mụ mụ người lại nhớ tới cha sao? cha còn sống sao.

Lại một thanh âm như cửa vào tim nàng. Nàng cười nhẹ lau sạch nước mắt đọng trên mặt không khỏi vuốt nhẹ tóc cho con nàng.

Tiểu Tuyết baba con chưa có chết, sẽ nhanh thôi sẽ đến tìm hai mẹ con mình. Cầm nhẹ ngọc bội treo trên cổ mình, ngọc bội màu xanh lục trên khắc chữ Dương, gỡ ra đeo lên trên cổ cô bé, đây là ngọc bội của baba con, baba con rất lợi hại ba ba con nói chỉ cần có ngọc này rất nhanh sẽ tìm thấy mẹ con mình.

mụ mụ con cũng muốn có cha như tiểu hài tử khác, họ có ba ba, ba ba họ thường đến đón, con cũng muốn, nhanh nước mắt lại chàn đầy trên mắt mặt vô cùng ủy khuất.

Ngoan tiểu Tuyết ngủ đi mai còn đi nhà trẻ rất nhanh thôi cha con sẽ tìm tới,...Mụ mụ hứa với con...

mụ mụ con muốn học võ, con cũng muốn lợi hại như cha, mẹ nói cha là Tiên con cũng muốn như vậy.

Hảo, mụ mụ hứa cha con đến rồi sẽ bảo cha con giáo con. Ngoan tiểu Tuyết ngủ đi..

2 người ngủ về sau bất tri bất giác ngọc bội sáng lên nhẹ nhẹ rồi tắt, cả quá trình không ai biết...

Trên nóc một tòa nhà không xa. Một thanh niên ngồi xếp bằng 2 mắt nhắm nghiền bỗng mở choàng mắt ra, tựa như vì sao lóe sáng giữa vùng không gian đêm tối.

Tìm thấy mẹ con nàng rồi, câu nói mạng theo nụ cười sán lạn, Nếu để Tiên giới biết vạn năm thạch đầu cũng biết cười e rằng bao nhiêu công chúa, tiên nữ đều bị cấp cho dọa sợ. vạn năm thạch đầu chưa bao giờ cười lúc nào cũng mang theo ánh mắt buồn bã cùng khuôn mặt lạnh, Tiên Đế của chúng ta lần này cười, một nụ cười thật sự, một nụ cười hạnh phúc...

Lóe sáng rồi biến mất giữa bầu trời đen tối...vị trí cũ giờ không còn thanh niên nhân chỉ còn một cơn gió khẽ thổi qua...

(Hết Chương: 4 cảm ơn mọi người đã đọc ạ, rất mong mọi người góp ý thêm với hi lần đầu viết khá nhiều thiếu sót, như lời thoại. hiện tại vẫn đang cố gắng khắc phục sửa đổi cảm ơn mấy vị đạo hữu đã đọc. đưa ra nhận xét nghiêm túc nhé, một lần nữa cảm ơn)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Gặp Lại

Cách đó không xa

Cứu mạng...a a. Tiếng la hét phát ra, là giọng nữ tử

Dương Thần đang phi hành không khỏi cau mày dừng lại, tính bỏ đi vì sợ lại kết thêm một nhân quả, nghĩ vậy nhưng Dương Thần vẫn là đáp xuống dù sao Dương Thần cũng đang thiếu tiền, ở thế giới này Dương Thần thiếu nhất là tiền còn nhân tình,nói thật chứ Dương Thần không cần, chỉ muốn hảo hảo đón mẹ con 2 người thôi.

Cách đó không xa một đám lông bông đang lôi kéo một cô gái,

cô gái 21 22 tuổi ăn mặc thành thực mặt mũi đoan trang đang không ngừng kêu la, nhưng sức lực đâu mà tránh thoát được đám người đó.

Dương Thần ở sau hô nhẹ: Đưa ta 500 khối ta giúp ngươi.

Đám người giết mình quay lại: cau mày không khỏi trừng mắt tay làm động tác rạch cổ. Một tên trong đó hô cút đi không lâu từ chém người.

Cô gái không khỏi đánh giá Dương thần thần suy nghĩ gì đó rồi nói: Được ngươi giúp ta, ta cho ngươi 500 khối, tuy có chút không tin vì căn bản Dương Thần trông giống tên nhu nhược hơn, mặt trắng tóc dài không biết con tướng thụ nữa kia. Nhưng hết cách rồi ai bảo Dương Thần là hi vọng duy nhất của bản thân đâu, nghĩ đến cảnh bị đám lưu manh làm nhục người không khỏi nhẹ run lên.

Dương Thần hiện cần tiền, ở vị diện này tiền là quan trọng nhất, ở đây có câu có tiền mua tiên cũng được, chột nghĩ ra điều gì, đứng vậy ta đường đường Tiên Đế mà bán được có 500 khối, Dương Thần có loại muốn cười nhưng vẫn nén xuống.

Mấy tên lưu manh không còn kiên nhẫn nữa, bị lơ đi đứng vậy tên trẻ tuổi kia hoàn toàn lơ đi vậy mà không nhìn mình, có tên tức giận quá trực tiếp với viên gạch quăng đi, mẹ đàn dâm lơ lâu từ này.

Nguy hiểm...: Cô gái hét lên kinh hãi 2 tay gắt gao che lại mắt không dám nhìn. Nội tâm không ngừng tự trách, trách bản thân kéo người vào.

Nhưng không như suy nghĩ viên gạch va vào thanh niên, mà chỉ thấy một vệt sáng lóe lên, tất cả lại rơi vào yên tĩnh

Xong rồi 500 khối, đánh vỡ sự trầm mặc Dương Thần bước lại gần xòe tay ra trước mặt cô gái.

Giật mình ngây người trong phút chốc cô không khỏi xin xung quanh, chỉ thấy nằm la liệt người hoàn toàn bất động, gương ép sự sợ hãi cô lấy can đảm hỏi: Ngươi giết họ rồi sao, làm thế nào mà giờ cô không khỏi nhìn nhiều vào khuôn mặt ấy đánh giá một lần nữa, trong đầu cô đang ong lên 2 chữ: Soái, Lạnh, Mặt cô không khỏi đỏ bừng lên đây là lần đầu cô có cảm giác này, ngay bộ quần áo thanh niên mặc cổ cũng không cảm thấy kì cục

Dương Thần có hơi không kiên nhẫn đạo: họ không chết chỉ nằm thôi, lần nữa xòe bàn tay ra cực ngắc phun 500 khối.

Cô gái... Thất thần cô móc trong túi 500 khối đưa ra, giờ trong đầu cô đang nhanh bốc hỏa: không nhìn hán không nhìn, cô tự hỏi cô có đẹp không.. đáp án là có, vậy mà hán chực tiếp làm ngơ: giờ cô càng thêm khẳng định hán đích thực là thụ.

Lấy lại tinh thần: ta tên Đường Lâm ngươi tên gì, xung quanh vắng ngắt.. người đâu? Không trung lại vang lên tiếng nói:

Bèo nước gặp nhau không cần hỏi tên tuổi tạm biệt..

Lấy được tiền Dương Thần đi đổi bộ quần áo mới, quá trình không khỏi có nhiều người hiếu kì cách ăn mặc của Dương Thần, Một thân hán phục tới búi dài 2 sọt tóc mai rủ xuống đến cằm.

Dương Thần sau khi suu hồn liền đã biết vì diện này rất nhiều thông tin, nếu muốn hòa nhập phải thay đổi kéo bị nhiều người cho rằng điên.

Đổi bộ quần áo xong Dương Thần cũng không cắt tóc, đùa chứ Dương Thần hoàn toàn không thích mấy kiểu tóc ở đây, để như cũ vẫn đẹp hơn a.

Nhiều năm không gặp Dương Thần nghĩ phải chuẩn bị quà, nói là làm Dương Thần đến ngọn núi cách đó không xa lấy ra một tôn lô đỉnh chuẩn bị luyện chế.

Lần này Dương Thần luyện chế một chiếc dây chuyền cũng một chiếc nhẫn cả 2 đều có công dụng trừ vật. Nếu con là con gái vậy liền đưa dây chuyền, nếu là con trai Dương thần liền cho đồ vật khác Dương Thần có rất nhiều ngoại trang cho nam bởi hồi trẻ từng dùng.

Còn nhẫn liền đưa cho thê tử dùng vậy, theo thông tin Dương Thần có được thì vì diện này tặng nhẫn là một hành động minh chứng cho các cặp vợ chồng, có quyết định Dương Thần rất nhanh liền luyện chế ra.

một sợi dây chuyền hình mặt trăng màu tím, trên mặt trăng đang đậu một con phượng hoàng nhỏ rất sinh động sợi dây được kết bằng tơ của băng tằm dẻo dai khó có gì phá được lại mát mẽ nghĩ đeo vào sẽ rất thích.

Nhẫn lam sắc bên trên khắc lên tinh xảo từng đóa hoa sen nhỏ. đưa về màn đêm, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng bắt mắt.

Gật đầu Dương Thần nhìn lại trời cũng đã sáng cũng nhanh gần hết ngày nữa. Nghĩ đến gặp lại thê tử chưa cưới cùng con cảm giác hưng phấn mãnh liệt.

Cười ha há một tiếng Dương Thần có chút không đợi được phi nhanh về phía có ngọc thạch cảm ứng.

Đường Lâm lão sư tạm biệt... giọng nói trong trẻo một tiểu thí hài tươi cười vẫy tay rồi nhảy lên ôm mẹ mình.

Trước mặt nếu Dương Thần gặp chắc chắn sẽ nhận ra ngay đó là người mua mình hôm trước với giá 500 khối. Còn người bé tiểu tiểu kia là Thê tử chưa cưới của mình Mạn Thiên Âm.

Đường lâm u oán trách: đã nói bao lần phải kêu ti ti không được kêu lão sư như vậy giả nói vậy nhưng miệng vẫn tươi cười.

Được rồi Đường Lâm nói người ti ti chả phải người gọi ta là cô cô rồi, ta nhưng với người cùng một khối. Mạn Thiên Âm cũng tươi cười nói chuyện, thoải mái vậy sở dĩ 2 người trước từng là khuê mật với nhau 2 người còn có danh hiệu song kiều. nhưng về sau vì có con nên không tiếp tục học đại học mà trực tiếp quản lý công ti của mạn gia, còn Đường Lâm học hết đại học giờ đang giữ nhà trẻ.

Cười cười chuyện trò vui vẻ bỗng chốc.

Đường Lâm không khỏi nhìn chăm chăm vào Thiên Tuyết.. Này làm sao có như vậy giống đâu...

Thấy không hợp lý Mạn Thiên Âm hỏi: mặt tiểu Tuyết có gì sao??

Thiên âm người còn ảnh của cha tiểu Tuyết sao?? Đường Lâm giờ có chút không bình tĩnh. Người hôm qua thực sự khắc ghi vào trong đầu nàng, hơn nữa tiểu Tuyết còn quá giống nữa, không nói khuôn mặt xinh đẹp như mẹ, nói đến đôi mắt thực sự quá giống.

Có nhưng làm sao vậy ta có mỗi một ảnh lại là trước kia chụp chộm được. Tuy có chút nghi hoặc nhưng Mạn Thiên Âm vẫn móc điện thoại mở ảnh đưa ra cho Đường Lâm xem

Đường Lâm sau khi xem không khỏi giật mình không thôi người này.. người này chính là người hôm qua cứu mình.

Đường Lâm nhỏ nhẹ nói: Tội qua ta gặp được hần.

Cái gì??? Người gặp hần... Lão sư Người gấu cha con.. 2 mẹ con như hét lên hỏi.

Đường Lâm mới kể lại chuyện tội qua cho 2 người nghe.

Mạn Thiên Âm như muốn vỡ òa, hạnh phúc.. phải hần không lừa mình.. hần sẽ đến tìm 2 mẹ con mình, nén nước mắt vui sướng hỏi lại: Đường Lâm người biết hần ở đâu sao...

- Không biết bắt quá hần ta...

Đúng lúc đó một giọng nói khàn khàn run rẩy phát ra:

- Thiên Âm..

Mạn Thiên Âm giờ phút này cũng run rẩy nước mắt đã không ngăn được chậm rãi quay lại phía sau...

Người nói không phải ai khác là Dương Thần.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nhạc Phụ Đại Nhân

2 Người im lặng cứ như vậy ôm, bởi không có lời nào có thể diễn tả được niềm hạnh phúc này, những lời đường mật chỉ là thừa.

- Ba Ba...Đánh vỡ sự im lặng một giọng nói nhỏ nhẹ tay đang gắt gao túm chặt quần Mạn Thiên Âm đôi mắt rung rung trong trẻo ngược lên nhìn 2 người...

Dương Thần buông Mạn Thiên Âm ra cúi xuống xoa xoa đầu hỏi nhẹ: Ta là cha con... con tên gì. giờ đây Dương Thần hiểu thế nào là hạnh phúc nhìn khuôn mặt ngây thơ của nữ nhi mình, như một dòng nước ấm chảy thẳng vào tim gan mình.

- nhảy lên ôm cổ Dương Thần như không muốn Dương Thần chạy mất, rất sợ, rất vui, vui bởi mình cũng có cha, sợ đây chỉ là mơ sợ sau khi tỉnh lại cha lại đi mất, nước mắt ướt hết vai Dương Thần giọng nói đều đều phát từng tiếng ngắt quãng: con tên Thiên Tuyết, Dương Thiên Tuyết mama gọi con tiểu Tuyết, cha đừng đi nữa con muốn ở với ba ba, mẹ mẹ hài tử khác đều có cha họ đều đến đón, con sợ lắm.

- Dương Thần nhanh nước mắt cũng chảy ra lần đầu tiên Dương Thần khóc, trước kia dù bị thương tích, dằn vặt tra tấn cũng chưa bao giờ kêu một tiếng hay chảy một giọt nước mắt nào, nhưng giờ đây lại khóc, khóc vì chính nữ nhi của mình, nhận ra nữ nhi mình rất đau lòng, Dương Thần cũng cảm nhận, cảm nhận từ huyết mạch tương liên.

Vỗ nhẹ lưng nữ nhi mình, cha hứa sẽ không bỏ con nữa Tuyết nhi ngoan, từ nay cha sẽ không bao giờ xa mẹ con con nữa.

Đứng ở bên cạnh Đường Lâm có cảm thất lạc, chỉ nhìn gia đình họ đoàn tụ, nàng biết 2 người chỉ là bè nước gặp nhau nhưng nàng vẫn rất buồn, nàng

ước rằng người đàn ông đó không phải hắn, hoặc có lẽ: haiz ta đã quá ích kỉ rồi trong lòng nói thầm rồi xoay người đi.

Chúng ta về thôi, đi chúng ta về nhà, 2 người sóng vai nhau về, tiểu Tuyết thì trực tiếp ngủ say trong lòng Dương Thần khỏe mắt vẫn còn 2 giọt nước long lanh, 2 người không nói với nhau lời nào mặt tràn đầy tiểu dung chỉ lẳng lặng đi, như mong muốn con đường này kéo dài bất tận.

Về đến nhà, mở cửa ra, thấy một người trung niên đang ngồi uống trà cũng nhanh buông xuống, gọi nhẹ:tiểu Tuyết lại đây với Ngoại Công,

Mất bỗng dừng nhìn lại thấy bên cạnh một người 2 mắt co rút lại nhìn thanh niên nhân chăm chăm lên, giống quá giống tiểu Tuyết.

Là ngoại: ngoại là tên đã hại Thiên Âm 5 năm trước,ngừ khí nghiêm nghị đôi mắt nhanh phát hỏa nhìn trừng trừng vào Dương Thần.

Nhận thấy bầu không khí căng thẳng Mạn Thiên Âm ho nhẹ: cha sao cha lại đến đây,a đây là cha của tiểu Tuyết...

Đánh gãy thanh âm của Mạn Thiên Âm:Tiểu Tuyết ngủ rồi dẫn về phòng đi ta muốn nói chuyện riêng với hắn Mạn Thanh Vũ cũng không nhìn 2 mẹ con nàng mang theo ngừ khí không cho phép phủ định đạo.

Thiên Âm cũng hiểu chuyện mạng theo tiểu Tuyết lên phòng.

Giờ ngồi xuống nói đi: Ngoại mong muốn gì ở mẹ con nàng, 5 năm trước ngoại hại nàng con chưa đủ sao, ngoại biết trong 5 năm nàng sống thế nào sao.Mạn Thiên Âm liên tục công kích bằng giọng điệu chất vấn mãi về sau mới ngừng lại mặt đã nhanh đỏ hết, về rất tức giận.

5 năm trước con gái tròn 18 hắn cho phép lên núi xem tuyết 2 tháng sau quay về lại mang theo một cái bụng..

Dương Thần lẳng lặng ngồi đối diện nghe, trầm mặc Dương Thần mở miệng ta...

Mạn Thanh vũ đánh gãy quát:Ngươi im miệng ta vẫn còn chưa có nói xong

Dương Thần:...

Ta trước nay không hề ngăn cấm con gái ta yêu đương những nhít, cũng không bao giờ ép buộc nàng thứ gì, ta chỉ muốn nàng hạnh phúc nhất, nàng vừa sinh ra mẫu thân nàng chết, ta có tiền, có địa vị nhưng ta chưa bao giờ muốn bước nữa, ta yêu mẫu thân nàng, nên ta dành tất cả cho con gái mình chỉ muốn con mình được vui về... bắn thêm vài pháo giân nữa Mạn Thiên Âm mới dừng lại nhìn Dương Thần nói: ta nói xong giờ đến ngoại.

Dương Thần thờ nhẹ một hơi nói: ta sẽ giải đáp hết những câu hỏi ngoại vừa mới hỏi.

Mạn Thanh Vũ tuy không thích ngừ điệu của Dương Thần nhưng vẫn lẳng lặng nghe

Thứ nhất: ta không cần bất cứ thứ gì tiền bạc ta cũng không coi trọng, ta chỉ muốn mẹ con nàng, ta chỉ muốn ở bên cạnh mẹ con nàng, ta đã từng nghĩ có thể nàng đã tái giá có một người đàn ông mới, nhưng ta ta đã sai, khi nhìn thấy mẹ con nàng ta âm thầm thề đời này phụ trời phụ đất nhưng không phụ mẹ con nàng, ta muốn bù đắp cho mẹ con nàng bấy lâu nay,

thứ 2: ta cũng không có địa vị, tiền bạc, nhưng nếu mẹ con nàng muốn ta thứ gì cũng có thể cho kể cả cái vi diện này.

thứ 3: 5000 à không 5 năm trước rồi đi là bắt đắ dĩ, ta còn quá nhiều ràng buộc, gia tộc,... đành phải rời bỏ mẹ con nàng vì không muốn liên lụy đến 2 mẹ con nàng.

(5 năm Mạn Thanh Vũ nhìn Mạn Thiên Âm khổ sở nhưng nào biết Dương Thần khổ bao nhiêu đâu Dương Thần cố gắng nỗ lực hơn 5000 năm chỉ có mục đích duy nhất là sớm gặp lại được nàng)

Mạn Thanh Vũ nhú mày: ta nghe tiểu Tuyết thường nhắc ngoại là Tiên ta cũng không tin chỉ cười cho qua, những lời ngoại nói ta cũng không tin, giờ ngoại chứng minh cho ta thấy ngoại lấy năng lực gì bảo hộ mẹ con nàng, Dương gia ta cũng chưa từng nghe đến gia tộc đó trước kia, cả thần điện hay nhưng thứ ngoại nói, tất cả ta muốn nghe, ta không phải người cổ hủ ta từng tiếp xúc rất nhiều, các cao thủ võ lâm hay những ẩn thế môn phái giờ ngoại nói đi nhanh ta cũng muốn về rồi.

Dương Thần thờ dài một hơi: ta không phải người ở vi diện này, vùng thế giới này, ở đây người ta hay còn gọi vi diện là hành tinh, còn vùng thế giới, có thể nhận định như vùng vũ trụ nếu lấy cách đo của vi diện này.

Dương Thần lại nói tiếp: ta tới tự Thần Võ đại lục cách đây rất xa, rất xa. Dương gia và thần điện cũng ở đấy.ở đó không có phát triển khoa học kĩ thuật như ở đây, người ở đó dành thời gian tu luyện, ở đây cũng vậy nhưng vào ngàn vạn năm trước rồi bởi ở đây linh khí là bị rút hết không phải là bản thân yếu kém, nguyên nhân chắc chắn là do con người, con người quá tham lam, ở đâu cũng vậy.

Không nhìn Mạn Thanh Vũ tròn mắt hốc mồm nói Dương Thần nhẹ nhàng vũ động lên không trung một màn sáng xuất hiện biểu thị lên.

Các ngoại tầm mắt quá thấp chỉ biết tuân theo tự nhiên, bởi vậy chưa bao giờ nhìn nhận đến thứ cao hơn, các ngoại không ngừng thăm dò tình không mong muốn tìm đến nơi khác hay những sinh vật khác có sự sống mà không biết nếu như tìm thấy cũng chỉ tự gây tai nạn cho chính vi diện của mình thôi bởi con người ở đây quá yếu nhược.

Khoan đã: người nói tu luyện và linh khí ở đây ngàn vạn năm trước là sao, mặt mỏng bức có chút không thể tin tưởng nhìn Dương Thần.

Dương Thần bình tĩnh tay lại vũ động lên: các người đã bao giờ từng nghĩ tại sao các người lại tin tưởng mấy thứ như Tiên, Phật, Chúa hay những thứ khác sao, dù không tin tưởng các người đã từng đặt nghi vấn tại sao nó lại xuất hiện sao.

sở dĩ nói ngàn vạn năm trước là ta nói chung, bởi ta không ở đây, những thứ các người thờ phụng như Long Phụng từ đâu đến chứ, tại sao trước kia có mà bây giờ chỉ còn lại hình vẽ và truyền thuyết. Sở dĩ biến mất là vì những người đó là những tu sĩ, sau khi đến một mức nhất định thiên địa ở đây không thể quán hạt phải tổng họ đi cho cân bằng mà thôi. linh khí ở đây mỏng manh bởi vì trước kia những người đó đã hấp thụ gần hết không những vậy còn lập đền tạo tín ngưỡng thu tín ngưỡng chỉ lực, phạm nhân ngu dốt vẫn không hiểu mà tôn thờ người họ cho rằng thần linh tồn tại, mà đầu hay mình chỉ là quân cờ giúp những người đó thêm cường đại.

Mạn Thanh Vũ cái hiểu cái không hiểu mặt suy tư, giờ này Dương Thần mang đến thông tin quá nhiều có chút không tiếp thu nổi, chứng kiến thủ đoạn Dương Thần nên đánh tin tưởng, mặt găng gợn hỏi một câu: Vậy những người đó siêu thoát vùng thế giới này vậy họ đi đâu... hay họ đã chết

Dương Thần đạo: họ không chết họ chỉ rời đi nơi này tìm một nơi thiên địa linh khí cao hơn mà thôi. vì diện này chỉ là hạt cát so với biển, không đúng chỉ là hạt cát so với ức vạn biển. Vì diện này là hạt cát sẽ thuộc về biển, biển sẽ là vũ trụ. nhưng còn có vũ trụ khác to lớn hơn.

Lời nói ngừng lại tay cũng ngừng những ánh sáng hình ảnh đó cũng biến mất theo, Dương Thần lại nhìn về phía Mạn Thanh Vũ.

Mạn Thanh Vũ: xem ra ta còn biết rất ít, còn nhiều thứ ta không thấy nhưng không có nghĩa không tồn tại, hi vọng người bảo hộ tốt mẹ con nàng, lời nóng trang bức nhưng trong lòng Mạn Thanh Vũ như nhiều quả bom đang bạo tác bởi bị Dương Thần lời nói cho quá chấn động, đang định rời đi thì:

-Nhạc Phụ đại nhân: đây coi như quà gặp mặt Dương Thần bán nhẹ 2 sợ linh khí vào đầu Mạn Thanh Vũ, đây là một bản tâm pháp hi vọng ngài tu luyện, có thể có khó khăn nhưng kéo dài vài trăm năm thọ nguyên không thành vấn đề nếu may mắn có thể.. à đến đâu hay đến đó vậy...

Mạn Thanh Vũ mỏng bức:... lại kinh hi cười cười rồi ra khỏi nhà...

Mạn Thanh Vũ đi về sau Dương Thần lên phòng thấy 2 người đã ngủ trên mặt Mạn Thiên Âm vẫn còn mang theo nhè nhẹ tiểu dung Dương Thần vén gọn tóc che mặt Mạn Thiên Âm rồi đưa tay ôm từ phía sau nhắm mắt lại cũng ngủ, Phát giác được Dương Thần Mạn Thiên Âm cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tai Nạn Giao Thông

Sáng hôm sau

-Ba Ba...

Trời vừa sáng một tiếng hét non tốt của trẻ con, Mạn Thiên Âm cũng vừa tỉnh ngủ không biết lúc nào bên cạnh Dương Thiên Tuyết đã đứng đó khóc, mặt đỏ hoe tràn đầy sương mù.

-sao vậy tiểu Tuyết tối qua mơ ác mộng hả? giờ này Mạn Thiên Âm có chút khản chương, xoa nhẹ đầu tiểu Tuyết hỏi.

-Con mơ gặp ba ba, ba ba hứa sẽ bồi tiểu Tuyết cũng mụ mụ huhu, con muốn Ba Ba.

Mạn Thiên Âm: Ách, không phải Ba Ba con ở đó sao? nói liền quay đầu lại... Không có, Làm sao sẽ, lẽ nào tất cả chỉ là mơ, đúng lúc này...

- Thiên Âm, tiểu Tuyết làm sao vậy?, cửa phòng Dương Thần đứng đó mặt đầy nghi hoặc hỏi.

-.. ô..ô không kịp phản ứng tiểu Tuyết không biết lúc nào đã nhảy lên người Dương Thần một trận khóc... con tưởng mơ, con tưởng Ba Ba không có hu..hu

Được rồi ngoan Tuyết nhi Ba Ba dạy nấu cơm cho 2 người, cùng xuống ăn Dương Thần mỉm cười ôm tiểu Tuyết xuống, Mạn Thiên Âm mỏng bức... nấu ăn?? đùa gì thế? Sáng sớm toàn Mạn Thiên Âm dẫn tiểu Tuyết đi ăn rồi đưa đến nhà trẻ tiện cùng một khối ăn ngoài xong đến công ty, không phải nói chơi nhưng nửa năm rồi cũng chưa mua thực phẩm, đánh chết cũng không tin Dương Thần đi mua thực phẩm, chưa tính đến Dương Thần không có tiền, mang trong lòng nghi vấn nhưng cuối cùng cũng đi xuống.

- Ách đập vào mắt trên bàn bày biện... 3 bát dịch màu xanh, 3 quả trứng to hơn cái đầu người... Chưa kịp hỏi thì Dương Thần đã nhanh miệng giới thiệu

- nước là Ngọc Dịch, trứng là trứng Hạo Nhật Kê.... Ngọc Dịch là.... Hạo Nhật Kê là gà mang trong mình một ít Phụng Hoàng huyết mạch bất quá rất ít trứng ăn không tệ, ngoài ra còn giúp tăng tuổi thọ bồi bổ sức khỏe tăng cường nhục thân, trước tùy tiện cầm vài quả, Thiên Âm, tiểu Tuyết ném thử

Mạn Thiên Âm Ngó người.

Nhìn lại một bên tiểu Tuyết đang cầm bát Dịch tu ừng ừng, một bên Dương Thần nhìn tiểu Tuyết mỉm cười tay thì bóc trứng...

-Ba Ba oa.. hảo ngon lần đầu tiểu Tuyết ăn thấy ngon vậy hihi... chụt hôn lên mặt Dương Thần rồi quay lại tiếp tục ăn.

Mạn Thiên Âm cũng nếm thử...lại nếm thử.. ách không phải là tu luôn... uống hết bát dịch tủy mới quay lại hỏi: Lão Công đây là nước gì, sao ngon vậy, làm sao làm, sao trước nay chưa từng ăn... Một đồng câu hỏi như đạn pháo bắn mạnh hỏi Dương Thần

Dương Thần mỉm cười: Đây là Dịch Ngọc, tinh hoa chi ngọc từ thiên địa linh khí kết dịch tạo thành... hay nói cách khác là tinh hoa của ngọc, cũng không dễ ý thấy một bên Mạn Thiên Âm hoàn toàn mòng bức rồi...

-Mạn Thiên Âm lại nếm thử trứng...So với trứng đà điều thì nó còn to lắm,còn mùi vị thì.. mất Mạn Thiên Âm nhanh tỏa sáng rồi, mùi vị mấy món nhà hàng lớn nhất thế giới bắt quả cũng chỉ như thế huống hồ chỉ là một quả trứng, một quả trứng không có thêm một ít gia vị nào...

Ấn Xong, Vì tiểu Tuyết muốn đi nhà trẻ cùng cha nên Mạn Thiên Âm phải đi một mình,

Dương Thần nhàn nhã đi bộ vừa đi vừa cười còn tiểu Tuyết sớm tại trên vai ôm đầu Dương Thần cười khúc khích, kết hợp tạo thành cha hiền con thảo bộ dáng, giao tiểu Tuyết cho Đường Lâm, mình thì tùy tiện hàn huyên vài ba câu bởi cũng không quen thuộc cũng không có quá nhiều hứng thú,tiểu Tuyết có chút không muốn rời mắt lại thăm thâu có chút sương mù nhưng rồi Dương Thần đáp ứng chiều lại tới đón mới tạo mặt tươi cười cùng Đường Lâm đi vào.

- Nữ nhi hảo Mạnh, cười cười Dương Thần đi bộ đi dạo cho quen thuộc vi diện này (từ nay dùng thế giới) suu hồn thông tin cũng coi như đủ dùng, nhưng trải nghiệm vẫn thú vị hơn,

Đi không lâu đến giữa đường Dương Thần quay mặt nhìn lên mấy tòa nhà không khỏi cảm khái,

- Cần thận chột có tiếng hét ở ngoài đường, Dương Thần nhìn lại thấy một nữ tử khoảng 18 19 tuổi khuôn mặt mỹ lệ, lông mi cong vút, người cao 165cm tả hữu so sánh với con kiến còn muốn khoa trương, ân giống đồng hồ cát, đánh giá một phen nhưng thấy đối phương hình như gọi mình Dương Thần không hiểu lại lấy tay chỉ chỉ mình lại thấy đối phương ở ngoài hét:

- Không kịp, đúng lúc đó...

Bíp bíp bíp.. UỖNH..zz

-Dương Thần có cảm giác thứ gì vừa va phải mình, chả nhẽ lại là con ong, không đúng ong cũng có mắt tại sao lại đâm vào mình đầu lẽ nào con ong mù, nói không khỏi quay lại nhìn. không biết lúc nào đằng sau mình có một chiếc xe đầu đã hoàn toàn bị phá toái không khác gì đồng sắt vụn, cũng may người bên trong không có việc gì..

Dương Thần lại chợt nhớ: Nguyên lai đây là ngã tư còn kia gọi là xe ô tô. Phương tiện di chuyển của con người ở đây.còn vị trí mình đang đứng là ở giữa đường...không được về sau cần thận hơn tốt nhất nên ẩn thân phi hành, mà cũng công nhận chiếc xe đó so Thần Võ đại lục con ong còn muốn yếu.

- Tiếp tục di chuyển lên lại thấy có gì không đúng.Quay lại nhìn thấy mọi người đang nhìn mình như nhìn quái vật đồng dạng.

Nữ tử từ trong khiếp sợ tỉnh lại chạy đến hỏi: Này người không thấy đây là giữa đường sao,ít người cũng nghe ta nói chứ lại nhìn lại chiếc xe... Người...Người.. là cái thứ gì thế, giọng nói mang theo không thể tin tưởng cùng khiếp sợ.

Mặc kệ nữ tử Dương Thần đến gần chiếc xe, người xung quanh nhao nhao tránh ra như sợ lây nhiễm đồng dạng, Dương Thần móc túi lấy ra 50 khối về mặt mang theo vài phần có lỗi: Là ta sai, ta nên để ý hơn không nên để người tông phải, đây 50 khối coi như bồi thường.

Nữ Tử:..(°_°)..

Người xung quanh:...

Tác: (_ _!) ca nghèo thôi nhé.

Lái xe mặt như sắp khóc: em gái người xe ta hông có được không, xe ta 50vạn có được không bây giờ cái đầu xe thành đồng sắt vụn, 50 khối 50 khối mười mười người 50 khối có cọng lông dùng. Trong lòng chửi thề ngoài mặt vẫn cần răng nhận 50 khối. ai biết được quái vật này nổi điên lên sẽ làm gì mình, vạn nhất mình không nhận làm hấn phạt lòng.. Người đối phương còn cứng hơn xe được không ạ....

Dương Thần mặt vô biểu tình hoàn toàn không biết đối phương nghĩ gì thấy đối phương nhận tiền mình, nghĩ là lẽ đương nhiên, nhún nhún vai lại tiếp tục đi dạo, mặc kệ người xung quanh nghị luận,

Trên tòa nhà cao tầng sớm đứng một thanh niên, đang nhìn chăm chăm Dương Thần mặt cứng đờ trong lòng ám đạo: tu vi kim đan, không đúng chắc là kim đan đỉnh phong, thể tu, cường đại thể tu, từ lúc trọng sinh không ngờ gặp dạng này thiên tài...

Dương Thần thừa biết có người dùng linh lực dò xét mình, Tiên lực nhẹ tủa ra khóa lại đối phương, đối phương không hề hay biết trong lòng cũng ám đạo: tu vi Kim Đan Viên Mãn, Ân Thần Hồn đạt đến Hợp Thể Kỳ, hẳn là bị mất hết tu vi, cũng có khả năng là trọng sinh, nhún vai Dương Thần cũng không quan tâm cho lắm, không đến châu trọc mình thì thôi, đến thì đừng trách tại sao nước biển lại mặn,

Dương Thần chỉ muốn bồi Vợ con 1 năm rồi bắt đầu dạy 2 người tu luyện.

(Bắt đầu từ Bán tiên linh lực thành tiên lực. Bán Tiên trở xuống hấp thu linh khí hóa linh lực trong cơ thể. Đột phá Bán Tiên linh khí hấp thu vào trong có thể thành Tiên Lực- cho những ai nghi hoặc tại sao lại dùng Linh lực và Tiên lực)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đả kích

Tùy tiện đi dạo cũng chính là đến buổi chiều theo lịch thì đến giờ đón Tuyết nhi, Dương Thần trong lòng ám đạo đôi mắt mang theo vẻ nuông chiều.

Cửa nhà trẻ sớm đã không còn ai, ở cổng đang đứng là Đường Lâm cũng Thiên Tuyết, nhìn thấy Dương Thần đi đến Thiên Tuyết nhảy choàng lên ôm một ngum hôn lên khuôn mặt.

Dương Thần ôm Thiên Tuyết về đến nhà trời cũng đã có chút choạng vạng tối.

Hồng học... Vừa về đến nhà Mạn Thiên Âm cấp tốc phi thẳng vào nhà, xoắn xuýt liếc nhìn Dương Thần từ đầu đến chân thỉnh thoảng lại còn sờ sờ,

Thiên Âm đây là đang làm gì Dương Thần có chút nghi hoặc hỏi

Mạn Thiên Âm móc trong túi điện thoại lên đưa Dương Thần nhìn, không biết hôm nay liên thấy video phát tán trên mạng cảnh camera ghi lại tai nạn hồi chiều, lại không khỏi nhìn nhiều lên người Dương Thần như tìm kiếm cũng may không phải... thờ phào nhẹ một tiếng lại thấy Dương Thần kinh ngạc nói.

- Ân hồi chiều có cái xe đụng vào ta bị hỏng, không nghĩ bị ghi lại, còn mất 50 khối bồi người ta đây

- Ách, là người ta tông người có được không, người ta không bồi người thì thôi, người ngược lại tốt đi bồi người ta, Mạn thiên Âm có chút cứng ngắc, mãi mới phục hồi tinh thần hỏi: không sao chứ? giọng nói chần chừ đầy xót xa cùng nhu tình.

Dương Thần cười hì hì một tiếng lại móc ra một chiếc nhẫn trực tiếp đeo vào tay Mạn Thiên Âm: Đây là ta luyện chế cho người, hôm qua cũng quên mất không có trực tiếp đưa, phải là chiếc nhẫn hôm qua Dương Thần luyện chế.

Đưa nhẫn xong lại móc ra một chiếc vòng cổ tinh xảo đến ngồi gần Thiên Tuyết đang ngồi xem phim,

- Tuyết nhi, đẹp sao? xoa nhẹ đầu tiểu Tuyết cười cười.

- Đẹp, quay mặt lại nhìn tinh sáng lên nhìn chăm chăm vào vòng cổ.

Đẹp liền tốt Dương Thần vui vẻ đeo vòng lên cổ cho tiểu Tuyết.

Mạn Thiên Âm thì tốt rồi tay xoa xoa lên nhẫn có chút lưu luyến không muốn buông

Thấy 2 người vui vẻ Dương Thần cười cười rồi lui xuống bếp bắt đầu xào nấu bữa tối.

Ăn xong bữa tối tiểu Tuyết ngồi ngay ngắn xem tivi. Dương Thần ngồi kể nhiều năm phát sinh sự việc cho Mạn Thiên Âm nghe ban đêm 2 người lại đại chiến 500 hiệp mới ngủ.

Hôm sau vì ngày nghỉ nên Mạn Thiên Âm dẫn mọi người đi dạo, lần đầu tiểu Tuyết cùng 2 người đi chơi, vui sướng lúc đi không ngừng nhảy chân sáo,

Uy.. Lại là một cái đại mã nữ, Chà Chà..

Nói chuyện là một cái công tử ca nhìn là biết ăn chơi phá cửa, người một thân trang phục nông nghênh, cổ đeo xích vàng to tướng nhìn giống kiểu xích cầu đồng dạng. Bất quá, xích cầu bằng vàng thì.. không nói chớ, nói có những người coi trộm cả đời sờ cũng không có sờ đến.

Mạn Thiên Âm nhìn chằm muốn nhìn nhiều, người thoáng chốc lại lạnh lùng thêm mấy phần, xoay nhẹ người nằn lại cùng tiểu Tuyết cùng Dương Thần tiếp tục đi lên.

-Mẹ nó lại là có con, bắt quá vậy mới kích thích, trang nguoi tiếp tục trang cho lão tử nhìn, công tử ca không khỏi tay xách dây xích nhẹ nhàng lung lay, dạng này hấn gặp quá nhiều đầu tiên lạnh nhạt rồi nhận ra mình có tiền chằ mấy chốc sẽ chạy đến tìm tới rồi, bắt quá hấn tính nhằm... 3 người đi cũng không thèm nhìn lại trực tiếp biến mất hút.

Đốp! tựa như bị vả mặt vang dội, công tử ca mặt mo đồ bùng, nghi hơn nửa ngày đang đắc ý thì người ta tồ rồi trực tiếp liên biến mất, mẹ nó cũng quá đùa đi, hấn tự nhận chiêu tán gái này tồ cường, chưa bao giờ thất bại. vậy mà.. lại nghĩ về thanh niên kia, hấn có chút tức điên rồi, quả là mẹ nó hoa nhài cảm bằ phân. so về tướng mạo ta nhận thua, so về tiền haha, lão tử không đẹp trai như nguoi, nhưng ta nhiều tiền à.

(Hôm nay mặi chương ngắn mai 2 chương mong ủng hộ truyện đầu tay)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ba Ba hảo uy vũ

Ngoài đường người đông kín mít, thỉnh thoảng lại thêm tiếng cãi cọ âm ỉ, Dương Thần cũng đã thích ứng rồi, so với Thần võ đại lục nơi đây xác thực còn yên bình lắm,

Ba ba nguoi dạy con tu luyện có được không, con muốn lợi hại như baba, tiểu Tuyết ngồi trên vai Dương Thần tay lại không khỏi nghịch tóc,

Vấn đề này Dương Thần trực tiếp đáp ứng

-Hảo a, mai ta liền dạy con tu luyện, nhưng phải chăm chỉ mới được, trước kia ta bắt đầu tu luyện cũng bằng tuổi con vậy, rất lâu... rất lâu... trước kia, nói đến đây Dương Thần không khỏi lâm vào hồi ức.

Năm 4 tuổi hấn trực tiếp bị Cha hấn quăng xuống Linh Giới bậc chế độ nuôi thả, hấn một lòng tiến đến, một đường tu luyện, vì gia tộc, vì Thần điện mà không ngừng nỗ lực, bản thân cũng biến thành vô tình, từ lúc gặp được Mạn Thiên Âm hấn mới biết cười, biết khóc, đời này hấn âm thầm thề, bảo trụ mẹ con nằn, đưa 2 người tới đỉnh cao của thế giới...

Ba ba nguoi lại suy nghĩ gì vậy, trầm tư lúc lại được thanh âm non nớt đánh thức,

Dương Thần không khỏi vui vẻ xoa đầu con gái nhỏ: mai ta sẽ dạy mẹ con con tu luyện.

Lại nghĩ đến ngọc dịch hấn là giờ đã thấm thấu hết trong cơ thể 2 người.

Tít tít...

Sao?... Được rồi ta lập tức liền đi

2 Người đi chơi công ty có việc ta cần về xử lý gấp: mang theo thanh âm vội vàng Mạn Thiên Âm dặn dò.

Để ta cùng đi 1 chỗ đi, Dương Thần có chút lo lắng, có thể ta cũng có khả năng giúp

Mạn Thiên Âm có chút đỏ mặt, để Dương Thần đi cùng.. Công ty cũng không biết nằn đã có chồng con, nếu để người khác biết.. À nằn cũng chưa từng nghĩ đến..

Thấy vẻ mặt Dương Thần nằn cũng đành cho 2 người cùng đi.

Dương Thần được nhiên không biết trong lòng cô bé nghĩ gì.

Đến công ty.

Thấy một đồng nguoi lộn xộn ngay ngoài cổng.

Hỏi thăm một phen Mạn Thiên Âm biết có người thuê người đến gây rối, ở Đông Hải dám đến công ty Mạn gia cũng chỉ có 2 nhà tập đoàn lớn đứng cùng hàng với Mạn gia mà thôi, mãi suy nghĩ rốt cục nhà ai thì:

- Hừ hôm nay không để cho lão tử 1 cái công đạo, lão tử liền đánh chết các nguoi, Mồ miệng là tên cầm đầu, niên kỉ không lớn khoảng 25 26 tuổi, Tay cầm gậy sắt, mặt điều hằ, tóc để đầu đinh nhuộm xanh lè, Đúng kiểu con vệt biết nói.

-Người muốn cái gì công đạo: mở miệng là Mạn Thiên Âm giờ này khác với lúc ở nhà Khuôn mặt tràn đầy băng lãnh cùng uy nghiêm

-Người hẳn là Tổng Giám Đốc, ả.. không sai Xinh đẹp lạnh lùng, đánh giá 1 phen miệng không ngừng chảy dài,

lau sạch miệng, rốt cục mở miệng nói.

-Người của công ty người bán thuốc kém chất lượng, huynh đệ ta mua về chữa những bệnh không hết, giờ vẫn đang nằm viện, ta đến đây vừa lúc bị bảo an đánh, Người nghĩ bồi, Cũng được bồi ta 100 vạn truyền này coi như xong.

-100 vạn?? Sao người không đi cướp, ả không đứng, hiện tại người cũng đang chơi trò ăn cướp rồi, Còn bị bảo an đánh, nhìn lại mặt đất vài tên bảo an không ngừng kêu rên, hết lí do nói dối. Bất quá ta khẳng định 1 xu cũng không có, Mạn Thiên Âm trực tiếp đánh mặt luôn.

-ui choa.. Nói vậy là người không đưa rồi, Cũng được Mạn gia tập toàn bán được liệu kém chất lượng, người phục dụng không những bệnh tiêu trừ càng thêm phát bệnh, đã vậy không chịu bồi thường, haha truyền đi khẳng định Mạn gia tập đoàn càng thêm nổi tiếng.

Vài tên thanh niên cười đắc ý, Như tiểu nhân đạt mục đích đồng dạng. Đúng lúc này lại một thanh âm vang lên.

Uy.. các người đứng đây làm gì, Một người thanh niên khác đến ăn mặc lịch sự, thanh âm không lớn lắm nhưng đủ mọi người tập chung thấy.

Là Long thị tập đoàn, Tổng giám đốc Long Cường có vài tiếng kính hô.

Long thị tập đoàn 1 trong 3 công ty đứng đầu Đông Hải thành phố,

-Nguyên lai Cường ca, xấu hổ xấu hổ, chỉ là công ty đây làm ăn bất lương cũng không biết giảng đạo lý, lại là tên "Vẹt con" mở miệng.

-Hừ công ty mạn gia làm ăn bao lâu nay, há lại có thể lừa đảo, các người hẳn là bị người khác ám toán đi, cho ta 1 bộ mặt chuyện này thôi thế nào. Long Cường một bộ nhân sĩ cao thượng mở miệng nói, miệng cũng phun đầy hoa sen, quả là thanh cao rồi.

-Đương nhiên, đương nhiên Cường ca mở miệng ai dám không đáp ứng chứ, "Vẹt con" tươi cười, lại quay ra nhìn Mạn Thiên Âm: Lần này coi như có Cường Ca tha cho các người 1 lần, không có lần sau, hừ.

Thằng ngu cũng biết đây là chuẩn bài Vua về tranh thái giám tô mực. Bất quá mọi người cũng không ai dám nói gì cả.

Mạn Thiên Âm sắc mặt cực kì âm trầm, chuyện này rốt cục là do Long gia làm, đến vừa hồng uy tín của Mạn gia lại vừa nâng cao độ vô sỉ à không độ tin cậy của mọi người, miên man một lúc Long Cường lại tiến đến về phía mình.

Thiên Âm người không sao chứ, yên tâm có ta tại bọn họ không dám làm gì, vỗ ngực dom đốp Long Cường tươi cười về mặt đương nhiên bộ dáng. Nói xong lại rút từ trong ngực áo khoác 1 đóa hoa như ảo thuật đồng dạng, Tới người có thể cùng ta ăn cơm được chứ.

Xung quanh nữ nhân về mặt ước ao, có người trực tiếp hét lên như mình là người trong cuộc đồng dạng. Bất quá Mạn Thiên Âm mặt vẫn duy trì lạnh lùng.

-Đừng xung hô như kiểu rất quen đồng dạng, ta tên đầy đủ Mạn Thiên Âm, hơn nữa ta có gia đình, người bớt suy nghĩ nhiều đi thôi.

Oác oác... Trong không gian phảng phất như im lặng hết thảy chỉ còn tiếng quá kêu.

Người có gia đình, lúc nào có?? không đúng người lại lừa gạt ta rồi, ta biết người ngại nhưng không sao, người suy nghĩ kĩ rồi trả lời sau cũng được.

Mụ mụ.. con đói, nhảy thoát từ cổ Dương Thần xuống chạy đến bên cạnh Mạn Thiên Âm tiểu Tuyết bốc chốc trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ta thao, mẹ nó quả thật có con. Nữ thần a... có bao nhiêu Trưởng phòng nhân viên nhìn thấy cảnh này 1 khắc tất cả mọi người như bệnh điên phát tác đồng dạng, Mẹ nó là giả... Nữ Thần của ta... có những người không tin tưởng sự thật, tất tai đến ba ba ba, mong rằng đây là giấc mơ.

Long Cường cũng trực tiếp mộng rồi, Vốn dĩ cất công chuẩn bị kế hoạch nhất tiễn xong điều, Vừa giảm uy tín vừa hẹn được người đẹp cùng 1 chỗ ăn cơm, không cẩn thận lại được...

Mạn Thiên Âm cũng không để ý mọi người xung quanh, cúi xuống bế tiểu Tuyết lên lại nhìn về Dương Thần, Dương Thần cũng không nhìn lại chỉ đắm đắm vào đám đông, nhìn nhiều mấy tên du côn đó.

Ba Ba mấy người đó làm khó mụ mụ đấy, tiểu Tuyết phình má giận dữ gọi Dương Thần.

Báp báp.. lại như cái tát vang dội quật vào mặt tất cả mọi người... Mọi người lại bật chế độ camera về phía Dương Thần gắt gao không rời,

Cảm nhận được ánh mắt tràn đầy ghen tức mọi người nhìn mình Dương Thần bất đắc dĩ nhún vai, chậm rãi đi về "Vẹt con"

Nói nhảm cũng chả muốn nói nhiều 1 cái tát tai vang dội vào mặt "vẹt con" răng máu lẫn lộn tất cả bay ra, trực tiếp bất tỉnh nhân sự, cả quá trình nhìn như

rất chậm nhưng phát sinh không đến 1 giây.

làm xong hết thấy Dương Thần nhẹ nhàng nói:

- Miệng tiện không nên mọc răng, Vốn dĩ định mọc mắt ngươi vì dám nhìn vợ ta bằng ánh mắt bẩn thỉu đấy, nhưng nghĩ lại thôi dù sao cũng chỉ là con rối bị đặt giây.

Nói xong lại tiếp tục tiến đến Long Cường

Vỗ nhẹ nhẹ vào má Long Cường lại nói:

- Ngươi Dốt thì không nên đùa nghịch tiểu thông minh, dám có ý đồ với vợ ta liền không cần giữ lại, lại lấy ngón tay dìm vào đỉnh đầu Long Cường 1 luồng tiên lực thẩm thấu xuống, trực tiếp phế đi điều của hắn, tất nhiên Long Cường không hề hay biết giờ này hắn sợ, trực tiếp ngất đi.

Làm xong mọi việc, mặc kệ bao ánh mắt nhìn Dương Thần đến cạnh 2 người cười cười như 1 truyện bé nhỏ không đáng kể,

tiểu Tuyết thì ánh mắt nhanh phát sáng rồi, hôn chụt lên mặt Dương Thần dơ ngón tay cái lên: Ba Ba hảo uy vũ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sâu Kiến

Về nhà Dương Thần cũng bắt đầu dạy 2 người tu luyện, Mạn Thiên Âm còn đỡ chứ tiểu Tuyết phải dùng khủng bố để hình dung vèn vèn 15 phút đã luyện khí tầng 6, tất nhiên Mạn Thiên Âm cũng không chịu kém liền đã luyện khí tầng 4, tốc độ này so với cái gọi là thiên tài phải dùng yêu nghiệt để hình dung, tu luyện công pháp cao cấp, hấp thu lại là cực phẩm linh thạch tu vi cũng liền lên như điều gặp gió, nếu Mạn Thiên Âm sinh ra ở tiên giới chắc hiện tại cũng là 1 phương bá chủ, vốn dĩ Dương Thần muốn 1 năm sau mới dạy bắt quá không thể nhìn thiên Tuyết giận dữ được.

Trời sáng đình chỉ tu luyện, Mạn Thiên Âm thành công lên luyện khí tầng 5 tiểu Tuyết luyện khí tầng 7, để mấy thứ thiên tài kia biết được 1 đêm tu vi lên cao vậy chắc chỉ có nước tự tử phần, mẹ nó quá biến thái rồi.

Thơm quá, mở mắt ra đập vào mặt tiểu Tuyết cùng Mạn Thiên Âm là một mùi hương thơm phát ra từ phòng bếp, khi 2 người xuống liền chực tiếp choáng tại chỗ.

Rồng.... Thịt rồng....

Không phải rồng, chỉ là giao thôi, thịt không ngon cũng bỏ như rồng nhưng miễn cưỡng ăn được... trước giết nhiều để lại thỉnh thoảng nhắm rượu nên vẫn bảo quản tốt trong giới chỉ, thấy vẻ mặt 2 người Dương Thần đành giải thích 1 phen. Vì để 2 người không bạo thể Dương Thần đã rút đi phần lớn tinh hoa, tất nhiên không cần có Dương Thần tại hấp thu hết tinh hoa vẫn được, nhưng dù sao tu vi tăng quá nhanh vẫn không tốt. Ba ba ba...

Nói là rút đi nhưng khi 2 người ăn xong vẫn còn có dấu hiệu đột phá

...Âm Âm. 2 tiếng nổ vang lên 2 vẫn đang ngồi xếp bằng tiêu hóa bốc chốc mở mắt ra, Ngoài ý muốn a... lại luyện khí tầng 8 cùng tầng 6...

Ăn xong Dương Thần cũng Mạn Thiên Âm đưa tiểu Tuyết đến nhà trẻ, trên đường không ngừng dặn dò tuyệt đối không được ra tay với bạn học, không đúng không được hét lớn nữa, đùa chứ luyện khí tầng 8 người mang lực lượng tuyệt đối không phải phàm nhân có thể gánh chịu, huống hồ toàn trẻ nhỏ...

Đưa tiểu Tuyết đến nhà trẻ về sau Dương Thần lại cùng Mạn Thiên Âm một khối đi, hôm nay Mạn Thiên Âm cũng không có đến công ty nên dẫn Dương Thần về Mạn gia.

Xe dừng lại ở cổng, bên trong là một trang viên vô cùng rộng lớn,

Vào đến trong nhà thấy Mạn Thanh Vũ đang ngồi uống trà, Dương Thần tỉ mỉ thấy được Mạn Thanh Vũ đã luyện khí tầng 2 không khỏi bất ngờ, Dương Thần đưa công pháp cũng chỉ mới vài ngày, cũng không phải không cho linh thạch mà quên mất, dù sao đi nữa vài ngày lên được luyện khí tầng 2 đã là khó được, phải biết địa cầu linh khí quá mỏng manh.

Cha, Nhạc phụ đại nhân,

Mạn Thanh Vũ mỉm cười ha hả nhìn 2 người vội gọi 2 người đến ngồi uống trà, Chàng rể này Mạn Thanh Vũ cũng là vô cùng hài lòng đấy, tu luyện về sau mấy nểm nhẵn cũng mau chóng biến mất nhìn thoát trẻ đi vài tuổi huyết khí cũng tràn đầy hơn, sự tình trước Mạn Thanh Vũ cũng liền vớt vạt sạch rồi.

Mạn Thiên Âm có hơi ngoài ý muốn, chả phải hôm nọ đòi chém giết người ta sao, bộ dạng uy nghiêm thường ngày đâu rồi.

A, thấy được tu vi Mạn Thanh Vũ, lại quay lại nhìn Dương Thần mỉm cười nguyên lai bị mua chuộc a.

Dương Thần lại móc ra 500 viên cực phẩm linh thạch đưa cho Mạn Thanh Vũ, nhận thấy linh khí tràn đầy trong viên đá, Mạn Thanh Vũ cười càng lớn, Ha ha con rể ngoan hôm nay liền uống vài chén không say không về a.

A..còn quà gì nữa không, tuy thực sự không có cũng không sao nhưng có vẫn hơn a...

Đầu Mạn Thiên Âm sẫm đen lại rồi, cái gì gọi là vô sỉ, vô sỉ cũng có thể công khai như vậy không. Cảm thấy lão cha tính nét quay tròn 180 độ Mạn Thiên Âm có chút không thích ứng kịp.

Dương Thần cười cười lấy ra 2 bình rượu,

còn một mai không gian giới chỉ: rượu là rượu ngon đã cất vạn năm, hẳn có công dụng chứa đồ.

Rượu vạn năm, không gian giới chỉ...Mạn Thanh Vũ có chút điên rồi, rượu trăm năm giá trị liên thành, rượu ngàn năm có tiền không thể mua, mẹ nó rượu vạn năm.Mạn Thanh Vũ vội vàng định mang đi cất,

lại nghe Dương Thần:

- còn rất nhiều lâu hơn cũng có.

Lại còn, còn rất nhiều... Mạn Thanh Vũ bị dọa kém chút ngắt đi, bắt quá lại nhìn nhiều hơn chiếc nhẫn mở miệng định nói.

Sớm biết Mạn Thanh Vũ suy nghĩ Dương Thần ung dung giải thích: trong nhẫn còn không gian có thể cất vật, rót một ít linh lực vào có thể mở ra.

A, Mạn Thiên Âm bất ngờ ngay cả nàng cũng không biết, thử rót linh lực vào nhẫn, quả nhiên bên trong đích thực có không gian riêng.

3 Người ngồi cùng 1 bàn ngoài nói chuyện cuộc sống chuyện công ti ra, Dương Thần cũng chỉ điểm Mạn Thanh Vũ tu luyện, dù gì cũng là Nhạc phụ đại nhân sau này về, cũng phải mang cùng đi, tiểu Tuyết rất quý ngoại công mình, từ bé Mạn Thiên Âm bận bịu công việc nên một tay Mạn Thanh Vũ chăm sóc.

Ăn xong đang ngồi nói chuyện Dương Thần cảm thấy một cặp mắt nhìn mình.

-Ta có chút chuyện ra ngoài chút, không đợi 2 người phản ứng Dương Thần trực tiếp biến mất.

Cách đó không xa 2 người đứng đối diện với nhau một người là Dương Thần một người là thanh niên nhân khoảng 20 tuổi, là người hôm nọ nhìn Dương Thần.

-Ngươi nhìn theo ta cũng 2 hôm rồi, nói mục đích đi nói nhảm cũng chả muốn nói nhiều, mở miệng là Dương Thần

-Ta tên Mạc Lâm, sở dĩ đi theo ngươi vì cảm thấy ngươi cũng là một người tu tiên, muốn hợp tác cùng nhau tới linh giới thôi,à ngươi nghe đến linh giới chứ, không hề có ý gì khác.

Tu tiên?? Dương Thần cảm thấy buồn cười bản thân đã là Tiên Đế còn muốn tu tiên sao, không bản thân ta muốn tu Thần, xùy cười 1 tiếng Dương Thần đạo:

-Ta muốn đến linh giới thì đến, còn cần hợp tác sao, lần đi, không có lần sau.

Mạc Lâm, khuôn mặt biến hóa, người trẻ tuổi tu luyện đến đây, ta hảo ý muốn hợp tác, ở địa phương này chỉ làm ngươi sớm muộn cũng hóa bụi bặm thôi, ở linh giới ta cũng có thể lực đến đó ta có thể bảo đảm ngươi tu luyện, hiện tại ta có thể trực tiếp chỉ điểm ngươi giúp ngươi nhanh chóng tăng tu vi.

Muốn chỉ đạo mình tu luyện??? Nực cười.

Dương Thần có chút không kiên nhẫn 1 tát chụp tới,

Bánh... Mạc Lâm từ vị trí ban đầu hiện tại chỉ còn 1 đốm sáng

-Sâu Kiến...Âm thanh nhỏ nhẹ rồi biến mất cùng với Dương Thần.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đánh người : Phong vân khởi

Có chuyện gì sao: thấy Dương Thần trở lại Mạn Thiên Âm có chút lo lắng hỏi

-Không sao, vừa đi gặp một người, nếu không có chuyện gì đừng nên bại lộ tu vi, ta có cảm giác sẽ có rất nhiều phiền phức sắp tới, tuy là ta không sợ phiền toái nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Nhạc Phụ đại nhân ở đây có tu luyện giả nhiều sao, Dương Thần lại hỏi Mạn Thanh Vũ

- Tu luyện giả là có nhưng không xuất hiện ở nơi trần tục này, hầu hết họ ở trên núi tu luyện không màng việc đời.Còn có người tu võ lần lượt là, đại sư, tông sư, đại tông sư, còn trong lời đồn tiên thiên cao thủ bất quá ta cũng chưa từng thấy.Mạn gia bất quá cũng chỉ có Tông sư cấp bậc thôi, sau khi tu luyện ta ần ần có cảm giác ta còn mạnh hơn.

Nghe từ miệng Mạn Thanh Vũ nói Dương Thần có suy nghĩ: nếu Tông sư ngang với Luyện khí sơ kì thì, hẳn đại tông sư bằng với luyện khí tầng 7 8 9, còn tiên thiên có thể so sánh với trúc cơ, vậy không đáng để ý, vậy mấy người tu luyện kia, Dương Thần lo cho tiểu Tuyết cùng Thiên Âm, Dương Thần không thể lúc nào cũng ở gần bảo hộ được vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn..., xem ra vẫn sớm nâng cao tu vi cùng võ học cho Thiên Âm cùng Tuyết nhi, âm thầm Dương Thần quyết định.

Nhạc Phụ đây là một bộ quyền pháp, tu luyện thành, 1 quyền phá một tòa núi hẳn không vấn đề,bất quá muốn luyện thành công phải nỗ lực rồi.

Mạn Thanh Vũ mừng muốn chết: Ha ha con rể ngoan yên tâm đi ta sẽ cố gắng luyện thành đây.

tít...tít...t Điện thoại Mạn Thiên Âm bỗng vang lên.

-Có chuyện gì sao Đường Lâm.

Bên kia vang lên tiếng Đường Lâm run rẩy.

-tiểu.. tiểu Tuyết với người ta đánh nhau.

- CÁI Gì!!! tiểu Tuyết làm sao, giờ đang ở đâu, có sao không, giờ 3 người Như cuồng cuồng lên.

Dương Thần sát khí thực chất hóa lên, không khí xung quanh băng sương bắt đầu kết vảy.

Các người từ từ nghe ta nói hết đã: tiểu Tuyết không sao nhưng người ta bây giờ nhưng là đang nằm viện.(gấp cái gì gấp.bị đánh cũng không phải con các người, con các người nhưng là đánh người đấy:Đường Lâm kếm chút bạo nổ)

Dương Thần, Mạn Thiên Âm, Mạn Thanh Vũ: Đầu đầy hắc tuyết.

Ách!!.. Dương Thần lau nhẹ mồ hôi cười cười nhìn 2 người: Ta dạy Tuyết nhi tu luyện quên mất dạy không chế lực đạo.

Mạn Thiên Âm... Người cũng chưa dạy ta.

Mạn Thanh Vũ...(°_°)

Về từ từ dạy vậy, Đi đón con thôi Dương Thần cảm nhận được 2 ánh mắt bất thiện nhìn mình đành phải chuyển kênh.

Nhà trẻ.

Thấy 3 người tới tiểu Tuyết vội chạy đến ôm lấy Dương Thần khóc: Đại ca kia va vào con đã không xin lỗi,còn mắng cha không biết dạy, con.. con tức giận chỉ đánh nhẹ 1 cái vị đại ca kia đã bay vô tường..

3 Người cười cười xoa đầu tiểu Tuyết: haha tiểu Tuyết lợi hại mở miệng là Mạn Thanh Vũ.

Dương Thần hừ lạnh: cho người nhìn ta không biết giáo con, không biết giáo mà đánh người gần chết đấy. Về mặt cười vô cùng thương yêu nhìn tiểu Tuyết.

Người ta bị đánh không biết sống chết, còn khen tiểu Tuyết, lỡ xảy ra án mạng thì biết làm sao.Mà nhà các người là quái vật sao...

tiểu Tuyết nhỏ vậy đã như thế vậy còn Dương Thần đâu, nhớ lại lúc Dương Thần cứu mình, Đường Lâm không khỏi lạnh run.Mẹ nó đây là quái vật chứ con người đâu ra.

Mạn Thanh Vũ như không quan tâm bộ dáng hơi hợt trả lời: Đền tiền thuốc chính là. dù sao hẳn gây tiểu Tuyết trước đây.

Đường Lâm nhưng biết tính khí Mạn Thanh Vũ động vào tiểu Tuyết người này không lật tung Đông Hải đã là may mắn cho tên kia rồi, Nghĩ đến đền tiền

cho tên kia hẳn là may mắn cho hẳn, đến đây Đường Lâm âm thầm cầu nguyện cho tên kia, vạn lần đừng muốn gây chuyện với nhà này a, mang tai khê động lại như nghe thấy điều gì trọn mắt nhìn về 1 bên Dương Thần với tiểu Tuyết.

Dương Thần 1 bên chỉ chỉ nói nói: lần sau đánh mạnh điem, đừng đánh bay hẳn, lần trước ba đánh con thấy sao, trực tiếp đánh vào miệng là được rồi, lần sau hẳn tuyệt đối không dám nói gì về mình đấy, tiểu Tuyết 1 bên nghe đầu thì gật lia lịa như gà mổ thóc, như đang tiếp thu khóa học.

Mẹ nó đây là người giáo con sao, Đường Lâm hận không thể 1 tát chụp chết Dương Thần, có ai dạy con gái đánh người lại còn tỏ vẻ cao thượng vậy bao giờ chưa. Có ai dạy con gái làm sao đánh người ta đau nhất bao giờ chưa.

Mạn Thanh Vũ, Mạn Thiên Âm đứng ở một bên sắc mặt cũng đặc sắc không kém, bất quá có Dương Thần cũng chả tiện nói thêm gì, bất luận tiểu Tuyết gây ra gì, một nhà người đều gánh đấy.

Ha Ha về thôi hôm nay ăn thịt rồng... Gỡ nhẹ 1 câu 1 nhà 3 người leo tót lên xe phóng đi,

Đường Lâm đứng góc 1 bên, thịt rồng... mẹ nó lại còn dạy trẻ con nói dối nữa, thôi bỏ đi việc nhà người ta,.. việc nhà người ta, niệm đến câu này Đường Lâm có chút mất mát bất quá rất nhanh thanh tỉnh lại.(chả nhẽ ta lại thích hẳn...lắc lắc đầu người ta đã có con vợ hẳn lại lại bạn tốt nhất của mình nữa... haiz).

-Nhạc Phụ người không về sao? Dương Thần có chút khó hiểu đạo

-Hà hà ta tới bồi tiểu Tuyết chơi chút ít rồi về đấy: Mạn Thanh Vũ vẻ mặt bí ối cười cười nói.

Mạn Thiên Âm bế tiểu tuyết một bên vẻ mặt khinh thường nói: con tưởng cha nghe thấy thịt rồng nên dừng chân tại đây đấy.

Mạn Thanh Vũ mặt mo có chút đỏ, ho nhẹ mặt ngĩa thẳng khí hùng nói: ta nhưng sợ 2 người các người đại chiến, đêm không chiếu cố tốt tiểu Tuyết nên cố ý bồi tiểu Tuyết chơi đầu.

Dương Thần cùng tiểu Tuyết mặt mù mịt đồng thanh: Đại Chiến??? cái gì đại chiến.

-Mạn Thiên Âm mặt đỏ bừng: không có gì cha là sợ hôm nay 2 người mình vì tiểu Tuyết sẽ to tiếng đấy.

-Sao mặt người đỏ đâu: Dương Thần có chút mù mịt lại như nghĩ đến điều gì

- Ách... Dương Thần như nghĩ đến điều gì,cười khò lại mang trong giới chỉ ra một ít chỉ thịt.

Thịt màu vàng nhạt bóng loáng có khoảng 5 cân hơn,Dương Thần không khỏi giới thiệu thêm: không phải chân chính thịt rồng chỉ là phần cơ trên gáy của Long Mã thôi. Long Mã có phần lớn Long tộc huyết mạch, thịt này lấy từ phần gáy con ngựa, phần đó đã trải qua long hóa. lớp vảy bên trên vô cùng cứng rắn nhưng thịt bên dưới thì gọi là nhân gian mỹ vị, tất nhiên đã trải qua lọc hết vảy.

Mạn Thiên Âm cùng tiểu Tuyết còn đỡ chứ Mạn Thanh Vũ nước dãi đã trực tiếp dài đến ngực.

3 Người ngồi ăn vừa truyện trò vui vẻ nhưng không biết.

Bên Ngoài ngoại ô 1 căn phòng tối om không khí có chút sấm nghiêm, chỉ có 1 ngọn nến, lò mờ có thể thấy 1 trung niên nhân sắc mặt không phải tốt, quát lạnh tên thủ hạ đang đứng dưới:

- Mẹ nó lão tử không phải cho các người tìm người sao, đằng này tốt người chưa tìm được lại bị đánh nhập viện, hơn nữa bị đánh bởi 1 tiểu oa nhi chưa đến 5 tuổi, nuôi các người còn có tích sự sao.

Người này không phải ai khác, thế giới ngầm có tên có tuổi: Hồ ca.

- Hồ ca bớt giận, bọn em đã cho người điều tra, theo miêu tả đứa nhóc này, mặt vô cùng giống tên tiểu tử giết Hùm ca.

-Hà,còn có chuyện này: Hồ ca cười như không phải cười, vậy há không phải bắt nhóc con này tên kia sẽ tìm tới sao:

- Mai cho người đi bắt tiểu oa nhi kia.

khà khà cho lão tử chạy, để xem người đi nơi nào thoát: Hồ ca mặt mũi tràn đầy dữ tợn cười âm hiểm

Bạn đang đọc truyện *Để Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bắt cóc

Sáng cùng Mạn Thiên Âm đưa tiểu Tuyết đi học, Mạn Thiên Âm cùng Dương Thần một chỗ đi đến công ty.

Sự việc hôm trước còn rõ như in, ngoài mấy người kia biết chuyện Dương Thần là chồng Mạn Thiên Âm ra thì sớm đã đồn khắp ngõ ngách, nên nhìn thấy Dương Thần ngoài mấy ánh mắt thù địch ra cũng không có ai ngăn cản Dương Thần.

Mạn Thiên Âm ngồi bàn làm việc, Dương Thần nằm lười trên sofa, chính là nhàn rỗi bấm điện thoại Mạn Thiên Âm, Dương Thần cũng không tính mua điện thoại dù sao cũng chả cần đến.

-Mạn tổng có người tìm

Đáp lại thư kí bằng giọng hời hợt: "Nếu người trong công ty thì cho vào, Người bên ngoài nói là ta bận"

"Là Lâm thiếu, ở Tây Hải thành phố Lâm Đức đến tìm, hơn nữa còn mang rất nhiều hoa đến, Thư ký về mặt khó xử, Mạn tổng người có nên..."

Mạn Thiên Âm có chút không kiên nhẫn lạnh lùng phun: -Không Tiếp.

Nhưng vừa nói xong, thì bên ngoài lại nghe tiếng cười cười, mở cửa ra.

"Ha Ha Thiên Âm, đầu sao cũng là đồng học cấp 3 đây, ta mất công từ Tây Hải thị đến ít ra cũng gặp nhau nói chuyện chứ.

A, còn có chuyện này Cha ta cũng đến đây vừa lúc nói chuyện hôn sự giữa 2 chúng ta đây.

Thư ký đứng ở một bên lau nhẹ mồ hôi trên mặt, âm thầm lắc đầu, Chồng người ta vẫn còn đang ngồi ở đó, người cái này tốt lại dám đánh chủ ý lão bà hắn, lại nghĩ đến cảnh tượng hôm nọ...

Lâm Thiếu nói chuyện cho cẩn thận ta nhưng có tên đầy đủ đừng mở miệng Thiên Âm, Thiên Âm như rất quen thuộc đồng dạng, còn về chuyện Kết Hôn xin lỗi người suy nghĩ nhiều, "Tiễn Khách".

Mạn Thiên Âm về mặt chán ghét phát phát tay như đuổi một con ruồi đồng dạng, cũng mặc kệ Lâm Đức phản ứng lại cúi xuống tiếp tục làm việc.

Lâm Đức một bên như sớm quen thuộc tính cách Mạn Thiên Âm cũng chỉ cười cười

"Ta theo đuổi người 3 năm, ta cũng theo người đến đại học, cũng không ngờ người lại nghỉ học kế thừa công ty đâu, bây giờ ta cũng đã học xong, người cũng không thể cho ta 1 cơ hội sao"

Còn chưa tiễn khách sợ một lúc sẽ xảy ra án mạng, một bên Dương Thần cũng buông điện thoại xuống nhìn cũng không muốn nhìn nhiều lạnh lùng nói với thư ký.

Án mạng? Giật mình quay mặt lại thấy Dương Thần đang nằm lười nhác trên ghế sofa bấm điện thoại, Lâm Đức quát âm lên.

-Người là ai, chỗ này đến phiên người nói chuyện sao, khoan đã, đây là văn phòng Thiên Âm người làm gì ở đây.

Người bị điếc hay sao, Thiên Âm là danh tự người tùy tiện gọi sao, cho người cơ hội cuối Cút Đi.

Dương Thần lại giữ im lặng bấm điện thoại giống Mạn Thiên Âm đang ngồi làm việc, hoàn toàn mặc kệ Lâm Đức đang tức điên lên.

Thư ký thấy không ổn, hội sợ lỡ xảy ra án mạng thật bèn gọi bảo an: Còn phiên Lâm thiếu rồi đi cho.

"Hừ hôm nay ta phải làm rõ ràng chuyện này, tên tiểu tử này rốt cục là ai"

Mạn Thiên Âm cũng buông tập tài liệu xuống thờ dài:

-Lâm Đức nể tình đồng học cũng như Lâm thúc, ta vẫn còn khuyên người bỏ đi thôi, ngay từ đầu ta vốn không thích cũng không có ý định kết hôn với người, dù người có làm gì hay Lâm thúc cũng mở miệng vô dụng thôi, người cũng rồi đi thôi.

Hừ một tiếng Lâm Đức bỏ đi, lúc đi không khỏi nhìn nhiều Dương Thần như nhớ kỹ khuôn mặt đồng dạng.

Dương Thần về mặt mờ mịt, nhắc nhở nhẹ nhàng một câu ai ngờ lại mang thù, bất quá Dương Thần cũng không cho là đúng đấy, Dương Thần cũng không ngại giết một vài mạng người.

Ở một biệt thự nọ hai người trung niên đang ngồi uống trà nói truyện phiếm, Là phụ thân của Mạn Thanh Vũ cùng phụ thân của Lâm Đức, Lâm Chấn

- Ta nói này Lâm lão đệ, hôm nay nhàn rồi hay sao biết đến đây tìm ta đâu, Mạn Thanh Vũ như sớm biết trước ý đồ Lâm Chấn nhưng vẫn mang về mặt mù mịt hỏi.

Lâm Chấn cười cười, hôm nay ta đặc biệt đến đây là vì chuyện của thằng nhóc con kia và Thiên Âm. Thằng nhóc kia chỉ sợ bây giờ đã chạy đến công ty rồi đi ha ha.

-Cái gì... Người là nói Lâm Đức đến công ty.

Đúng a, có chuyện gì sao?, Lâm Chấn nghi hoặc hỏi.

Lâm lão đệ chuyện này e rằng không được đâu, nữ nhi Thiên Âm cũng gần 5 tuổi rồi, mấy năm nay người không đến đây chắc cũng không có biết, nên chuyện giữa 2 đứa e rằng quên đi thôi.

-Cái gì, Thiên Âm lúc nào cưới, sao ta không biết.

2 tiếng nói to vang lên 1 cái Lâm Chấn, một cái ở ngoài cửa chưa kịp bước vào nhà, không phải ai khác là Lâm Đức vừa từ Mạn gia công ty trở về đến kịp lúc nghe đến.

Có gì vào trong nhà nói, không có phép tắc rồi sao, không đợi Mạn Thanh Vũ mở miệng Lâm Chấn đã quát Lâm Đức.

Còn Thiên Âm rốt cục là chuyện gì, lại không khỏi nhìn về phía Mạn Thanh Vũ.

Mạn Thanh Vũ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: Lâm Đức này người từ chỗ Thiên Âm về cũng hẳn nhìn thấy Chồng nàng đi.

Nguyên lai là hẳn, nghe đến đây kẻ ngu cũng biết nãy ngồi trong phòng thanh niên kia là ai, huống chi Lâm Đức đâu, Lâm Đức âm thầm nắm đấm nắm thật chặt.

Mạn Thanh Vũ luyện khí tầng 2 sao lại không nhìn ra tiểu động tác của Lâm Đức đâu, lắc lắc đầu hỏi lại:

- Thiên Âm đã có chồng, con gái cũng gần 5 tuổi người vẫn muốn cưới chứ.

-Ta...

Vẫn là bỏ đi thôi, Thiên Âm cũng có gia đình rồi, nằng nằng không bỏ làm gì đâu, Lâm Chấn cũng khuyên nhủ Lâm Đức 1 câu.

Lâm Đức có không cam lòng cũng không dám phản bác.

Vậy là được rồi, Cũng đừng nghĩ tìm hẳn kiểm chuyện, chết cũng không biết tại sao đâu,hẳn không phải người ai có thể chọc đấy, Huống hồ 2 người họ thực sự yêu nhau.Dương Thanh Vũ lại hảo cảm nhắc nhở Lâm Đức cũng như cảnh cáo 2 người 1 câu.

Hắn có thân phận gì đặc thù sao, bằng quan hệ ta hiện giờ cũng không có tí gì dùng sao, Lâm Đức không khỏi hỏi lại Mạn Thanh Vũ.

Tốt nhất không biết vẫn hơn a, Biết nhiều rồi sẽ không tốt.

Đến đây Lâm Đức cũng biết.Người nọ không thể động đấy, Mạn Thanh Vũ nói hẳn sẽ tin.Dù sao trước kia 2 người cũng từ một mẩu bánh mì mà sống đến địa vị hôm nay, 2 Người cảm tình cũng vô cùng tốt.

Nhà trẻ Đông Hải.

-Các người là ai, Đây là nhà trẻ có tin hay không ta báo cảnh.Là tiếng của Đường Lâm cùng nhiều tiếng hét chói tai của nhiều trẻ nhỏ khác mang theo về vô cùng sợ hãi.

Duy nhất nếu để ý kĩ sẽ nhìn thấy tiểu Tuyết vẫn ngồi 1 góc chơi đồ chơi như hoàn toàn không có chuyện gì đồng dạng.

Lại nghĩ đến mẹ mẹ dặn không được tùy tiện đánh người,cùng ba ba dặn đánh mạnh vào, tiểu Tuyết vừa chơi đồ chơi vừa suy nghĩ hôm nay sẽ nghe ai thì vài tên đầu trọc đã tiến lại gần.

-Phải tên nhóc này sao, tên cầm đầu quay lại hỏi đằng sau.

" Vâng chính là"

Tên cầm đầu nhìn thấy tiểu Tuyết vẫn thờ ơ chơi đồ chơi cũng vô cùng kinh ngạc nhưng cái suy nghĩ chỉ là trẻ 4 tuổi thì làm nên chuyện gì gọn sóng, chần định lại rồi lạnh nhạt nói:

-Nhóc cũng là đi theo bọn ta một chuyến đi, nếu không sẽ phải chịu đau đấy.

Đường Lâm như gào thét lên: Các người còn không đi, ta liền lập tức báo cảnh.

Lại nhìn thấy khuôn mặt Đường Lâm vài tên đã nhỏ rãi ra

- Lão đại hay bắt luôn nàng, miệng cười bí ồ mắt toát lên vẻ dâm tà, tên đằng sau mở miệng hỏi.

Vẫn là thôi đi, bảo an bị đánh gục rất nhanh thôi cảnh sát lập tức tới, không muốn làm sự việc thêm phiền phức, đi thôi.

Không hổ là cầm đầu tính khí cũng chán định hơn nhiều.

Lần trước đánh người lại phải bồi tiền, mụ mụ nhưng vất vả kiếm tiền đấy.

Làm ra quyết định tiểu Tuyết quay ra nhìn mọi người nói: Các người đừng sợ, họ là đến bắt ta đấy, Đường Lâm lão sư người không cần lo lắng, họ không làm thương tổn con đấy, lão sư gọi cho ba ba là được rồi, nói xong lại mở khuôn mặt khả ái cười tự tin ngỗ lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Tên cầm đầu tuy chán kinh nhưng vẫn lạnh giọng quát, mang đi phê thoại không cần nói nhiều, cảnh sát cũng sắp đến rồi, lại nhìn thấy cảnh tượng không thể tin nổi.

tiểu Tuyết nhẹ nhàng bước ra ngoài mở cửa xe chui tót vào không khỏi nhìn lại: mấy vị đại thúc nhanh lên, Cảnh sát sắp tới rồi đó.

Đường Lâm nước mắt chảy kém chút ngắt đi: đây đâu phải bắt cóc, đây là mấy vị thúc thúc rủ đi chơi a.

Không Được phải gọi Thiên Âm

-" Số máy bạn "... Làm cái gì mà không gọi được cơ chứ.

"Số máy bạn".... Đứng tức chết mà.

lại không hề biết giờ này tiểu Tuyết đang nói chuyện với Mạn Thiên Âm trên điện thoại.

--- ở một nơi khác---

Con bé này là con hán sao, A Hồ quay mặt hỏi tên đằng sau, nếu Dương Thần thấy chắc chắn sẽ nhận ra ngay tên này là một trong số người trước kia chặn cướp Dương Thần.

- Vâng Hồ ca mặt giống như đúc, đặc biệt đôi mắt.

" Bấm số gọi cha người đi, nhìn 1 bên tiểu Tuyết đang ngồi nghịch ngón tay.Đánh một cái giật mình dây trói con bé đâu"

Lại thấy tiểu Tuyết cầm dây trói dơ dơ: Đây phải không thúc thúc, con thấy vướng tay nên làm đứt rồi, nếu thúc thúc không thoải mái thì đây, nói lại cầm sợi dây đó đưa cho a Hồ.

A Hồ đầu đầy hắc tuyến.Thôi thôi không cần gọi cha người đi,lại quăng cho tiểu Tuyết một chiếc điện thoại.

- tiểu Tuyết đánh số Mạn Thiên Âm bên kia bắt máy.

-Mụ mụ là con đây, con bị bắt cóc.

-Cái gì tiểu Tuyết con đang ở đâu, Dương Thần cũng bật phát dậy, cảm ứng đến ngọc bội tiểu Tuyết biết hiện tại không sao lại nằm xuống ngủ tiếp, nhưng tai vẫn tập trung vào điện thoại, Giờ này hoảng loạn chỉ thêm hồng việc, qua bao trận chiến từ núi thủy biến lửa ra Dương Thần đã sớm quen dùng con tin uy hiếp.

bên kia nghe tiếng tiểu Tuyết trả lời:

-Mụ mụ con không sao mấy thúc thúc không tổn thương con đấy, mụ mụ làm nốt việc rồi đến đón con là được, nhà trẻ cũng hơi chán

Đánh gãy điện thoại tiểu Tuyết a Hồ cầm điện thoại lạnh giọng:

-Muốn con còn nguyên vẹn bảo chồng người đến ngoại ô khu ổ chuột nhà 2 tầng đón.

A Hồ kém chút tức điên lên

Mẹ nó đường đường là lão đại hắc bang,bắt cóc 1 đứa con nít đã là sĩ nhục rồi, đường này tốt đưa con nít còn coi đây là nhà trẻ, chơi? chơi chị người.

Bạn đang đọc truyện *Để Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tiểu Tuyết ra tay

Tất điện thoại Mạn Thiên Âm thần sắc cực kì kém, cũng bỏ luôn đồng giấy tờ xuống.

- Làm sao bây giờ lão công, tiểu Tuyết bị bắt cóc.

"Đừng lo lắng, tiểu Tuyết không sao ta cảm ứng được, hiện tại là vậy. Bây giờ ta liền đi đón con nàng đi cùng hay ở lại"

Cảm ứng thấy tiểu Tuyết không sao Dương Thần cũng thờ nhẹ ra, vẫn bình tĩnh nói chuyện để cho Mạn Thiên Âm yên lòng.

Đi đi tất nhiên phải đi: Mạn Thiên Âm có chút gấp gáp, lôi kéo tay Dương Thần bước vội ra khỏi phòng.

Cũng không lấy xe Dương Thần ôm Mạn Thiên Âm trực tiếp phi hành đi, nhoáng một cái cũng liền không thấy người rồi.

Đây là bay sao, Mạn Thiên Âm có chút giật mình, nhưng kèm theo đó là sự vui sướng.

Con người ước muốn được bay, trước kia chế tác ra máy bay đầu tiên cũng chỉ có mục đích duy nhất là được bay lượn trên bầu trời, mãi về sau mới phát triển như một phương tiện di chuyển.

Đầu tiên vẫn là đến nhà trẻ trước đi, dù Dương Thần cảm giác không cần, nhưng nghe Mạn Thiên Âm nói vẫn hay là đi một chuyến.

Mạn Thiên Âm nghe Dương Thần nói tiểu Tuyết không có việc gì nên cũng bớt lo, nhưng về phần Đường Lâm không thấy liên lạc nên nàng hội sợ nàng xảy ra chuyện nên vẫn là đi xem.

Đến nhà trẻ, hải tử khác sớm đã về hết, chỉ có nhiều người vây quanh, trong đó có cảnh quan đang lấy lời khai của Đường Lâm.

Dương Thần đáp xuống một chỗ không người mới cùng Mạn Thiên Âm đi ra.

Tới nơi Đường Lâm nhận ra 2 người vội vàng chạy ra đón lấy Mạn Thiên Âm là một cái ôm rồi bật khóc.

-xin lỗi Thiên Âm ta không thể chăm sóc cho tiểu Tuyết, ta đã để bọn chúng mang đi tiểu Tuyết mà không thể ngăn cản...

Người hảo, ta là đội trưởng cảnh quan ở đây tên Lâm Như, người chắc là cha đứa trẻ bị bắt cóc, người có thể phối hợp để tiến hành giải cứu thêm thuận lợi.

Người nói mở miệng nói chuyện với Dương Thần là một nữ cảnh quan, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt sắc bén, mái tóc dài được vuốt nhẹ qua một bên điểm đặc biệt là lông mi vô cùng dày, nếu nàng mặc trang phục ở tiên giới, chắc chắn sẽ lên được bảng mỹ nhân. Dù nàng mặc đồ cảnh quan cũng không thể che đi vẻ nữ lệ vốn có, chỗ cần lời đã lời chỗ cần lăm đã lóm.

Nhận thấy Dương Thần đang đánh giá chính mình nữ cảnh quan có vẻ tức giận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Dương Thần hoàn toàn không mang chút nào về xâm phạm, đôi mắt tựa vì sao đêm, hoàn toàn thanh tịnh không mang một chút nào cảm tình, tóc dài như trong phim kiếm hiệp nàng từng xem, bất ngờ hơn là con người màu tím, lần đầu tiên Lâm Như thấy một con mắt như vậy, đeo kính áp chòng, không đúng, không có dấu hiệu nào về có kính phụ bên trong, có bất ngờ tuy nhiên nhận ra mình cũng đang nhìn chăm chăm mặt đối phương, họ nhẹ một tiếng Lâm Như lại hỏi.

- Làm phiền người hợp tác,

- Người biết người bắt cóc là ai không.

-Người có gây thù oán với ai không...

Lâm Như tán công đồn dập bằng những câu hỏi về phía Dương Thần bất quá Dương Thần vẫn giữ nguyên vẻ mặt đạm bạc nhìn thẳng cô nhẹ nhàng trả lời.

- Hợp tác với người quá phiền phức, vì người yếu.

-Ta không biết người bắt cóc là ai. Nhưng hần đã nói ta biết vị trí đón con gái.

- Ta có rất nhiều kẻ thù nhưng đều đã chết.

Dương Thần không có ý định khinh thường người khác, nhưng căn bản cũng không cần ai giúp đỡ, điều đó chỉ làm mọi việc thêm rắc rối, Dương Thần cũng không muốn cuốn vào những chuyện vớ vẩn, chỉ muốn sống nhẹ nhàng với vợ con.

Ta yếu?? Lâm Như tức giận kém chút chửi bậy lên, nhưng vì làm cảnh quan nên cô vẫn tỏ ra bình tĩnh.

-Ta không biết người lấy đâu sự kiên định đấy. Nhưng người phải hiểu con gái người bị bắt cóc hiện giờ đang gặp nguy hiểm, người chẳng nhẽ không lo cho con gái mình sao.

Nguy hiểm?? ta còn đang lo con gái ta không được vui vẻ đây. Trả lời xong cũng mặc kệ Lâm Như, Dương Thần nhìn phía Đường Lâm cùng Mạn Thiên Âm,

" Thiên Âm đi thôi, đi đón con".

Lâm Đường Lâm ổn định về sau Mạn Thiên Âm đã tới bên cạnh Dương Thần chuẩn bị đi.

- Đội đã bọn ta cũng sẽ đi cùng.

Biết Dương Thần biết vị trí bọn bắt cóc Lâm Như cũng vội vã đuổi theo.

Không cần: Dương Thần trực tiếp cự tuyệt.

"Cứu người đây là nhiệm vụ của bọn ta, cũng là trách nhiệm của những cảnh quan, người không lo lắng cho con mình cũng không nên ngăn cản, nếu không bọn ta liền buộc người tội chống người thi hành công vụ".

Dương Thần nhưng định nói thêm, Nhận thấy Dương Thần suy nghĩ Mạn Thiên Âm kéo nhẹ tay áo, lại quay về phía Lâm như.

- Có thể, nhưng bọn ta không có xe, xe có 4 chỗ, cô có thể cho bọn ta đi nhờ chứ, tất nhiên cô cũng chỉ mang theo được 2 người.

Không được, quá nguy hiểm, Lâm Như lập tức phủ quyết,

- Chưa biết địch nhân số lượng 4 người ta còn sợ thiếu,

lại nghĩ, lại bản thân chưa biết vị trí bọn bắt cóc, Lâm như cẩn thận nhìn 2 người khác,

- 2 Người các người về đơn vị đội chỉ thị, đến nơi ta lập tức gửi tín hiệu.

"Nhưng đội trưởng quá nguy hiểm"

- Đây là mệnh lệnh

Lâm như cắt đứt với một giọng uy nghiêm.

2 người mặt ủ rũ cùng đành nghe theo.

Ngồi trên xe Mạn Thiên Âm về mặt có chút lo lắng. Dương Thần thì đã ngủ tựa trên vai nàng, hoàn toàn không coi đây là một vụ giải cứu.

Lâm Như ngồi trước nhìn qua gương thấy 2 người đằng sau cau mày. Bị bắt cóc không phải con các người hay sao, mà vẫn bình tĩnh được như vậy, tuy nghĩ là vậy nhưng cũng không tiện hỏi, dù sao cũng là việc nhà người ta.

Đến nơi Dương Thần mở mắt ra nhảy xuống xe, thầm nghĩ nếu như phi hành đã đến đây từ 1 canh giờ trước.

Dẫn đầu là Dương Thần cùng Mạn Thiên Âm Lâm Như cùng một cảnh quan khác thì đi theo sau, ngó trước ngó sau động tác vô cùng chuyên nghiệp, Dương Thần cũng chỉ lắc đầu.

Dương Thần sợ dĩ không muốn mang theo cảnh quan là vì không tiện giết người, đối phó địch nhân Dương Thần chưa bao giờ nhân từ, đặc biệt những kẻ có nguy hại đến thân nhân của mình.

Tôn chỉ của Dương Thần là:

Người không phạm ta, ta không phạm người

Nếu dám phạm ta, tất sát người tộc.

Vào trong nhà đã thấy một biển báo chỉ đi xuống tầng hầm.

Xuống tới nơi. Nhìn ngôi nhà cũng không lớn nhưng tầng hầm lại vô cùng rộng rãi.

Hành lang khoảng 20 người xếp hàng đứng đó nhìn 4 người đi xuống. Nhận thấy 2 người mặc cảnh quan cũng không hề e ngại, cho thấy họ có chỗ dựa.

Nhưng thu hút ánh nhìn người khác nhất là một cô bé, đang ngồi trên ghế sofa như nằm ngủ, dưới chân là vài quân dây nhưng hoàn toàn đã đứt.

Mạn Thiên Âm thấy tiểu Tuyết đang ngủ. hô Tiểu Tuyết.

Như nhận ra giọng nói Mạn Thiên Âm, tiểu Tuyết mở mắt ra nhìn cười cười.

Người là người giết A Hùm sao.

Một giọng nói lạnh băng vang lên trong phòng, chiếc ghế xoay lại đang ngồi trên đấy là một trung niên, đầu trọc cả người tha thu một cách quái gở, đang nhìn lấy Dương Thần.

Dương Thần chưa kịp mở miệng Lâm Như đã nhìn chăm chăm mình bằng khuôn mặt đầy sát khí.

-Quả nhiên ngươi cũng là người hắc bang. Không ngờ ngươi cũng giết người, xong chuyện này phiền ngươi về trụ sở lấy lời khai.

Cũng mặc kệ Lâm Như, Dương Thần quay sang A Hồ, lạnh giọng.

-A Hùm là ai ta không biết, giết người?? người ta từng giết so hạt com ngươi ăn còn nhiều, chẳng lẽ ngươi bắt ta đếm sao.

A Hồ lạnh lùng hừ một tiếng nhìn về phía đám người.

- Ta không cần biết ngươi giết bao nhiêu.Nhưng giết đàn em ta thì nên lấy chết mà đền tội.

Còn cảnh quan này, đây là truyện giang hồ còn mong cô không tham dự tốt, tất nhiên hắc chết là hắc tự sát, nên cô không cần đánh chủ ý sau khi hắc chết mà bắt ta.

Hắc ở đây là chỉ Dương Thần.

Dương Thần lại nhìn về phía tiểu Tuyết ôn nhu nói:

-Sao con không đánh chúng.

Âm thanh nhỏ nhẹ đầy tình cảm nhưng người khác nghe được lại như sấm sét rền vang.

Đánh ai, haha đứa trẻ 4 tuổi định đánh ai, ngươi cho rằng đây là trò đùa trẻ con sao.

Có người không nhìn được cười đã bật ra thành tiếng, chỉ nghe thấy cô bé nhẹ nhàng trả lời.

Lần trước con đánh, hại mẹ mẹ bị bồi tiền.

Lần này con nghe lời mẹ mẹ không tùy tiện đánh người nữa,Mẹ mẹ nhưng vất vả kiếm tiền đấy.

Mạn Thiên Âm cảm động kém rớt nước mắt, nhưng đôi mắt đã ửng đỏ.

Dương Thần trầm mặc tuy tiền tài đối với Dương Thần không có xú tác dụng,nhưng Mạn Thiên Âm vất vả kiếm đấy.

Lâm Như cùng vị cảnh quan kia, trợn mắt hốc mồm. Nhìn một nhà 3 người như sinh vật lạ, hoàn toàn không coi sự việc này vào đâu."Mẹ nó lại còn sợ đánh đối phương tổn thương bị đền tiền, ngươi mới 4 tuổi, lại 2 người nữa xúc động cái rắm, trang bức chả nhẽ cũng theo gen di truyền".

A Hồ tức giận liếc mắt một tên đứng đó không xa ra hiệu.

Tên đó như biết được ý nghĩa, tiến gần cầm dao dí vào cổ tiểu Tuyết nhìn về Dương Thần gằn giọng:

- Tự sát hoặc là con ngươi chết, lựa chọn đi.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người tưởng tượng Dương Thần sẽ tự sát, lại thấy Dương Thần quay ra đối thoại với Mạn Thiên Âm.

-Cho tiểu Tuyết đánh nhé!!!

"Nhưng tiểu Tuyết vẫn còn nhỏ, quá nguy hiểm"

-Không có gì, những tên này không đánh lại Tuyết nhi, với lại còn có ta ở đây.

Mạn Thiên Âm cũng đành gật đầu, có Dương Thần ở chắc chắn sẽ không ai tổn thương được tiểu Tuyết.

sau một phen thương lượng Dương Thần quay lại nhìn tiểu Tuyết:

- Tuyết nhi mẹ con cho phép con đánh rồi, Dùng hết sức đừng giữ lại nhé.

-"Vâng Ba Ba"

A Hồ...

Lâm Như: (°.°)??? Các ngươi là định làm gì.

A aaa... một tiếng hét thảm thiết vang lên đánh vỡ sự trầm mặc của tầng hầm, chuyện ngoài sức tưởng tượng phát sinh.

Tên cầm dao, cánh tay hoàn toàn vụn vụn, như bị bẻ gãy từng khớp đồng dạng.

Con dao sớm đã rơi xuống đất. Tên cầm dao không ngừng run rẩy.

Tĩnh... tầng hầm thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở xung quanh.

A Hồ giật mình không ổn, mọi chuyện đã đi ngoài dự liệu của bản thân, Vội hét lớn:

- Tất cả cùng lên, đừng nhìn đây là đứa nhóc mà đánh giá, nếu không sẽ phải trả giá đắt, đứa trẻ này không bình thường.

Lâm Như giật mình tỉnh lại, muốn xông lên ngăn cản nhưng lại bị Dương Thần lấy tay túm lại áo.

- Đừng im xem đi.

tiểu Tuyết vẻ mặt buồn thiu, nhìn tên cầm dao giọng nói mang vẻ chán nản: quá yếu, không tốt chơi, lại nhìn mấy người đang xông đến gần.

Tiểu Tuyết cười cười chạy vào bằng một tốc độ đáng kinh ngạc quyền đâm cước đá hoàn toàn dựa vào sức mạnh cùng tốc độ, bởi vì Dương Thần chưa hề dạy tiểu Tuyết bất kỳ võ kỹ nào.

a.a.a từng tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, Người bị đâm tay gãy, người bị đá đã bay xa nằm bất động, có thảm trạng hơn trực tiếp bị đá vỡ trứng.

Giải quyết xong tiểu Tuyết vẫn chưa đã ghiền, lại quay mặt về A Hồ.

A Hồ đánh cái lạnh run. Có chút khiếp sợ nhìn tiểu Tuyết, 4 tuổi, 4 tuổi đánh ngã hoàn toàn 20 người tất cả đều đi ra từ chém giết.

Mà hoàn toàn không có chút hoàn thủ, đứa bé thậm chí không đổ một giọt mồ hôi, giải quyết như ăn cơm đồng dạng.

Lâm Như với cộng sự chút nữa ngất xỉu ở đây. Đây là một tự chấn an bản thân mình cô xoa bóp nhẹ mồ hôi lạnh trên trán mình.

Tên kia thì mặt đã mọng bực 2 mắt tròn xoa nhìn chăm chăm tiểu Tuyết như một con quái vật.

Nếu đổi lại Lâm Như chắc chắn sẽ không thể giải quyết, Đừng nói 20 người, 5 người thôi đối với nàng đã là khó khăn, còn giải quyết dễ dàng như vậy.

Tiểu Tuyết đã đánh vỡ khái niệm quan của nàng (Âm thầm nhủ bản thân mình không bằng tiểu Tuyết, Lâm Như có chút không tin tưởng sự thật này, đường là cảnh quan đến đội trưởng, nhưng không bằng một nhóc tí, không thể chấp nhận nổi, cười khổ một tiếng cô lại nghĩ đến cùng Dương Thần nói chuyện, Dương Thần liền tiếp cự tuyệt mình đi cùng, không phải không lo cho con mà thực sự không cần thiết, con gái 4 tuổi đã mạnh biến thái như vậy, cha còn như thế nào đây, Quái Vật.)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tiểu Tuyết khủng bố, Dương Thần suy đoán

Đánh vỡ trầm mặc tiểu Tuyết đến trước mặt A Hồ.

- Thúc Thúc biết đánh sao.

"Biết đánh sao" lời nói phát ra từ một đứa bé 4 tuổi, tuy giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng lại như một nhát búa gỗ mạnh vào đầu A Hồ, A Hồ như điên lên mặt đỏ bừng.

Thân là lão đại hắc bang còn là một vị võ học cấp tông sư, A Hồ không cho phép bản thân sợ hãi trước lời khiêu khích của một bé 4 tuổi. Thầm nghĩ 4 tuổi mạnh đến đâu cũng chỉ là tông sư, không hơn đi đâu được, cho dù vậy đã là quá biến thái, ngầm nghĩ 4 tuổi bản thân còn chưa dám ra đường chơi 1 mình nào dám đánh nhau với hắc bang.

Nghĩ nhiều A Hồ vẫn quyết định đứng lên. Lạnh Lùng nhìn tiểu Tuyết.

"Ta cho ngươi lên trước miễn bảo ta bắt nạt trẻ con".

Lâm Như miệng co giật, mẹ nó lại còn miễn cho bảo ta bắt nạt trẻ con, ngươi nhìn lại ngươi xem đường đường đứng đầu hắc bang, không nói cũng liền 40 tuổi ra mặt, đánh nhau với đứa trẻ 4 tuổi, vẫn còn nói miễn cho bắt nạt trẻ con.

tiểu Tuyết cười cười "thúc thúc cẩn thận rồi lần này nhưng là đánh thật"

A Hồ miệng co giật, mẹ nó nãy người đánh đùa à, bắt quá vẫn bảo trì bình tĩnh:

- Được người lên trước đi ta nhường người 3 chiêu.

Tiểu Tuyết nói cũng không nói nhảm nữa, thân hình nhỏ con lóe lên, nhanh như tia chớp, một quyền oanh ra tiếng xé gió vun vút, chợt đã xuất hiện trước mặt A Hồ, A Hồ thân hình lóe lên tránh thoát một quyền nhưng mặt vẫn bị quyền phong lướt qua, một vết đỏ xuất hiện bên má phải.

A Hồ hồi hận rồi, hồi hận vì chấp 3 quyền

còn 2 quyền A Hồ cắn răng nặn một câu: còn 2 chiêu.

Nói cũng chưa nói xong, tiểu Tuyết đã xuất hiện bên cạnh một cước đá ngang ra vào eo A Hồ, A Hồ miệng cười nhẹ tay trái vung ra bắt lấy, nhưng rất nhanh mặt lại biến sắc.

Crắc.. Tiếng xương vỡ giòn vang, A Hồ mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ.

A Hồ mặc kệ mặt mũi không có ý định thủ thế nhường chiêu nữa, trực tiếp lao ra vung quyền, tiểu Tuyết không ngờ đối phương không giữ lời, vội lấy 2 tay ra đỡ lấy.

Lâm Như, Mạn Thiên Âm, Cảnh quan đồng thời hét lên: Vô si.

Lâm Như sợ hãi không dám nhìn.

Tương chừng đôi tay bé nhỏ ấy sẽ bị quyền đụng nát, tuy nhiên mãi không phát sinh, nhìn lại thấy đôi tay tiểu Tuyết găt gao bắt lấy quyền của A Hồ.

-đại thúc, nhưng là không giữ lời, bữu môi tỏ vẻ không hài lòng, tiểu Tuyết nhảy lui ra.

A Hồ đứng đó thờ dốt, bị một đứa bé dễ dàng chặn đứng một quyền. Tuy chỉ tùy tiện 1 quyền bởi không kịp thời gian, nhưng là Tông sư cấp bậc 1 quyền lại dễ dàng bị bắt, A Hồ sợ rồi, mới đầu chỉ có chút chán kinh nhưng bây giờ chân chính sợ.

Đây còn là con người sao, hơn nữa còn 1 con bé 4 tuổi.

A Hồ hét lên 1 tiếng giận dữ quát: "Liệt Hồ quyền" nhảy lên lấy đà, A Hồ tập chung sức vào một quyền quyết định, quyền này cũng là quyền cước tạo nên thương hiệu A Hồ.

Nhảy người lên quyền phong hạ xuống.

tiểu Tuyết thấy nắm đấm đỏ lòm từ trên đang hạ xuống, tiểu Tuyết nhún người xuống lấy đà, chợt đập mạnh lên, nền đất bỗng chốc tựa như mạng nhện, linh khí hội tụ vào tay thành một màng xanh mỏng, đưa quyền ra cứng đối cứng.

Bành z... Một tiếng vang nổ nhẹ ra. lại nghe thấy tiếng rách rách, xương gãy giòn tan bên tai.

Mọi người nhìn lại đã thấy A Hồ lăn ở đó 2 tay đã đoạn nếu không hiện tại đã ôm tay gào thét, Chỉ thấy A Hồ dấy dựa ở dưới đất như con lợn đang chờ mổ.

Mạn Thiên Âm thì sắc mặt vui mừng, thấy con của mình không sao hơn nữa còn mạnh mẽ vậy, làm một người mẹ không thể bảo vệ con nhưng nhìn con có sức tự bảo vệ mình, càng đáng mừng hơn. Nàng cũng quyết tâm cũng sẽ mạnh vậy, hiện tại nàng vẫn yếu hơn tiểu Tuyết.

Lâm Như cùng hạ cấp của mình, Không nói lời nào, nhưng càng kinh khủng hơn là mắt 2 người đã tròn tròn như gần rụng ra được rồi. tên kia trực tiếp bấu má mình, a.aa. "không phải mơ"

Lâm Như lấy lại bình tĩnh nhìn lại tiểu Tuyết lại đảo mắt về dưới chân tiểu Tuyết, chẳng chịt tựa như mạng nhện, đó là vết vỡ đầy, sàn nhà xây bằng bê tông vô cùng cứng rắn, nhưng vền vền chỉ đập đi lên thôi đã tạo thành như vậy. Lại nhìn nhiều về phía Dương Thần, "con gái đã biến thái vậy,..."có lẽ nên đi theo hần học tập, sau này đi bắt cướp sẽ dễ dàng hơn, âm thầm quyết định Lâm như định bước đến Dương Thần thì lại nghe thấy.

Đoàng....một tiếng sùng phát ra từ phía tiểu Tuyết.

Mọi người hoảng sợ nhìn lại phía tiểu Tuyết.

Lại gặp một thân ảnh chắn trước mặt tiểu Tuyết,

Dương Thần hiện tại đang dơ bàn tay về phía trước, 2 ngón tay kẹp ngang viên đạn.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía sau A Hồ.

Một tên đứng đó đang run rẩy tay cầm khẩu súng cũng không vững. Thả súng xuống mặt tên đó trắng bệch so khóc còn khó khăn hơn, đôi chân run rẩy trực tiếp quỵ xuống đất bỏ lại gần Dương Thần

Xin lỗi, đại tiên tha mạng, tiểu nhân ngu dốt, là tiểu nhân đáng chết 2 tay không ngừng tự và mặt xin tha, nước mắt đã sớm chảy ra rồi, hạ thể cũng đã ướt nhẹp.

Dương Thần chỉ lạnh lùng nhìn phun ra:

Đánh chủ ý lên con gái ta.

- Ta ban cho ngươi thân hồn câu diệt, vĩnh thế không được phép siêu sinh.

Chết.....

Miệng Dương Thần vừa phát ra xong, mọi người không hiểu chuyện gì.

Tên kia thân thể đang nguyên vẹn đang không ngừng yên diệt, toái thành 4 mảnh, 16 mảnh.....64 mảnh..... từ từ trong không khí tràn ngập mảnh vỡ rồi bụi bặm, trực tiếp không còn sót lại gì.

Chỉ một câu nói, tên kia trực tiếp hóa thành hư vô. Đây là cái gì khái niệm, đây không còn thuộc về phạm trù về con người nữa.

Lâm Như miệng run rẩy định nói gì lại thấy Dương Thần bước đến bên cạnh A Hồ.

Lâm Như vội vàng hét lên, Ngươi.. Không đứng! Đại tiên còn xin tha hần một mạng, tôi.. tôi sẽ bắt hần lại cho pháp luận giải quyết, Thấy Dương Thần quay lại đôi mắt từ đồng nhìn chăm chăm vào mình, tưởng Dương Thần giết mình Lâm Như sợ hãi vội lùi lại sau.

Ba ba,... đúng lúc đó tiểu Tuyết kêu lên,

- Cho vị ti ti này bắt đi, tiểu Tuyết cũng không sao đây, nói tay không ngừng cầm lấy tay áo Dương Thần mặt đầy khẩn cầu.

Thấy bộ mặt tiểu Tuyết, Dương Thần rút đi sát khí, xoa xoa đầu tiểu Tuyết ôn nhu cười:

- Được

Lâm Như thấy vậy thở dài một hơi như chút được gánh nặng. Lại nghe Dương Thần.

"Chuyện Hôm nay cứ vậy đi, không được truyền ra ngoài, 2 người ngươi nhớ rồi chứ, mà thôi tùy các ngươi"

Lâm Như chưa mở miệng, tên cộng sự đã vội vàng vỗ ngực cam đoan: xin ngài yên tâm chuyện hôm nay tuyệt đối không hé răng nửa lời.

Viu viu. tiếng còi cảnh sát kêu lên ینگ ỏi bên ngoài.

Thực ra trước khi bước vào Lâm Như đã để lại, địa điểm cho người đến tiếp viện. Cũng chỉ cách đây chưa đến 1 giờ đồng hồ thôi, vậy mà giải quyết xong, Lâm Như đang khát vọng, khát vọng nắm giữ sức mạnh như Dương Thần, không đứng: chỉ cần như tiểu Tuyết, Nhất định phải bá sư, Lâm Như âm thầm quyết định.

Dương Thần thấy có còi vang lên bé tiểu Tuyết lên cùng Mạn Thiên Âm trực tiếp biến mất khỏi đây như chưa từng tồn tại.

Lâm Như có chút thất vọng, đang tính bá sư nhưng người ta đi rồi.

Phân phó áp giải A Hồ rời đi, một giọng nói trong đầu vang lên:

-Cẩn thận người đứng đầu của các ngươi.

Lâm Như đánh cái giết mình, nhìn xung quanh không thấy ai nhưng lại nhận ra giọng Dương Thần.

"Hần nói cẩn thận bộ trưởng rốt cục là ý gì đây"

Dương Thần đã rời đi, nhưng suy nghĩ lại đối phương không giúp được gì mình, nhưng vẫn có hảo ý, nên tùy tiện nhắc nhở một câu.

Từ lúc bước vào rõ ràng có 2 cảnh quan nhưng nhìn những tên kia tựa hồ không có chút sợ hãi nào, đặc biệt tên A Hồ, đứng vững ở hắc bang trong thành phố không bị lung lay thậm chí thuận lợi như vậy, chứng tỏ chắc chắn trong cảnh quan có người của hắn hoặc là có người cho hắn chỗ dựa, mà tựa hồ địa vị cũng không thấp, Lâm Như là đội trưởng cảnh quan thành phố, địa vị hắn không bằng cũng gần bằng phó bộ trưởng, nên chắc chắn là tên còn lại cũng chính là "Bộ trưởng"

Rời đi về đến nhà, Dương Thần chỉ điểm 2 người tu luyện xong, cũng vội suy nghĩ hôm nay trận chiến của tiểu Tuyết, Dương Thần ần ần có suy đoán tiểu Tuyết có thể mang thể chất đặc thù, bất quá cũng chưa nhìn ra, muốn phát hiện thể chất đặc thù phải thông hoàn toàn 9 mạch, cũng chính là luyện khí tầng 9. Tuy nhiên cũng có vài thể chất đặc thù khác biệt.

Tựa như Huyền Âm thần thể, Cửu Âm tuyệt mạch, thân thể sẽ bị hàn băng chi khí phong kín 9 mạch sẽ không thể tu luyện, Huyền Âm Thần thể phải có được liệu chỉ "Dương" điều hòa lại thân thể mới có thể thức tỉnh. Cửu Âm tuyệt mạch tương tự nhưng không cần ngoại lực, chỉ cần trải qua 9 lần hàn khí tỏa ra, mỗi lần tỏa ra năng lượng càng lớn, đồng nghĩa với càng ngày càng thống khổ, nhưng khi đã trải qua rồi, tuyệt đối tu vi tăng mạnh.

Cửu Dương tuyệt mạch cũng giống Cửu Âm tuyệt mạch tuy nhiên thay vì đóng băng, mà tỏa ra nhiệt lượng như thiêu đốt toàn thân, so với Cửu Âm Tuyệt Mạch còn muốn thống khổ.

Còn Vải thể chất phải đột phá trúc cơ mới có thể phát hiện, Có những thể chất bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh, hoặc cả đời cũng không thể, còn tùy tạo hóa cùng cơ duyên. Dương Thần cũng mới chỉ nhìn thấy vài loại mà thôi, vì thể chất đặc thù quá hiếm hoi.

Lại quay lại với trận chiến hôm nay của tiểu Tuyết, tìm được niềm vui trong chiến đấu, Với một đứa bé chưa từng chiến đấu trước đó, cách sử lý, ra đòn, quan sát nhạy bén, hơn nữa còn sớm thích nghi với việc chiến đấu.

Nếu quả là vậy, thể chất sẽ là giống Dương Thần.

"Vô Thần Thể Chất"

Thể chất vô cùng bá đạo.

Học một đã có thể suy đoán 10

Còn dựa vào nhìn thấy sáng tạo mới công pháp để thích nghi với bản thân.

Nhìn đối thủ ra đòn có thể phán đoán chuyển động tiếp theo, phân tích tìm ra nhiều đối sách khác nhau để ứng phó. Nói cách khác là bản năng chiến đấu.

Nhìn ra điểm yếu của đối thủ. Còn khủng khiếp hơn nữa là, sau mỗi trận chiến, thân thể lại thêm mạnh mẽ.

Có một đoạn thời gian dài Dương Thần đi tìm đối thủ, mong một lần được đánh một trận sảng khoái, tuy nhiên cùng cảnh giới chưa ai tiếp được Dương Thần quá 10 chiêu. Chỉ duy nhất 1 người miễn cưỡng 10 chiêu nhưng lại là nữ nhân. Nữ nhân đó cũng mang thể chất đặc thù: "Cửu Âm Tuyệt Mạch".

Nữ nhân đó hiện tại vẫn ở Tiên giới.

Trầm mặc Dương Thần không khỏi nghĩ đến một hình bóng.

Nhẹ giọng chỉ một mình nghe thấy: "Sao phải khổ vậy đâu".

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Vô Thần Thể Chất

Buổi tối hôm đó Dương Thần luyện chế cho hai người 2 khóa bạo khí đan, còn là trong cực phẩm.

Hai người phục dung xuống, Dương Thần 2 tay 2 người áp vào lưng giúp tiêu hóa 2 khóa bạo khí đan.

Àm Àm..âm..

Mãi đến tiểu Tuyết luyện khí tầng 9 đỉnh phong mới dừng lại, Mạn Thiên Âm cũng liền Luyện khí tầng 8.

Trong phòng tiểu Tuyết nhẹ nhàng thờ ra một tiếng, bên cạnh Mạn Thiên Âm cũng mở mắt.

"Ba ba con và mụ mụ lại đột phá"

Tiểu Tuyết hí mắt cười khả ai nhìn Dương Thần, đôi lại Dương Thần lại nhìn chăm chăm vào tiểu Tuyết.

"Ba ba, người sao? ở đâu không khỏe sao, một bên Mạn Thiên Âm cũng có chút lo lắng nhìn Dương Thần"

"Ta không sao, tiểu Tuyết đưa tay đây"

Tuy có chút nghi hoặc nhưng tiểu Tuyết vẫn ngoan ngoãn đưa bàn tay ra cho Dương Thần.

Không nói hai lời, Dương Thần nhẹ nhàng điểm vào tay tiểu Tuyết, một miệng vết thương bằng cây kim rách ra, máu tươi vừa nhỏ trực tiếp dừng hẳn, vết thương liền lành rồi.

"Có đau không"

-Ba Ba tuy chảy máu nhưng con lại không cảm thấy đau, tiểu Tuyết có chút kinh ngạc.

Dương Thần đã xác định được một nửa rồi.

Tuy chỉ là một vết thương nhỏ, tùy tiện Luyện khí một tầng cũng có thể khôi phục trong tích tắc, nhưng tiểu Tuyết lại khôn vận dụng linh lực để chữa thương, phải biết Dương Thần tùy tiện điểm, nhưng trong đó chứa một sợi bé nhỏ tiên lực, đừng nói luyện khí, coi như Trúc cơ cũng khó có thể lành được.

"Đây là một bộ thương pháp, gồm 9 thức, con thử ghi nhớ xem"

tiểu Tuyết chưa học chữ, nên chưa biết đọc, Dương Thần đánh phải đọc khẩu quyết ra cho tiểu Tuyết nhớ.

Tiểu Tuyết vừa nghe xong, Cả người như rơi vào trầm tư.

Đốn ngộ, chân chính đốn ngộ,

Ngộ, Chân chính không thể cầu, rơi vào Ngộ cơ thể sẽ tự động thôi diễn trong đầu, khoảnh khắc tuy ngắn nhưng được lợi lại không tưởng, Những người có thể vào trạng thái này, ai lại không phải thiên tài tuyệt thế.

Dương Thần chỉ tùy tiện truyền thụ một bộ thương pháp mà thôi.

"Ba Ba con học được, nhưng thức thứ 9 tại sao con lại cảm thấy không đúng"

Dương Thần tươi cười, là "Vô Thần Thể Chất", trong lòng đã chắc chắn, sở dĩ tiểu Tuyết thấy thức thứ 9 sai là Dương Thần cố ý làm sai để thử.

"Con thử đọc lại ta xem "

Thấy Dương Thần một mặt tươi cười, cả Mạn Thiên Âm lẫn tiểu Tuyết đều không hiểu.

Nhanh rồi tiểu Tuyết đã đọc xong, thức đầu đến thức 8 không sai một chữ, thức thứ 9 tiểu Tuyết liền không đọc rồi, bởi lẽ không hề có thức thứ 9.

Dương Thần, khẽ vuốt tóc tiểu Tuyết, cười nói.

-Sau này con sẽ phải đánh lộn nhiều mới có thể mạnh được,

"Sẽ mạnh giống ba ba sao?"

-Tất nhiên rồi, thể chất con giống ta, có khi con còn sẽ mạnh hơn ta.

Dương Thần nói vậy cũng không sai. Dương Thần từ lúc tu luyện một mình một đường đánh lên, không có bất cứ ai chỉ điểm, mọi công pháp võ kỹ đều là cơ duyên nhận được, tuy nhiên Dương Thần đã sửa đổi để phù hợp với bản thân.

Tiểu Tuyết lại khác, có Dương Thần tại, muốn tài nguyên có tài nguyên, tiểu Tuyết chỉ thiếu mỗi một thứ, đó là chiến đấu, chân chính chiến đấu mới có thể mạnh hơn được, Vô gia ai cũng cần chiến đấu để mạnh hơn, Vô Thần Thể Chất càng nên như vậy.

Võ đạo chi thần, phải trải qua thân chinh bách chiến mới tôi rèn được bản thân.

"Thể chất là gì vậy ba ba"

Cả Mạn Thiên Âm cũng quay ra nhìn chăm chú.

Đừng tưởng Mạn Thiên Âm là người hiện đại, là tổng giám đốc, Mạn Thiên Âm còn muốn tu luyện hơn bất cứ ai. Nàng biết chỉ có tu luyện nàng mới có thể cùng Dương Thần, cùng tiểu Tuyết một chỗ mãi mãi, Bởi vậy nàng vô cùng chăm chỉ, ở công ti cũng liên việc cũng vứt qua một bên rồi.

"Thể chất, còn gọi là thể chất đặc thù, chỉ số ít người mới có. Tiểu Tuyết thể chất là Vô Thần Thể Chất, hay còn gọi trời sinh vô thể. Ta cũng vậy, cũng là trời sinh vô thể, nên này mới nói tiểu Tuyết là giống ta"

Dương Thần vui vẻ ôm tiểu Tuyết một bên cười một bên giải đáp nghi hoặc về thể chất cho 2 người nghe.

Ta có thể chất đặc thù sao, Mạn Thiên Âm tự nhủ.

Biết Mạn Thiên Âm suy nghĩ, Dương Thần đạo:

- Thiên Âm, không cần gấp, không phải thể chất nào cũng có thể phát hiện sớm được, ta tin tưởng nàng chắc chắn sẽ có.

Bởi vì nàng là vợ ta.

Biết Dương Thần an ủi mình Mạn Thiên Âm vờ giận dỗi một phen.

- Ta nhưng không có, liền không phải Vợ người rồi phải không.

"Ách".

Biết mình trang bức sai, Dương Thần họ nhẹ:

- Tất nhiên, nàng không có thể chất đặc thù liền không phải vợ ta. Nàng là thê tử ta.

"Aiz. Ở đây vài hôm liền học được múa mép hay".

Kì thực nàng cũng cảm thấy vui. Dương Thần không phải khuôn mặt lạnh như 5 năm trước. Nhớ lần đó nàng gặp Dương Thần, Dương Thần như một cục đá, gọi không trả lời, nói không thừa, người khác không biết liền tưởng một tên câm.

Mãi về sau, ở chung một tháng cuối cùng cục đá liền biết nói chuyện thình thoảng cũng sẽ cười, rồi hai người có tiểu Tuyết.

Nhớ lại Mạn Thiên Âm lại cười, cười hạnh phúc, vì nàng không nhìn lầm người, người đàn ông nàng sẽ giao phó cả cuộc đời.

Thấy 2 người liếc mắt đưa tình, tiểu Tuyết một bên âm dương quái khí, nói:

- Ba ba, mẹ mẹ có em bé liền sẽ quên tiểu Tuyết đấy.

"Ách"

Dương Thần họ nhẹ.

Mạn Thiên Âm thì khuôn mặt đỏ bừng, nàng không thể tin được tiểu Tuyết mới chỉ 4 tuổi, học ở đâu điều đấy.

tiểu Tuyết làm mặt cao thâm mặt chắc thần thần bí bí nói.

- Là Đường Lâm lão sư nói đấy, Đường Lâm lão sư nói rằng, Ba Ba trở về mẹ mẹ liền có em bé, liền hết thương tiểu Tuyết đấy, Đường Lâm lão sư còn nói, nếu vậy thì sau này đi theo Đường Lâm lão sư tốt.

Mạn Thiên Âm, mặt đỏ bừng,

"Tốt Đường Lâm hảo tử muội, liền dạy hư trẻ nhỏ rồi".

Dương Thần ha hả cười, nhìn hai người. thầm nghĩ nhân sinh còn gì nói tiếc nữa đâu, có cả thiên hạ không bằng có 2 người.

"Ba Ba dạy con học võ được không"

Dương Thần nhìn lại tiểu Tuyết, học võ làm gì đâu, ở đây cũng không cần dùng đến, trực tiếp quyền bạo liền tốt dù sao cũng không cần đến đấy, bắt quả tiểu Tuyết muốn học Dương Thần cũng không cấm, không dùng ở đây sau này liền dùng tốt.

- Con muốn học gì, ta có Kiếm, Dao, Quyền, Thương... ta đều có.

"Ba Ba dùng gì con liền học nấy."

- Ta lúc trước dùng kiếm, hiện tại dùng thương, con muốn kiếm hay thương.

"Vậy ba ba dạy con dùng thương đi"

- Ta nghĩ con học quyền liền tốt,

Đùa chứ học thương, ở đây nhưng cấm dùng vũ khí, dùng loạn coi như. Không có võ kĩ nắm đấm tiểu Tuyết đã vô cùng khủng bố, còn dùng thương chắc chắn liền có án mạng.

Dương Thần có chút hối hận vì sự lỗ mãng của mình.

"Không được, con muốn học thương giống ba ba cơ".

Cái này...

Thôi được rồi, con như có thể nhắc ta liền dạy con thương, nói Dương Thần lại khẽ động tay, bắt giắc thanh châm cài tóc Dương Thần bay ra.

Châm tỏa ra một tia sáng tử sắc, hóa thành hình người, vô cùng huyền ảo. Tiểu nhân cao cỡ tiểu Tuyết khuôn mặt bánh bao, lộ một răng nanh bé nhọn ra, vô cùng dễ thương.

"Về bản thể đi"

Thấy giọng Dương Thần nói, tiểu nhân lại hóa thành một cột sáng cảm xuống, rất nhanh liền hóa thành 1 cây thương, cây thương, dài 2mét tả hữu, lưỡi thương màu xanh nhạt, không khí xung quanh dao động như bị cắt phá xung quanh, thân thương phủ lên một màu tử sắc, lại nhiều vô cùng đạo văn lít nhít,

Cây thương yên vị ở đấy, nhìn như đang thông phệ lấy toàn bộ thiên địa.

tiểu Tuyết chỉ cao bằng 1 phần tư cây thương, nhìn nhỏ bé vô cùng.

Tiến lại gần, tiểu Tuyết chạm nhẹ cây thương, lại vẻ mặt buồn thiu quay ra nhìn Dương Thần.

"Ba ba, to quá con không cầm được"

Nhận thấy tiểu Tuyết nói, cây thương run nhẹ rồi hóa nhỏ, bây giờ cây Thương chỉ cao hơn tiểu Tuyết một cái đầu.

"Nhỏ rồi"

Tiểu Tuyết hưng phấn chạy lại gần cầm, nhưng không tài nào nhắc nổi.

Đùa chứ nhắc, cây Thương này là Dương Thần dùng vô thượng thần thông luyện chế nguyên lõi của một khóa tử tinh mà thành, không nói độ nặng được nén xuống, đặc biệt cây thương còn có linh chí, nhận ra tiểu Tuyết cùng Dương Thần có chung huyết mạch, thương linh mới không tổn thương đến, phải người khác trực tiếp liền xong đời rồi.

Dương Thần cười cười.

"Thương này tên Hồn Thiên"

sau này con liền gọi Thiên tử là được, bắt quá con muốn cầm phải mạnh hơn mới được.

"Đây Thương còn biết nói chuyện sao"

Tiểu Tuyết hưng phấn, đôi mắt liền ngời sao sớm lấp lánh rồi.

- Tất nhiên con thử gọi xem.

"Thiên tử tử, sờ nhẹ cây thương, tiểu Tuyết gọi, mặt một vẻ chờ mong"

Ông.cây thương nghe hiểu lại hóa thành sương mù màu tím, nhanh chóng hóa thành một tiểu nhân so với hồi nãy không có gì khác biệt, hình thể chỉ so tiểu tuyết lớn hơn chút ít. Chỉ là bây giờ Thương linh không còn huyền ảo như trước mà lại giống người thật y như đúc.

Thương linh nhìn tiểu Tuyết mỉm cười lộ ra một chiếc răng nanh bé tí. Lại nhìn về phía Dương Thần,

Dương Thần gật đầu

- Sau này người liền theo bảo vệ tiểu Tuyết đi, nên nhớ thu liêm lại chỉ để bằng tiểu Tuyết, không phải vạn bất đắc dĩ không được phép bộc phát sức mạnh.

Thấy Dương Thần đồng ý, Thương linh cười lạnh lạnh như tiếng chuông, đến gần tiểu tuyết nhẹ nhàng nói.

- Từ này tử tử liền theo người rồi, nhưng người chưa sử dụng được tử tử đâu, cố gắng mạnh hơn nữa nhé.

Nói xong lại hóa thành cây châm cài lên tóc tiểu Tuyết.

Nhìn thương linh, Dương Thần sao lại không biết. Dù theo Dương Thần rất lâu nhưng chung quy vẫn chỉ là trẻ con mà thôi, trẻ con nào lại không ham chơi, Dương Thần cho theo tiểu Tuyết, hừ ngu sao mà không theo. Cầu còn không được.

Cây thương này với Dương Thần có lớn lao vô cùng ý nghĩa, Nhờ cây thương này Dương Thần gặp được Mạn Thiên Âm.

Dương Thần trước vốn dùng kiếm, đến thượng giới không ai tiếp nổi 5 chiêu kiếm, nên lại chuyển qua thương, sức mạnh quá lớn cũng không có thương thích hợp, Đột phá đến Bán Tiên, Dương Thần luyện hóa một khóa tử tinh, tạo nên cây thương này,

khi tạo xong. Tiên lực tiêu hao hầu như không còn, mới bị kẻ thù cho đánh xuống còn phong ấn luân tu vì Dương Thần, sợ dĩ không giết là vì không dám giết.

Nếu như giết Dương Thần, người Dương gia lập tức phát hiện đuổi đến, hậu quả quá nghiêm trọng nên mới không dám, với lại Dương Thần lúc đó mới bán Tiên còn vô cùng nhỏ bé.

Nhưng bọn hắn không ngờ đến, Sau khi Dương Thần trở lại, lại là ác mộng của bọn chúng, từ đó.

Chiến Thần Dương Thần xuất hiện.

Ngán ngùi, tiên giới không có Tiên Đế ngàn năm sau khi bình định, Dương Thần lại đánh vỡ tất cả, bước lên Tiên Đế chỉ vị trở Thành truyền kỳ tiên giới.

Tất cả nhờ cây Thương mới có tiểu Tuyết, hiện tại Dương Thần liên giao cho tiểu Tuyết rồi.

(Ai da.. bạn quá hôm nay cũng bận, nhưng hôm qua không đăng chương nên hôm nay thức để đăng vậy, cảm ơn mọi người đọc nha. truyện đã được 15 chương. 15 chương đầu viết quá nhiều sai sót, mọi người thông cảm nha, truyện đầu tay mà.)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Con muốn có em

"Lão công, có tâm sự"

"Không có gì "

Nói vậy nhưng khóe miệng Dương Thần cũng cười nhẹ.

"Lão công, người thay đổi rất nhiều"

"Thay đổi, ta thay đổi sao?"

Dương Thần nghi hoặc, thay đổi sao??. có lẽ vậy đi.

"Nàng cũng thay đổi rất nhiều, trước kia nàng suốt ngày khóc đâu"

"Đúng vậy, nhớ 5 năm trước sao, hôm đấy"

5 năm trước.

Mạn Thiên Âm đầu đội một chiếc mũ, một thân quần áo ấm, tay cầm máy ảnh không ngừng quay chụp xung quanh. Khuôn mặt non nớt của thiếu nữ 18, không kém phần tinh xảo.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, tuyết bụi mù mịt.

Dần dần khói bụi tản đi, để lại một cái rãnh. Bên trong là một thanh niên, đôi mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã không còn tỉnh táo, trên người quần áo đã rách nát, chẳng chút vết thương không ngừng chảy máu.

- "Uy, người tỉnh đi, oa thật đẹp, người không phải nữ chuyển giới chứ, há con người màu tím", hắn không phải bị mù đi, nói Mạc Thiên Âm tay lại không ngừng dơ trước mắt quơ quơ vài đường.

"Đây là đâu"

"Đây là biệt thự nhà ta a, Người từ trên núi ngã xuống sao, đừng sợ, ta nhưng đỗ đại học y, ta giúp người băng bó rồi"

Mạc Thiên Âm có chút sợ, đây còn là người sao, nghĩ lại đỉnh núi trên đó có bao nhiêu cao, vậy mà không chết, hừ coi như người mạng lớn gặp bốn tiểu thư.

Dương Thần không khỏi định đứng lên, lại thấy toàn thân cứng ngắc không thể cử động, đảo mắt xuống nhìn.

Dương Thần...

Giờ đây cơ thể ngoài khuôn mặt ra, cả người bọc vải trắng y hệt một cái xác ướp, đã vậy tay chân hoàn toàn bị trói chặt lại.

"Này, khi không ngại đi leo núi làm gì đâu, đây nhưng toàn là tuyết có gì đâu mà nhìn, lại không mặc áo ấm"

"Ngươi băng bó cho ta sao"

Dương Thần có chút thất thần, hồng... quần áo hoàn toàn bị thoát, vậy...

"Đúng a, ta trói ngươi, là bắt đắc dĩ a, đừng hiểu lầm, ở đây có một mình ta, ta sợ ngươi dờ thói lưu manh đâu".

"Quần áo ta, là ngươi cởi"

"Ta..."

Mạn Thiên Âm, mặt thoáng chốc đỏ bừng,

-Ta còn không phải sợ ngươi chết sao, ta nhưng cứu được, ngươi nhưng mất ngươi bị mù ta cũng hết cách...

Tự an ủi mình: đúng đúng, cứu người quan trọng, mình nhưng là bắt đắc dĩ.

"Không được, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi ta, sao ngươi leo núi vậy"

Dương Thần, thở nhẹ ra, đóng lại đôi mắt, hoàn toàn không quan tâm, Mạn Thiên Âm đang không ngừng bắn những câu hỏi lên người.

Không nhìn, hấn thậm chí không thèm liếc mắt mình, a đúng quên mất hấn nhưng bị mù, khó trách.

"Hừ, Chảnh cái gì, chả phải liền đẹp trai một chút sao, ta có một phòng thôi nghỉ ngơi cho tốt, ta liền ngủ phòng khách".

Dương Thần khẽ mở mắt có chút giật mình trong lòng ám đạo, Không phải giết xong rồi cướp đồ sao, chả lẽ gặp người tốt,...

Linh khí mỏng manh quá, xem ra mất vài tiếng nữa mới có thể đi lại, đến lúc đó xem ra khôi phục thương thế cũng dễ hơn.

Hôm sau.

"Uy thương thế ngươi còn chưa tốt, không đúng, ta hình như chưa tháo dây trói...mà quan trọng hơn sao ngươi tháo hết băng vải ra muốn nhiễm trùng sao"

- Vết vết thương của ngươi...

"Ân khôi không sai biết lắm, đa tạ"

Dương Thần cũng không mở mắt chỉ lẳng lặng ngồi đấy như suy nghĩ.

Mạn Thiên Âm như nhìn quái vật đồng dạng, trên tay bát cháo như muốn rơi ra.

"Ăn đi, ta thấy hết thức ăn sẵn nên đã tự tay vào bếp".

-Ta không đói.

Mất hấn chắc không nhìn được, hết cách:

"Há miệng ra"

Dương Thần thực không đói, đến cách giới hiện tại sớm đã không cần ăn, nhưng nhìn đôi phương mắt công chuẩn bị cho mình Dương Thần vẫn cảm động há miệng ra cho đối phương dứt cháo.

Ăn xong Dương Thần mới mở miệng.

-Ngươi tên gì.

Đây là lần đầu tiên Dương Thần mở miệng bắt chuyện đầu tiên, từ lúc bắt đầu tu luyện đến giờ.

" Ta tên Mạn Thiên Âm còn ngươi"

"Dương Thần" nhẹ nhàng đạ bạc một câu.

"Sao ngươi lại thành ra thế này, còn thiếu núi sao, mà lên đây để ngã"

Dương Thần trầm mặc.

"Hừ không muốn nói thì thôi".

Mạn Thiên Âm giận dưng dưng bỏ đi tắm. Sớm muốn quay về chuẩn bị nhập học, lại vướng phải thạch đầu này.

Dương Thần ngồi trong phòng bắt đầu lấy linh thạch, tu vi bị phong ấn, bắt buộc phải phá vỡ mới hấp thu được, nên bắt buộc phải dùng biện pháp "ăn" cách này có hơi đau họng dù sao cũng chả ngon lành gì.

Cạch, cửa phòng mở ra.

Mạn Thiên Âm quấn một chiếc khăn tắm, đầu tóc ướt thỉnh thoảng còn vài giọt đọng trên sợi tóc.

Đẹp...lòng ngực Dương Thần có chút đập nhanh, đây là Dương Thần lần đầu tiên nhìn thẳng vào một người con gái,

Lấy lại tinh thần:

"Ngươi... ngươi làm cái gì,"

"Tắm a... nhưng quên mất quần áo còn ở trong phòng đâu"

"Ta, nhưng là nam nhân"

"Tốt a dù sao ngươi cũng không nhìn thấy"

Không nhìn thấy? chả nhẽ người ở vị diện này thoải mái vậy sao.

thay quần áo xong cả quá trình Dương Thần nhìn cũng liền không chớp mắt, bao nhiêu năm nay Dương Thần chỉ chuyên tâm vào tu luyện cũng không có gần nữ sắc, phải nói là ít giao tiếp với người khác.

"Cô nương, ở đây liền thoải mái không phân biệt nam nữ sao?"

"Cái gì mà không phân biệt, thấy ngươi mù, cũng đâu có nhìn thấy gì"

"Ta mù?? không có"

Dương Thần lắc lắc đầu.

"Rồi ngươi nằm nghỉ đi, Cái... cái gì ngươi không bị mù, A..... Hồn đản, ngươi lừa ta"

Cô nàng này bị ngốc sao,

"Ta lừa cô nương??"

"Cô nương cái đầu ngươi, ngươi không mù sao lại không tự ăn, ngươi không mù sao liền không thèm nhìn ta, còn nữa mắt ngươi sao lại màu tím", đã vậy ta còn thay đồ trực tiếp cho hấn nhìn...

Mạn Thiên Âm, như biến thành một đầu quái vật khuôn mặt vặn vẹo, ôm đầu khóc, đường đường là một cô gái, còn rất xinh đẹp có được không, vậy mà vậy mà...

Dương Thần lại gần định dỗ dành, nhưng quên mất mình chưa bao giờ dỗ dành con gái bao giờ a, đừng nói con gái trẻ con cũng chưa từng đã được chưa..

"Cô nương.. bớt thương tâm a..."

"Thương cái đầu ngươi, tránh xa ta đồ biến thái, trả sự trong sạch cho ta, ta còn chưa có gả đi huhu."

Thấy Mạn Thiên Âm khóc Dương Thần có chút không đành lòng.

-Cô nương xem vậy là hòa rồi, Cô thay y phục cho ta cũng đã nhìn hết, lần này không ai nợ ai.

Thoáng cái mặt Mạn Thiên Âm có chút đỏ bất quá Dương Thần cũng không có nhìn thấy.

"Ta cứu ngươi, là tình thế ép buộc, không thay chả nhẽ để mặc ngươi mặc y phục bản còn rách rưới, ta.. ta nhưng là nữ nhi, lại tiếp tục vui đầu xuống đầu gối càng sâu khóc..."

"Khác nhau sao???"

Dương Thần có chút khó hiểu hỏi.

im lặng...

"Ta bồi cô nương linh thạch thế nào" nói lại xòe bàn tay vài viên cực phẩm linh thạch

im lặng.

(có chút bất ngờ không biết Dương Thần lấy đâu ra mấy viên đá đẹp đó, ta mới không cần mấy viên phá thạch đầu đấy, dám chiếm bốn tiểu thư tiện nghi)

"Thế này, ta cho cô một món nợ ân tình, sau này cần trực tiếp, ta quyết không chối từ"

im lặng.

(Ai cần nhân tình người chứ, người còn nợ ta ân cứu mạng đây)

Cẩn rằng, Dương Thần gãi gãi đầu:

"Ta, chịu trách nhiệm, được...được sao..."

nói xong Dương Thần mặt mày cũng biến thành hồng...Để người khác biết được chắc chắn sẽ mất trùng ra rụng xuống đất, lại không ngừng hô to cho cả thiên hạ biết, mọi người ra xem đầu đá thổ lộ với người khác này.

Không còn im lặng như trước nữa Mạn Thiên Âm ngẩng đầu lên

"Người muốn chịu trách nhiệm như nào?"

"Cô nương, nguyện cưới ta chứ..."

-----Trở về thực tại -----

Mạn Thiên Âm bật cười.

"Lão công lần đó người hỏi đòi cưới ta, lúc đó mặt người rất buồn cười, gì mà cô nương chứ haha..."

Dương Thần nhẹ nhàng cười nghĩ lại thực sự đúng thật buồn cười... lúc đó còn chưa biết bản thân ở đâu, còn xưng hô cô nương nữa.

"Lần đó ta rất vui, tuy bị chiếm tiện nghi nhưng khi nghe lão công người đòi cưới ta, không biết tại sao ta lại cảm thấy hạnh phúc, có lẽ là lúc đó ta dễ lừa dối".

"Hỏi hận sao???"

"Không hối hận, mãi mãi không".

Mạn Thiên Âm ôm Dương Thần không muốn rời tay đồng dạng.

Dương Thần nữ nhân thâm thương trọng nhớ có rất nhiều, bất quá giao tiếp nói chuyện chỉ đếm trên đầu ngón tay, Cười lại càng không, Mạn Thiên Âm là người đầu tiên Dương Thần có cảm giác gần gũi muốn nói chuyện ngay từ lần đầu gặp.

"Ba ba, mẹ mẹ sao 2 người làm gì đâu, tiểu Tuyết nhưng không thấy gì hết..."

"Ách" họ nhẹ một tiếng Mạn Thiên Âm lườm tiểu Tuyết.

"Đi ngủ sớm đi, mai còn đến nhà trẻ nữa "

"Đúng vậy, tiểu Tuyết tu luyện chăm chỉ tốt, tuy nhiên vẫn phải chơi nhiều một chút, con vẫn còn nhỏ không nên ép mình quá"

"Con ngủ, ba ba mẹ mẹ, ngủ ngon, giá như mình có một muội muội hoặc đệ đệ bé đâu"

Câu cuối tiểu Tuyết có ý nói to lên rồi chạy tốt về phòng, miệng mang theo nụ cười bán manh.

"Lão Công, đáp ứng tiểu Tuyết sao", mặt Mạn Thiên Âm không khỏi đỏ bừng lên lại phi nhanh về phòng...

Dương Thần...

Bạn đang đọc truyện *Để Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đường đến trường

Đại chiến qua đi Dương Thần rời giường, nhìn Mạn Thiên Âm vẫn còn nằm ngủ ngon lành, bất giác Dương Thần miệng không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cùng tiểu Tuyết cùng ăn xong, để lại thức ăn trên bàn Mạn Thiên Âm dậy sẽ ăn, 2 người bước vào tu luyện dù không ăn cũng sẽ không cảm thấy đói, nhưng thói quen rồi ăn cho ngon miệng vậy thôi.

Dương Thần đưa tiểu Tuyết đi học, tiểu Tuyết thì ngồi trên vai, 2 tay ôm đầu Dương Thần, miệng không ngừng cười vui vẻ.

Hai người bước rất chậm, trên đường không ngừng có thanh âm cãi cọ, cùng tiếng xe, bất quá đối với Dương Thần đó mới thực sự là bình yên, chém giết đã quen, giờ thích ứng với cuộc sống hòa bình cùng vợ con thực sự nằm mơ cũng muốn cười.

-Cứ.uuuuu.u ai làm ơn gọi cấp cứu...,ai cứu con tôi với....

Đi được không xa Dương Thần thả chậm quốc bộ nhìn lại cách đó không xa, một người cô gái đang ôm một hài tử không ngừng khóc lóc gào thét, xung quanh mọi người như không nhìn thấy đồng dạng

Cô gái rất đẹp 25 tuổi quay đầu, khuôn mặt mộc mạc nhưng lại có nét đẹp riêng, trên người bộ trang phục tuy là hàng vỉa hè nhưng không thể che lấp đi vẻ đẹp cơ thể.

Bất ngờ hơn là tuy cầu cứu mọi người xung quanh mình cho đứa bé, nhưng nàng vẫn là xử nữ nên Dương Thần đoán chắc hẳn là con nuôi.

Nhìn đôi mắt đang ngập nước, vẻ mặt cầu khẩn nhìn mọi người xung quanh vốn dĩ Dương Thần cũng chỉ nhìn một hai tính rồi đi dù sao cũng không phải việc của mình.

"Ba ba là bạn học con tên Tiêu Nhã, chơi rất thân, rất rất thân, ba ba cứu nàng"

Dương Thần dừng lại, nhìn vẻ mặt cầu khẩn tiểu Tuyết cũng đành qua xem, nhưng Dương Thần chưa kịp đến nơi đã liền xuất hiện một thanh niên nhân nhìn khuôn mặt cũng không quá 25, tinh khí thần đầy đủ, xem ra ắt hẳn là tu luyện người.

"tôi có thể chạm xem đứa bé được chứ, yên tâm tôi biết y thuật"

cô gái, liếc nhìn thanh niên tuy có chút không tin nhưng vẫn cắn răng bất đắc dĩ đưa tay cho thanh niên.

Dương Thần đứng ở một bên xem ánh mắt đầy hứng thú, chỉ thấy thanh niên vừa chạm vào cô bé liền đã vỗ ngực nắm chắc nhìn về phía cô gái.

"Hài tử không phải cô thân sinh ỉ"

có chút chấn kinh, cô gái trả lời bằng giọng yếu ớt.

"Nàng là con của một người bạn của ta, đã chết khi hạ sinh, ta đành nhận lời chăm sóc cô bé"

Cũng không đợi cô gái nói tiếp thanh niên kia đã cắt.

"Có phải cô bé bây giờ 4 tuổi hôm nay liền sinh nhật cô bé đúng không, mà lại lần này liền là lần thứ 3 phát bệnh ngặt xiù"

"Đúng, đúng...Tiên. tiên sinh, ngài cứu được nàng sao"

"Bệnh này gọi "TƯ TƯ" " bệnh nghe rất lạ, trong sách hẳn cũng không có ghi chép, bệnh phát tác sau một năm từ khi sinh, trải qua 4 lần, đến năm thứ 5 liền mất mạng"

Cô gái thấy vậy lập tức liền hướng về thanh niên ánh mắt lộ vẻ thống khổ.

"Cầu tiên sinh cứu mạng hài tử,có địa phương cần, ta quyết không từ chối dù chết cũng không "

Cô gái tên Tiêu Thanh Thanh trước kia cũng được coi là thiên kim, từ khi mang về một đứa bé, tất cả mọi người liên tục từ chối tiếp nhận dù Tiêu Thanh Thanh có giải thích, cũng như cầu xin,cũng không thể đưa đi trại mồ côi dù sao nàng được bạn thân nhờ cậy. hết cách Tiêu Thanh Thanh quyết định rời khỏi nhà, ở riêng.Cuộc sống vẫn bình thường đứa bé cũng rất ngoan không được bao lâu liền đến 1 năm sau lần phát bệnh, Tiêu Thanh Thanh hoa không

biết bao nhiêu tiền để cho đưa bé nhập viện chăm sóc, chả đến lâu cũng liền 3 lần phát bệnh, từ 1 tiểu thư nhà giàu liền biến thành một bà mẹ trẻ đơn thân nghèo.

" Có thể cứu "

câu trả lời chắc nịch của thanh niên, bỗng chốc làm cô gái được thấy lên hi vọng, ánh mắt không ngừng khẩn cầu. Dương Thần đứng ở một bên xem, cũng cảm thấy hứng thú vài phần, cũng có chút kì lạ tại sao thanh niên lại biết về căn bệnh đó.

Bệnh này Dương Thần biết, bất quá chỉ là bệnh nhẹ mà thôi, 1 viên tẩy tủy đan vừa vặn chữa tốt. Bệnh này là bẩm sinh, nguyên nhân chủ yếu do 4 tử huyết ở vị trí khác với người thường, theo thời gian tử huyết không ngừng di chuyển, đến vị trí khác nhau gây nên đau đớn, đến lần thứ tư 4 tử huyết gặp nhau, liền Chết.

Thanh niên nhân như ảo thuật đồng dạng, từ đâu xuất hiện trên tay thanh niên một viên đan dược màu xanh, tản mát ra tràn ngập mùi thuốc, cực kì dễ ngửi.

"Cho cô bé uống viên thuốc này liền khỏi cam đoan thuốc đến bệnh trừ"

Tiêu Thanh Thanh không tin, chỉ tùy tiện một viên thuốc không rõ nguồn gốc làm sao có thể giúp cô bé trừ bệnh mà bác sĩ cũng bó tay.

"Nếu cô không tin ta có thể thử, hoặc không cho uống tùy cô, dù sao tôi cũng chỉ đi ngang qua mà thôi, hữu duyên sẽ gặp lại.

Do dự một hồi, không còn cách khác, Liều.

Tiêu Thanh Thanh cho đưa bé uống thuốc, thấy đứa bé tỉnh dậy vội vàng ôm vào lòng khóc.

Dương Thần từ khi thấy thanh niên lấy ra Tẩy tủy đan giật mình không thôi, bất quá cũng không quan trọng Dược liệu này ở linh giới tựa đậu phộng lạc rang đồng dạng. Giật mình ở đây là thanh niên kia vậy mà thực sự có.

"Đó là gì ba ba "

"Người bình thường coi đó là bảo vật, tu luyện tu vụ lên cao lấy ra nhắm rượu không tệ, con yên tâm nhóc kia không sao"

Nghe đến đây tiểu Tuyết rất cao hứng,

khi nhập học tiểu Tuyết có cảm giác lần đầu tiên tạo cho nàng một cảm giác thân thiết, nên liền sớm trở thành bạn tốt.

"Đứng lại"

Hai người rời đi không được bao lâu, liền nhận thấy một người chặn đường, là thanh niên kia. Bất quá Dương Thần không có ý dừng lại, vẫn híp 2 mắt lại tươi cười nói chuyện với tiểu Tuyết hoàn toàn không để ý thanh niên, trực tiếp đi ngang qua.

"Ta bảo đứng lại"

Thanh niên lại lạnh giọng quát.

" Thúc thúc là đang gọi ba ba đứng lại sao"

Vốn dĩ nhìn Dương Thần ngửa mặt lại thấy khuôn mặt đáng yêu tiểu Tuyết, bỗng chốc nộ khí tiêu tán không ít.

"Bé con đáng yêu, bảo ba ba người đứng lại được không, thúc thúc chỉ nói chuyện không động thủ."

"Thúc thúc muốn ba ba đứng lại phải gọi đầy đủ ba ba đứng lại mới được, nếu không ba ba liền không biết thúc thúc đang gọi ai đấy"

"Ba Ba đứng lại"

Tiểu Tuyết bỗng chốc phình bụng cười to,

Dương Thần quay lại nhàn nhạt phun: Ta không phải cha người.

khẽ vuốt đầu tiểu Tuyết, Dương Thần ám đạo: đúng là tiểu quý mà.

mặc dù bị hố, nhưng rất nhanh thanh niên lại quát.

"Người vốn dĩ nhìn thấy mẹ con nàng tại sao lại bỏ đi, người không thể giúp đỡ sao"

Dương Thần khẽ lắc đầu.

"Nguyên lai là truyện hồi nầy, tại sao ngươi không tìm người xung quanh thơ ơ với nàng để kiếm chuyện lại tìm ta"

Thanh niên khi không nhỏ

"Vậy ngươi liền cũng như họ, vô cảm với mọi người mặc kệ họ gào thét cần giúp đỡ sao, ngươi có từng nghĩ ngươi vào hoàn cảnh đó không "

"Nàng cùng ta có quan hệ sao??"

"Không"

"Vậy tại sao ta phải cứu nàng, thêm nữa ta chưa bao giờ mở miệng cầu xin ai cứu, chỉ có người mở miệng xin ta tha thứ"

Thực sự Dương Thần vì tiểu Tuyết cũng có ý muốn xuất thủ qua, nhưng mà thanh niên nhanh tay hơn.

"Hừ, không cần biết, ngươi một người vô tâm lại có được một đứa con gái dễ thương vậy, ta thấy tiếc cho vợ cùng con ngươi"

Dương Thần trong nháy mắt động sát tâm, bắt quá lại nhanh chóng ẩn đi hội làm sợ tiểu Tuyết

Nhận thấy Dương Thần bất thường tiểu Tuyết hảo tâm nhắc nhở.

"Thúc thúc người tốt đi thôi nếu không ba ba sẽ tức giận, hội làm đau ngươi"

"haha, buồn cười, ta Triệu Cơ từng sợ quá ai, tiểu bé con tránh ra thúc giáo huấn cha cháu cách làm người"

aiz không nên a, tiểu Tuyết nhìn Triệu Cơ ánh mắt đầy đồng tình.

"Muộn"

Triệu Cơ còn tưởng Dương Thần đang nghĩ mình có ý định chạy nên nói từ Muộn bỗng chốc điên lên, lại định nói điều gì lại một thanh âm từ Dương Thần phát ra.

"Muộn giờ đi nhà trẻ"

Triệu Cơ:....

tiểu Tuyết bóp nhẹ mồ hôi hội sợ Dương Thần đánh Triệu Cơ, hù chết bảo bảo.

"Cái này không có ý tứ, ngươi đưa con ngươi đi học đi"

không biết Triệu Cơ lấy đâu ra tấm lòng nhân hậu đó, một bên khuyên Dương Thần nhanh chóng đưa con đến nhà trẻ.

Dương Thần ánh mắt lóe lên bắt quá che dấu rất kỹ, ôm tiểu Tuyết một chỗ tới trường.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cố sự

Nhìn Dương Thần ôm tiểu Tuyết rời đi Triệu Cơ bắt giắc lau lên mặt mồ hôi.

"Hệ thống rốt cục hần là ai"

"Không xác định"

Thất vọng là hệ thống chỉ trả lời bằng âm thanh lãnh khốc

"cho ta xem chỉ số hần"

"Hành Hiệp Hệ Thống"

"Tên: Dương Thần(???)

Chủng tộc: Nhân Tộc

Tuổi:???

Giới tính: Nam

Tu vi:???

Trí Tuệ:???

Kĩ năng:???

Thể Chất:???

Thiên phú:???

Đặc điểm nhận dạng: Con người màu tím...

Tội ác: Giết hơn 19 tỉ người (Dựa theo sát khí thả ra tính toán)

Độ nguy hiểm: Không xác định

(Dựa theo tội ác tiếp cận SSSSSSSSSSS.....S+)"

"Ngọa tào"

Chỉu thể một câu, Triệu Cơ mồ hôi trên cơ thể không ngừng lăn, đôi chân run rẩy như muốn quỳ rạp xuống, cổ họng nhanh muốn nôn ra dịch bả.Nén lại sợ hãi Triệu Cơ hỏi lại hệ thống.

"Hệ Thống rốt cục hẳn là thứ gì, tại sao thông tin toàn?, còn giết 19 tỉ người, người cũng quá nỗ đĩ".

Tự an ủi bản thân Triệu Cơ trầm nghĩ, đúng đúng ở trên thế giới này không đến 7 tỉ người làm sao hẳn giết được 19 tỉ người, đúng đúng chắc chắn hệ thống lỗi.

"Keng"

"Hệ thống hoàn toàn bình thường. Xét thấy kí chủ quá sợ hãi hệ thống sẽ giải thích cận kề"

"Đối phương quá mạnh, Hệ thống vô pháp kiểm tra rõ, Đối phương tại sao giết nhiều người vậy, đơn giản đối phương vốn không phải người thế giới này, đặc biệt đối phương giết bao nhiêu người còn là ẩn số, đối phương chỉ thả nhẹ sát khí mà thôi"

Mẹ, quái vật này rốt cục từ đâu ra, cũng may không đến mức chọc giận đối phương,

thả nhẹ sát khí mà thôi, mà thôi,... mà đã xác định tiếp cận 19 tỉ người, vậy sát khí toàn phóng phải giết bao nhiêu người...Ma Quỷ.

"Keng... kí chủ nhận được một nhiệm vụ mới.

Một vụ cướp đang xảy ra cách đây 200m

Phần thưởng nhiệm vụ: 200 điểm hiệp nghĩa, 500 kinh nghiệm, một viên trúc cơ đan".

"Còn nhiệm vụ,người xem ta còn tâm tình làm nhiệm vụ sao, ta còn làm nhiệm vụ bao lâu mới đuổi kịp người kia".

"Không bao giờ, vì đối phương đã sớm vượt xa hệ thống, hủy diệt hệ thống chỉ cần một ý niệm, còn mong kí chủ đừng chọc tới đối phương"

Nghe được thanh âm lạnh lùng khô khốc của máy móc trong cơ thể Triệu Cơ có xúc động muốn khóc.

"Ba ba vị thúc thúc kia cũng lợi hại nha"

"So với con không có lợi hại"

Nói chuyện vui vẻ bất giác 2 người đã đến nhà trẻ.

"Ba ba, tạm biệt... Chụt"

Mỉm cười Dương Thần cũng khẽ vẫy tay với con gái.

Tùy tiện đi lại vài vòng Dương Thần cũng sớm trở lại nhà, hơi ngoài ý muốn là Lâm Như cũng ở, lại còn đang nói chuyện với Mạn Thiên Âm.

"Lão công ngươi về"

Lâm Như cũng quay lại nhìn, trên người vẫn mặc bộ cảnh phục.

"Sư Phụ"

"Ai là sư phụ ngươi, ta không thù đồ"

Đáp lại bằng giọng lạnh lùng, Dương Thần mở tivi lên xem anime, Dương Thần bắt đầu xem anime cùng tiểu Tuyết cũng được vài hôm, giờ liền hoàn toàn nghiện xem gintama, cảm thấy nhân vật chính giúp mình nói chuyện được càng thêm nhiều, dù sao ngoài Cha Mẹ, tiểu muội, Mạn Thiên Âm, tiểu Tuyết và vài người ở Thần Điện ra, Dương Thần đặc biệt im lặng, giống như mở miệng liền mất trăm vạn cực phẩm linh thạch đồng dạng.

"Ách, cái này"

Lâm Như quay mặt lại nhìn về phía Mạn Thiên Âm ánh mắt khẩn cầu.

"Lão Công thu nằng được sao, dù gì nằng cũng là Cảnh Sát, vốn giúp đỡ dân chúng, mà tội phạm quá nguy hiểm, lần trước nằng cũng liền cùng đi đón tiểu Tuyết dù không giúp được gì..."

"Được"

"Sư Phụ, ngài đồng ý"

Dương Thần đang xem đến đoạn gintama bị bạo cúc hoa bất giác kêu lên "Được".

Mạn Thiên Âm...

Lâm Như...

"Đồng ý gì, ngươi suy nghĩ nhiều, ta không nhận đệ tử", nói xong lại quay mặt xem tiếp anime.

"Ngươi đừng nản lòng đợi chồng ta xem hết anime đã rồi nói sau".

Lâm Như bắt đầu dĩ thử dài, biết rằng khả năng bá sư chắc chắn sẽ thất bại, mặt buồn thiu ngồi đấy cùng xem anime, chà mấy chốc vị cảnh sát liền như trẻ con đồng dạng cười khúc khích vang cả nhà.

Hết phim rồi, thử dài một tiếng Dương Thần bước xuống bếp, khi đi không khỏi nhắc lại:

- Cũng liền đến, một chỗ ăn trưa đi.

Vấn đề này Lâm Như cũng không có từ chối, dù sao ở gần một khách, liền có một tia cơ hội bá sư.

Không sai biệt lắm trên bàn bày biện vài đĩa thức ăn.

Mạn Thiên Âm sớm đã thành thói quen cũng chỉ ngửi ngửi.

Lâm Như thì khác đôi mắt to liền sắp rưng ra ngoài rồi, Cái kia cái gì, trứng này trứng gì sao to thế, còn thịt này sao thơm vậy...

Một đồng câu hỏi bắn về Mạn Thiên Âm, Mạn Thiên Âm cũng chỉ cười cười không giải thích gì.

"Đến là khách, tuy không nhận ngươi làm đệ tử, bất quá mời ăn một bữa này coi như giúp ngươi ích lợi không nhỏ, ăn cơm thôi"

2 vợ chồng ăn từ tốn, một bên Lâm Như ăn như hổ như hùm, liền mặc kệ hình tượng ăn ngon liền tốt.

Không sai biệt lắm một bàn thức ăn thuận theo gió cuốn mây trôi liền sạch bóng.

"Sư phụ, ách Dương tiên sinh xin ngài thu ta làm đệ tử"

Lâm Như cúi gập người xuống, nhìn Dương Thần, ánh mắt kiên định có chút làm Dương Thần giật mình, lại làm Dương Thần nhớ lại hồi ức xưa.

"Ta kể 2 ngươi một cái cổ sự đi"

Nghe Dương Thần nói Mạn Thiên Âm cùng Lâm Như tự giác im lặng ngồi lắng nghe.

"Cách đây khá lâu, có hai hài tử 1 nam một nữ không sai biệt lắm gần 13,14 tuổi.

vì muốn bái ta làm sư, liền quỳ ở động phủ của ta hai tháng, ta bế quan không hề hay biết, lúc trở ra hai người đã gần như vô lực đứng lên, ta đã gần như từ chối, lại nhìn về phía hai người đôi mắt hai người đó lúc đó giống hệt ánh mắt khát khao sức mạnh như người".

Lâm Như giật mình, "Vậy 2 người đó bây giờ"

"Muốn nghe tiếp sao", Dương Thần hỏi lại.

"Muốn"

"Muốn"

Thấy hai người đồng thanh Dương Thần kể tiếp.

"Hai người đó thiên tư trác tuyệt, xứng đáng kim đồng ngọc nữ, không đến mấy năm hai người đã trở thành mạnh nhất nói đó, khai tông lập phái thành một phương thế lực bá chủ, tiếc nuôi ta không nhìn thấy điều này"

"Vậy, cùng ta bái sư có quan hệ sao", Lâm Như đánh cái tò mò hỏi.

"Biết kết cục sao, có được sức mạnh, hai người đó lại trở thành e ngại đối tượng các thế lực khác, đã chịu sự vây công của địch nhân khắp nơi, Nam nhân kia vì bảo vệ sư muội cũng như vợ hân, liền chết, còn chết rất thảm, rất thảm", Dương Thần đánh hai cái rất thảm nhấn mạnh thêm lại nói tiếp.

"Ta sau khi biết được tin tức, quay về chỉ còn gặp lại vị nữ đệ tử kia đang ôm xác hân, trong cơn tức giận ta đã làm một chuyện không biết nên hối hận hay là không, ta tiêu diệt hết tất cả thế lực vây công, sau đó liền rời đi, không dám nhìn mặt vị nữ đệ tử kia, vì đã không bảo hộ tốt hai người, cảm giác nhìn hai đứa bán thân coi như con ruot chết đi một người..."

"Lão công bớt đau buồn".

Không đành lòng nhìn khuôn mặt Dương Thần đang vụn vỡ đầy thống khổ, Mạn Thiên Âm ôn nhu vỗ nhẹ vai giúp Dương Thần giữ bình tĩnh.

"Xin lỗi, tiên sinh đã nhắc lại quá khứ đau buồn".

"Chuyện xảy ra đã lâu"

Dương Thần khoát tay tỏ vẻ không sao, lại kể tiếp.

"Sau khi vị đệ tử kia chết, Nàng đã gây dựng lại tông môn, kế thừa người kia di nguyện, còn ta đã âm thầm thế sẽ không tiếp tục nhận đệ tử nữa".

Lâm Như giật mình hô.

"Tiên sinh vậy ngài, sao còn trẻ vậy".

Cũng đúng, nhìn mặt Dương Thần bất quá 25 tuổi, ai ngờ lại có câu chuyện như vậy, là ai cũng sẽ không tin tưởng được.

"Chuyện này cũng xảy ra cách đây vài ngàn năm, có lẽ không tin ta nhưng đã sống hơn vạn năm tuổi."

"Không thể nào".

Hai người kinh hô lên cả Mạn Thiên Âm cũng không ngoại lệ. Nàng cứ ngỡ chồng mình hơn tuổi mình không sai biệt lắm, không ngờ cách xa đến vậy, liền còn sống lâu hơn trong sách lịch sử.

"Có gì không thể đâu, tu luyện càng cao tuổi thọ càng gia tăng, Thiên Âm giờ nàng sống đến 300 tuổi không thành vấn đề, lên đến trúc cơ là có 500 năm thọ nguyên, bất quá là ở linh giới, còn ở đây tối đa được 200 năm, vì linh khí quá ít và mỏng manh".

Mạn Thiên Âm có chút buồn bã, Nàng muốn bồi Dương Thần càng lâu, muốn ở bên hân.

Nhận thấy Mạn Thiên Âm suy nghĩ, Dương Thần nhẹ giọng:

-Ta sẽ không để nàng đi, Ta hứa sẽ cùng nàng đi đến thiên hoang địa lão.

Mạn Thiên Âm xúc động ôm Dương Thần nức nở khóc, nàng nhận thấy dù chỉ cần sống thêm một giờ một khắc cũng muốn cùng Dương Thần.

Lâm Như vẫn còn đang tiêu hóa thông tin, Dương Thần mang đến đã vượt qua phạm trù con người thường thức.

Lâm Như rời đi, Dương Thần suy nghĩ nghĩ rồi vang lên.

"Không nhận người làm đệ tử, nhưng cũng có thể đến đây học tập cùng Thiên Âm cùng tiểu Tuyết".

Lâm Như định rời đi lại nghe thấy Dương Thần nói, sung sướng, cảm giác lẫn lộn.

"Cảm ơn tiên sinh, vậy Lâm Như coi như nửa cái đệ tử rồi".

"Không sai biệt lắm đâu, Vận khí ngươi khá tốt, gần nhất liền sẽ gặp may mắn đi".

Nhắc nhở một câu lại như nhớ ra điều gì, Dương Thần bật tivi lên mở bộ anime mới xem, cũng không nhìn nhiều Lâm Như nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kim Cương Đắt Lắm Sao

"Lão Công, chuẩn bị tối đi sinh nhật Đường Lâm"

A một tiếng Dương Thần sững sờ, đọc lại kí ức, sinh nhật cũng giống mừng thọ một dạng.

"Tốt, cần chuẩn bị gì sao"

"Chiều đi mua gì đó vậy, đắt quá Đường Lâm cũng không nhận"

"Vậy thôi, nàng biết Đường Lâm thích gì sao".

"hừm... hẳn là dây chuyền đi, trước kia nàng một mực ưa thích dây chuyền.

"Vậy được"

Nói Dương Thần tay khẽ biến hóa, một tôn lô đỉnh xuất hiện lơ lửng trên không quảng vào vài loại thạch ngọc,... liền nửa giờ,

hào quang lóe lên, bay lên là một chiếc vòng vô cùng tinh xảo, mặt dây chuyền hình giọt nước bóng loáng màu đen tuyền, nếu để người có mắt nhìn hàng thấy chắc chắn phải thốt lên trời ạ dĩ nhiên là Ngọc Long Serendibite.

Một loại đá quý đắt hơn cả kim cương, chỉ xếp dưới kim cương đỏ, cực kì quý hiếm, có tiền không mua được, nhưng ai nào biết loại đá này ở lĩnh giới bất quá chỉ là dùng để chế tạo trang sức bình thường.

Mạn Thiên Âm dường như cũng nhận biết đá này, không khỏi chấn kinh rồi.

Đón tiểu Tuyết về sau hai người sửa soạn.

Mạn Thiên Âm mặc đồ dạ hội màu xanh, tựa như tiên tử hạ phàm, không dính khói lửa làm Dương Thần có chút ngốc.

Tiểu Tuyết nghe nói đi sinh nhật Đường Lâm cao hứng không thôi, Mạn Thiên Âm chuẩn bị cho bộ váy công chúa kết hợp với khuôn mặt đáng yêu, thêm đôi mắt đặc trưng nữa để người khác thấy chắc chắn liên tưởng đến công chúa quý tộc nào ở nước ngoài.

Dương Thần nhờ Mạn Thiên Âm chăm sóc kĩ lưỡng nhất, thân một bộ vest đen, tóc xõa tự nhiên giờ đã được mạn thiên âm kết búi lại về sau, vô cùng lịch thiệp.

Ba người một nhà kết hợp, tựa một gia đình quý tộc tham gia yến hội, rất nhanh liền tới nhà Đường Lâm.

Bước vào cửa, Đường Lâm nhanh chóng đến đón lấy, rất nhanh một nhà ba người lại một lần nữa trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người.

Ở đây rất nhiều người, một vài là bạn học cấp 3, nhiều người khác là lên đại học nhận biết, Mạn Thiên Âm không học đại học nên có rất nhiều người cũng không biết quan hệ Mạn Thiên Âm cùng Đường Lâm.

"Kìa là Mạn tổng đi, vậy hai người kia.

Ngươi nhìn xem đứa bé đó, có net rất giống Mạn tổng, lại mất đứa bé với thanh niên kia xem, không phải đâu, Mạn tổng lúc nào kết hôn qua.

Oa thật soái, soái vậy còn lần đầu tiên nhìn thấy...ta liền muốn gả cho người đẹp trai như hấn.

Ngươi quên đi còn không có soi gương nhìn lại mình, ít cũng phải như ta đây mới xứng người đẹp trai như hấn.

Một nhà ba người hướng Đường Lâm chào nói chuyện, liền mọi người xung quanh bàn tán cũng quá không để ý.

"Thiên Âm đồng học lâu rồi không thấy"

Một tên thanh niên tóc vuốt, chạy qua nhanh chóng bắt chuyện, sự tồn tại của Dương Thần cũng nhanh chóng bỏ qua.

"Người là ai?"

Đáp lại bằng lời nói bình thường tựa không quen biết đồng dạng,

"Ách cũng 5 năm không gặp, còn nhớ ta một mực truy người sao ta Trần Hào".

"Trần Hào đồng học người truy Mạn Thiên Âm hồi đó rất nhiều đi haha".

Đường Lâm nhẹ nhàng cười nói.

Trần Hào cũng không có phản bác, bởi vì hồi đó truy qua Mạn Thiên Âm cùng Đường Lâm quá nhiều.

"Mụ mụ con muốn đi vệ sinh".

Âm thanh không lớn, cũng hấp dẫn vô số ánh mắt nhìn lại, hiển nhiên ai cũng khó tiếp thu được Mạn Thiên Âm vậy mà có con gái, liền nhanh 5 tuổi.

Ta thao, mẹ nó tên khốn kiếp nào hên vậy, vừa nói xong.

"Ân ba ba đưa con đi, mụ mụ bận gấp bằng hữu đâu."

Là hần, móa đàn, khó trách cùng một chỗ xuất hiện, không giống Mạn Thiên Âm, Dương Thần nhận đòn đập ánh mắt đầy đố kị cùng tức giận, căn bản, bản thân cũng không hiểu ra sao.

Dương Thần vừa đi, bên cạnh Mạn Thiên Âm Trần Hào đã xuất hiện bên cạnh, nhìn đi qua bằng ánh mắt căm hận, không giữ lại chút sao sát khí lấp lóe "tiểu tử dám trên đầu ta chiếm nữ nhân Trần Hào ta coi trọng, đáng chết" nắm quyền kệt kệt, bất quá cũng nhanh tinh táo lại.

Bên ngoài cửa một chiếc xe dừng lại, bước xuống là một người mặc áo hoa nam tử, khí chất tựa hồ một tên công tử ca nhà giàu, Tay cầm bó hoa, nhanh chóng đều đến chỗ Đường Lâm,

"Đường Lâm, sinh nhật vui vẻ"

"Cảm ơn Lôi Thiếu", Hoi ngoài ý muốn, nhưng Đường Lâm vẫn mở miệng tươi cười, dù sao người đến là khách.

"A Lôi ca, người cũng đến". Trần Hào rất có vẻ lấy lòng bộ dáng, mỉm cười xu nịnh chạy đến bên Lôi Thiếu

Lôi thiếu tên Lôi Kha con trai cục trưởng công an, rất có địa vị cùng có tiền, Trần Hào là công tử ca rất hiển nhiên trường bối rất tán thành việc xu nịnh này, bởi lẽ sau này trải qua không ít lần ăn bữa vẫn có người chống lưng.

"Trần Hào, ta còn tưởng người hôm nay liền chuẩn bị cầu hôn Mạn tổng đâu, sao chưa tới thời gian sao", nói lại mang theo vẻ cười đầy thâm ý.

"Cái này, Lôi ca Mạn tổng nhưng đã có gia đình nha" Trần Hào mang theo vẻ uất ức lại không đành lòng nói.

"Cái gì, có gia đình người, người nhưng bị ám đầu sao, Mạn tổng lúc nào kết hôn qua, người hẳn bị người ta cho gạt đi, thiếu nữ bây giờ a, rất hay chơi trò chồn tìm để xem người biểu hiện đâu", rất nhanh lại nghe thấy tiếng hài tử hô.

"Mụ mụ con về" tiểu Tuyết mang theo nụ cười bán manh, chạy đến ôm Mạn Thiên Âm.

Lời nói chưa hết, Lôi Kha miệng nhanh ngậm lại, nhìn nhìn biểu thị không thể tin nổi, Cách đây năm năm, hần với Trần Hào nhưng là đánh cược chia đôi cửa hai vị xinh đẹp nhất trường là Mạn Thiên Âm cùng Đường Lâm, mà đã mới có bao lâu, con người ta liền gần 5 tuổi, thảo nào liền đại học cũng không lên mà kế thừa luôn Công ty, mẹ nó quá dọa người, trách người ta nói đi nghĩa vụ về hài tử sớm lớn.

Lôi Kha, âm thầm tiếc hận cho Trần Hào, vỗ vỗ bả vai Trần Hào "Ủy khuất người một lòng trung tình a", còn cố ý nhấn mạnh cho mọi người cùng nghe, mong được cảm thông đồng dạng.

"Ủy mẹ người, gì mà nhất kiến trung tình, có biết ta nhất kiếm tình tròng sớm vậy bao nhiêu thiếu nữ rồi sao" bất quá cũng chỉ là suy nghĩ thôi bề ngoài vẫn mang theo bộ dáng cảnh còn người mất, vô cùng đau lòng.

Lôi Kha rất nhanh tìm kiếm đến Đường Lâm, vội vã chạy đến Đường Lâm quỳ một chân xuống, trên tay là một hộp đen bên trong là một chiếc nhẫn kim cương vô cùng chói mắt.

"Đường Lâm, ta yêu người, yêu người đã rất lâu, người nguyện ý lấy ta sao" Âm...Cả căn phòng tràn đầy tiếng reo hò, các nam nhân thì âm thầm than,

mẹ nó người với người sao lại khác nhau vậy, cầu hôn thôi dùng nhẫn kim cương.

Cả nữ nhân thì mang theo về mẹ trai, nhìn vị trí Đường Lâm hận không thể một chỗ đẩy ra thế vào.

Đường Lâm về mặt mừng bức, rất là khó xử, xung quanh tràn đầy tiếng hô hào "Đồng ý... đồng ý... ý....

Đường Lâm quăng cho Dương Thần một cái ánh mắt, bất quá nghĩ Dương Thần đã có con, vợ lại là bạn tốt nhất của mình, từ chối sao, nhiều người như vậy đối phương lại bày ra như vậy công phu tràng diện.

Đồng ý sao, không thể, Đường Lâm đối với Lâm Kha không có một chút cảm tình, dù biết đối phương theo đuổi mình rất lâu, tuy nhiên việc Lôi Kha bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng biết không ít.

Mạn Thiên Âm bắt được ánh mắt Đường Lâm, biết đang khó xử, cũng đành lay lay cánh tay Dương Thần, hoàn toàn không để ý Đường Lâm có bao nhiêu cảm tình với Dương Thần, nàng biết nếu Dương Thần có cưới thêm vợ, vậy thì đã sao, còn quan tâm mình liền tốt.

Dương Thần cũng hiểu suy nghĩ Hạn Thiên Âm bất quá cũng không khẩn trương chỉ nhẹ giọng." Cứu Đường Lâm một lần bất quá không có ý tứ khác, đừng hiểu lầm đòi này ai cũng không thể thay thế vị trí nàng."

"Lão công, người có ý định nạp thiếp ta cũng không phản đối a", Hạn Thiên Âm cười khúc khích hoàn toàn không để ý xung quanh.

Trần Hào thì quyền tay xiết chặt hiển nhiên đều đã nghe thấy, Vì cái gì, hẳn có gì hơn mình vậy mà liền có thêm nữ nhân khác cũng không để ý.

Dương Thần thấy Hạn Thiên Âm trả lời nhất thời xùng sốt "Nàng hào phong a, bất quá ta không tùy tiện, có duyên liền tốt không có cưỡng cầu không được, ta cũng không muốn nhiều nữ nhân, cần nàng là đủ".

Dương Thần nhẹ nhàng bước lên chỗ Đường Lâm, liền không biết Hạn Thiên Âm tươi cười như hoa nhìn bóng lưng mình.

"Đường Lâm sinh nhật vui vẻ, có món quà liền muốn tặng người".

Mẹ nó là ai đâu, không nhận thấy người ta đang cầu hôn sao, quà em gái người, quà người còn so với nhẫn kim cương quý giá sao.

Không đúng đi, hẳn liền là Hạn tổng chồng đi, có vợ rồi còn muốn phao thêm Đường Lâm, mẹ nó đáng chết tiểu tử ngay cả vợ mình xinh đẹp vậy bên cạnh cũng dám làm này sự tình.

Lôi Kha ánh mắt kinh ngạc quay lại nhìn Dương Thần nghe nghị luận liền biết là Hạn Thiên Âm lão công " Vị huynh đệ này có thể cho ta xin 5 phút được không, tặng quà một lát sự tình được chứ"

Đường Lâm thấy Dương Thần ra mặt, liền mở khuôn mặt tươi cười, vì ngọn cỏ cứu sinh, "Dương Thần quà hẳn là không kém đi, ta muốn nhìn chút".

Lôi Kha về mặt khó chịu, bản thân đang cầu hôn lại xuất hiện một con ruồi bay ngang cản trở việc tốt, bất quá vẫn nhận nhịn xuống "Nếu vậy huynh đệ không ngại mở quà cho mọi người cùng xem chứ" Đối với lễ vật, Lôi Kha rất có tự tin bản thân nhưng cầu hôn bằng nhẫn kim cương, liền tiểu tử này có thể mang ra thứ gì gọi là sống tới.

Người bên ngoài cũng rất hiếu kỳ, Dương Thần rốt cuộc mang đến quà sinh nhật là cái dạng gì đồ vật, vậy mà dám chen ngang nhẫn kim cương.

Dương Thần, mặt vô biểu tình cầm lấy chiếc hộp tinh tế bằng ngọc thạch tiện tay chế tạo mang lên trước mặt Đường Lâm.

Liền hộp đựng đã bằng ngọc thạch, vậy bên trong rốt cục là thứ gì đâu, nhiều người tròn mắt hốc mồm, thủ bút cũng thật lớn, một món quà mà bên ngoài hộp đã trang bức vậy "Hử có làm ra về" Lôi Kha và Trần Hào một bên nhẹ giọng hừ lạnh, trả nhẽ còn so với nhẫn kim cương quý sao,

Quả nhiên..., nhìn thấy Dương Thần mở hộp ngọc là một chiếc dây chuyền, đen kịt,

Trời ạ... mẹ nó đây là, không có khả năng thứ này vậy mà có, có những người biết nhìn hàng nhận ra ngay dây chuyền đó là cái gì, chột hô to lên.

Lôi Kha về mặt im lặng, chả phải liền là một sợi dây chuyền đen xì sao có gì mà hốt hoảng.

Trần Hào, hận không thể đánh vỡ đầu Lôi Kha mẹ nó vậy mà cũng không biết là vật gì sao, so với nó nhẫn kim cương đều là rác rưởi.

Lôi Kha nhận thấy mọi người biểu cảm tựa hồ không đúng, quay sang hỏi Dương Thần "Không biết món quà huynh đệ mang đến là cái gì đâu, có thể giới thiệu một phen sao".

Dương Thần một vẻ im lặng, phé liệu mà thôi có gì giới với trả thiêu, chưa kịp nói chuyện một tên thanh niên bên dưới đã vội hô lên" Để ta giải thích" về mặt hơn hờ tựa như bố đẻ em bé đồng dạng cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

" Đây hẳn là Ngọc Long Serendibite, một dạng đá quý cực kì hiếm thấy, so với kim cương còn đắt, chỉ thua mỗi kim cương đỏ, bất quá kim cương đỏ còn có thể mua, còn đá này có tiền chưa chắc mua được, xếp trên bảng xếp hạng đá quý, giá trị đắt thứ 2 gấp 5 lần kim cương thường, đá này chỉ dùng trưng bày nguyên khối, chưa từng thấy ai chế tác, bởi chế tác sẽ làm mất đi một phần nhỏ đá nên không ai dám chế tạo cả, quá phung phí, điểm đặc biệt đá này, ban đêm sẽ phát ra ánh sáng tím nhẹ, ban ngày sẽ mang lên mình màu đen sáng quá mực thần bí đẹp đẽ, phải dùng hoàn mĩ hình dung", Tên thanh

niên vô cùng may mắn, trước kia chỉ được nghe cha hần kể một lần may mắn được gặp một khối bé, mà tham gia đấu giá hôm đó toàn bộ mọi người tranh nhau đến nứt đầu mẻ chân cuối cùng được mua lại với giá 7 tỉ mà chỉ một khóa bé tí.

Àm, toàn trường như vớ đề đồng dạng nhìn Dương Thần, không nghĩ đến thanh niên kia hóa ra là một tên tỉ phú, tùy tiện đem tặng sinh nhật hơn 7 tỉ, đây là cái gì thủ bút, nhẫn kim cương cái gì, tránh ra một bên, không thấy người ta hay sao, một cái phá nhẫn kim cương ở đây loạn cái gì loạn xếp hàng đi.

Lôi Kha như ăn chệt chuột còn khó chịu, Vốn dĩ tưởng mang nhẫn kim cương là đầy đủ thành ý cầu hôn, nhưng nhìn người ta đem quà tặng đủ đập nát bao nhiêu cái nhẫn kim cương.

Đường Lâm nghe thanh niên kia giới thiệu có chút sock, định cự tuyệt, Mạn Thiên Âm nhẹ nhàng nói, Đường Lâm nhận đi đây là quà 2 vợ chồng ta tặng Dương Thần hần nhưng còn rất nhiều.

Lời nói vô ý, nhưng người nghe lại như đang khoe khoang, về mặt ai nấy đều co giật lấy, người nghĩ đây là đá sỏi sao, còn rất nhiều chồng người giàu, người cũng giàu nhưng đừng tự tiện thổi cỏ được không.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cưới Đường Lâm đi, Thần Dương Cung

Đường Lâm, nghe xong Mạn Thiên Âm nói xong câu 2 vợ chồng, không biết tại sao trong lòng có một vết đau nhức, từ lúc Dương Thần cứu một lần kia hình ảnh Dương Thần đã luôn tại trong suy nghĩ bản thân, nếu như Dương Thần không phải chồng Mạn Thiên Âm liệu mình có cơ hội không, từ trong miên man suy nghĩ trở ra, Lôi Kha đã vội cầm lấy dây chuyền.

"Đây hần là giả đi, người tưởng Ngọc Long Serendibite là đá sỏi sao, người cũng tùy tiện mang ra tặng" Lôi Kha về mặt không tin bộ dáng khinh bỉ nhìn Dương Thần.

Thanh niên bên dưới vội tiếp lời, Lôi Thiệu ngài nhầm, đây 100% là Ngọc Long Serendibite nhà ta là hội đấu giá người, cha ta càng là nhiều năm buôn bán đá quý, ta không thể nhìn nhầm, bất quá nhẫn kim cương của ngài có khả năng là giả...",

"Hừ, người là ai, ai cho phép người ăn nói bậy bạ, còn dám nói nhẫn ta là giả, người biết ta đặt mua từ nước ngoài về bao khó khăn sao mà nói giả".

"Lôi thiếu, ngài có vẻ nhầm, ở Đông Hải cha ngài có quyền, nhưng mà Ngân Hồ thương hội cũng không sợ, Nhẫn ngài là thật bất quá là kim cương nhân tạo không phải kim cương nguyên chất".

Cái gì, Ngân Hồ thương hội, ta nghe nói là toàn quốc lớn nhất thương hội tổ chức đấu giá ngầm, biết bao nhiêu tai to mặt lớn cũng tham gia.

Lôi Kha nghe đến Ngân Hồ thương hội cũng biến sắc, hiển nhiên biết, đối phương gọi mình là Lôi Thiệu đã hoàn toàn nể mặt, âm thầm sợ hãi Lôi Kha mở giọng ngữ khí không như trước từ trên cao coi thường "Đã vậy huynh đệ có thể cho ta biết tại sao phân biệt kim cương sao".

"Tất nhiên, kim cương tự nhiên hoàn toàn vô cùng cứng rắn, kim cương nhân tạo hoàn toàn không khác biệt lắm, nhưng so với kim cương tự nhiên quá mức giòn yếu, không tin có thể cho vào máy ép thủy lực 2 loại".

Nếu Kim cương tự nhiên mà nói, máy ép sẽ bị thủng một lỗ, kim cương nhân tạo sẽ vỡ nát bay tứ tung.

Dương Thần một bên âm thầm gật đầu, thanh niên này tính cách không sai.

"Không cần đến cái gì máy ép, ta thử liền tốt" nói một bên lại cầm nhẫn lên nge nhàng bóp,

Tách..., một tiếng viên kim cương dính trên nhẫn vỡ ra thành bột rơi là tả trên sàn nhà, tựa hồ không phải kim cương mà là thủy tinh đồng dạng.

Mọi người nhìn không thể tin được, đây là cái gì khí lực, vậy mà vỡ.. Thanh niên kia cũng trợn mắt hốc mồm.

Lôi Kha thì sắc mặt vô cùng tức giận, hiển nhiên không phải do kim cương vỡ, điểm ấy tiền Lôi Kha vẫn có thể tính, nhưng bản thân mất mặt phải tìm lại.

Đường Lâm tuy chán kinh nhưng biết Dương Thần không phải người thường, tươi cười một tiếng cảm ơn, nhận lấy dây chuyền.

Dương Thần, thấy Đường Lâm nhận dây chuyền cũng vội đi xuống, không quên quay lại nói một câu, buổi tối mang ra nhìn, ta để một thứ rất nhanh sẽ nhận thấy.

Đường Lâm kinh ngạc vẫn gật gật đầu.

Lôi Kha và Trần Hào hai người nhìn nhau cảm thấy mất mặt đã đủ tranh thủ nói đuôi nhau đi về.

"Ba ba định cưới thêm Đường Lâm lão sư sao".

Câu nói mang theo thanh thuần ngây thơ, lại hấp dẫn vô số người, Mẹ nó một mình Mạn tổng chưa đủ sao, con gái xinh đẹp vậy chưa đủ sao, còn cho người ta sống không vậy.

Mạn Thiên Âm một bên khúc khích cười nhìn tiểu Tuyết.

Đường Lâm mặt đỏ bừng cúi đầu thấp xuống, bất quá vẫn muốn nghe Dương Thần trả lời.

"Chỉ là tặng quà thôi, sao lại muốn cưới đâu"

tiểu Tuyết, có chút không vui, còn tưởng cùng Lão sư một chỗ chơi đâu, hiển nhiên hài tử này sáng cùng Đường Lâm chơi không đủ muốn cùng một chỗ chơi mãi.

Đường Lâm nghe Dương Thần trả lời thất vọng, thờ dài hiển nhiên không có khả năng, lại nghe.

"Vớ lại người ta cũng còn không muốn lấy ta đâu, ta nhưng là có vợ cùng tiểu Tuyết nha" xoa đầu tiểu Tuyết Dương Thần cưng chiều nói.

Đường Lâm muốn hét lên "Ta không ngại a," nhưng lại không đủ dũng khí cũng đành im lặng xuống.

Rất nhanh bữa tiệc tan xuống, mọi người ai về nhà nấy Mạn Thiên Âm chào hỏi vài câu, không khỏi trêu chọc lên Đường Lâm một câu, Nhà ta rộng phòng còn nhiều mà mỗi ba người ở cũng có chút cô đơn a Đường Lâm làm bà 2 không, làm liền qua ở chung cho vui a."Đứng đứng Lão sư ở chung cho vui a" tiểu Tuyết phụ họa một câu.

Đường Lâm sững sờ, "cũng là thôi đi, ảnh hưởng sinh hoạt a haha"

Dương Thần một bên lắc đầu, 2 mẹ con quá tình nghịch điểm.

Bên ngoài thành thì một tòa cao ốc,Lôi ca chả nhẽ cứ tính như vậy, tên tiểu tử kia quá phách lối.

"Trần Hào người thấy hần phách lối sao, nói một câu hần liền lười nói, nhìn đều lười nhác nhìn chính mình, điều tra rõ ràng thân phận trước, nếu không liền họa lâm đầu cũng không biết, lại nhìn nhân kim cương tuy là nhân tạo nhưng người cảm thấy sức người có thể phá sao, hần là vô lâm cao thủ giang hồ đôn đại cô vũ tu người, vớ là tùy tiện xuất thủ cũng có vài tí người nghĩ thân phận hội đôn giản".

Tùy đã quý gì kiến thức yếu nhớt, nhưng mà tâm cơ vô cùng đa đoan suy nghĩ thấu đáo, về khoản này Trần Hào đưa lên một ngón tay cái, âm thầm cấp một chữ phục cho Lôi Kha.

Bên cạnh khác một góc "Người cảm thấy hần sẽ là ai" Mờ miệng là một cô gái vô cùng mỹ lệ nếu người khác nhìn chắc chắn sẽ không nhận biết, nếu Dương Thần hần là biết, bởi trong tiệc sinh nhật có một cô gái, ngồi một chỗ thường thức từ đầu đến cuối không nói một lời, mặt mũi như vậy hoàn toàn không thua kém Đường Lâm làm sao không ai để ý, hiển nhiên là nàng thủ đoạn che mắt.

"Theo lời tiểu thư kể, thực lực vậy mạnh, xuất thủ như vậy tiền,có hai khả năng.

-Một là con em ân thế gia tộc

-Hai là cổ võ thế gia.

Ân thế gia tộc tuy không màng việc đời nhưng mà tài phú đem ra hoàn toàn có thể dọa người chết đi sống lại.

Cổ võ thế gia ta nghĩ không giống, cổ võ thế gia hoàn toàn nghèo rớt mòng tơi, một số còn làm bảo tiêu, thực lực mạnh mà nói liền an cư trên núi ở trong môn phái thu đệ tử, tiền kiếm cũng không nhiều"

"Có gia tộc nào họ Dương sao"Cô gái trẻ mang theo hứng thú hỏi.

Không để nàng thất vọng, Lão giả kia như nhớ tới điều gì trầm giọng nói "Có ân thế gia tộc Dương Gia một trong 9 ân thế gia tộc, cùng Đường Gia bình khởi bình tọa, bất quá cang thân bí xưa này không có xuất ngại".

Hử có chút thú vị, người nói nghe một chút Dương Gia

"Là"

-Dương gia vô cùng thần bí sớm xuất hiện cách đây vài trăm năm, theo như lời đồn Dương gia chỉ là góc nhỏ, chủ yếu nhất là người xây dựng lên nó, còn là chủ của một cổ lão thế lực.

"Cái gì thế lực"

lão giả nhẹ nhàng phun ba chữ

"Thần Dương Cung".

"Thần Dương Cung?? Chưa nghe bao giờ"

Đối việc này lão giả cũng không cảm thấy bất ngờ, "Tiểu thư không biết cũng phải, khác với Đường Lâm tiểu thư ngài từ bé không hề ra ngoài liền một mực ở bên trong gia tộc luyện võ bất quá cũng không biết rằng còn nhiều nơi vẫn chưa cần biết, dù sao sau này cũng biết lão phu cũng liền nói một chút Dương Gia cùng Thần Dương Cung đi".

"Dương gia mọc lên cách đây vài trăm năm tiểu thư liền đã biết, Còn Thần Dương Cung, xưa nay không chiêu thu đệ tử công khai, cũng không ai biết Thần Dương Cung ở đâu,

đệ tử Thần Dương Cung chủ yếu do Trưởng lão ra ngoài nhận thấy thiên phú cao mới nhận làm đệ tử mà mang đi Thần Dương Cung,

"Có gì đặc biệt đâu, cũng đơn giản vậy thôi, vậy theo người đoàn hân hân là Thần Dương Cung người đi".

"Cái này không dám xác định, nhưng có một chuyện đó là. Cung chủ Thần Dương Cung đến bây giờ vẫn chưa có chết, một mực sống vài trăm năm".

"Cái gì. Người từ đâu nghe đến những thông tin này, với lại bí ẩn vậy làm sao người biết".

"Tiểu thư, người còn nhớ 5 năm trước vị kia đến khách quý không, lần đó tiểu thư người được chỉ điểm luyện quyền, là Thần Dương Cung trưởng Lão đó nói".

"Hắn là lừa bịp đi, con người làm sao sống hội hơn 500 năm đâu, với lại hắn nếu đến tại sao không chiêu thu ta làm môn hạ đệ tử đâu".

Lão giả ngoài ý muốn, tiểu thư ta nói thật còn mong đừng giận " vị trưởng lão kia nói với gia chủ, tiểu thư thiên phú quá kém..

còn lừa bịp thì không có khả năng, Thần Dương Cung xưa nay chưa bao giờ gạt người, ngoài vị trí hạ lạc không thể nói ra, còn lại hỏi gì đều giải đáp, ngay cả hôm nay chơi cùng bao nhiêu mỹ nữ hay vài chuyện khác tất cả đều nói không có điểm giả dối, điều này mọi người ai cũng công nhận".

"Cái gì thiên phú kém, ta 14 tuổi luyện luyện đến nội lực được không, mấy lão giả kia có người nhanh 60 tuổi vẫn chưa tu ra đâu".

"Tiểu thư, ta nghe nói cách đây 40 năm Thần Dương Cung có thu qua một lần đệ tử, vị đệ tử kia 3 tuổi liền vô ý phóng xuất nội lực làm bị thương cha mẹ mình, Trưởng lão đi qua thấy thiên phú cao nên nhận, vị chỉ điểm cho tiểu thư cũng chính là hắn".

"Người với người sao lại có dạng này đâu," thiếu nữ vẻ mặt tiếc hận nhanh chóng cùng vị lão giả biến mất.

Về đến nhà, tiểu Tuyết một bộ so khóc còn hài hước khuôn mặt nhìn Dương Thần, "ba ba liền không cưới thêm Đường Lâm lão sư sao, Đường Lâm lão sư nhưng thật thích ba ba đây".

"Tuyết nhi a, con còn nói 2 ta e rằng ra ngoài đường ở".

"Há không vấn đề gì, cưới thêm cũng tốt, Đường Lâm cũng là bạn học, xinh đẹp này, người lại rất tốt, tựa hồ với lão công có tình cảm đặc biệt nha",

"Cái này, nhưng ta lại không có cảm giác với cô ấy nha" Dương Thần cười khổ bất đắc dĩ đạo, nghĩ đến không phải bạo tẩu sao?? Ngẫm lại Dương Hạo cha hắn trước kia nạp thêm tiểu thiếp liền bị mẹ hắn đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, mới tha cho đồng ý, cuối cùng sau này đánh chết Dương Hạo cũng không dám cưới thêm.

Đằng này cả vợ và con gái ủng hộ cưới thêm, đây là cái gì lòng tốt.

"Không có cảm giác, người ta có cảm giác liền tốt, nghĩ đến Đường Lâm sau này phải gả cho ghê tởm nam nhân khác, nghĩ thôi đã thấy tội nghiệp Đường Lâm".

"Để ta suy nghĩ a, tùy duyên đi". Dương Thần không muốn nói về vấn đề này nữa.

Trong phòng ngủ Đường Lâm liên tục suy nghĩ đến khuôn mặt Dương Thần, bất giác cảm dây chuyền đeo trên cổ nhìn xem, bỗng, sợi dây chuyền một tia sáng đâm thẳng mi tâm, tràn vào não hải Đường Lâm là một bộ công pháp cùng cách thức tu luyện, đang bắt ngờ về sau, Một giọng nói truyền thẳng bên tai.

"Làm theo tu luyện chỗ tốt không thiếu".

Nhận ra giọng Dương Thần Đường Lâm tin tưởng xếp bằng làm theo. Không biết bao lâu Đường Lâm mở mắt mang theo kinh hi cùng mờ mịt hỏi khẽ nhai, âm thầm nghĩ, "sau này liệu ta có thể theo cước bộ người cùng đứng một chỗ sao, hoặc là chỉ đi nhìn theo cũng được, cảm ơn người."

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Ăn chộm

"Lôi thiếu ta đã cho tìm hiểu thân phận của hần, hần không hề có giấy chứng nhận thân phận, thật giống như đột nhiên xuất hiện ở Đông Hải Thị".

"Hừ còn có chuyện này" tiếp tục tìm hiểu thêm rồi cho ta biết, về phần Trần Hào tuy miệng luôn lời ca lời ca nhưng trong lòng hần e rằng liền không phải vậy, cũng mặc kệ người có mưu hèn kế bẩn gì lợi dụng ta, chỉ có một con đường "CHẾT" "

"Rõ".

Bên kia Trần Hào.

"Trần thiếu, nãy nhận được tin tức vài hôm trước A Hồ bị bắt toàn bộ đàn em không phé cũng chết".

"Tại sao giờ mới nói, các người no đủ sao, hay hần là lười làm việc rồi".

"Trần thiếu bớt giận, thuộc hạ cũng chỉ vừa nhận được tin tức, theo tay chân trong sở cảnh sát cùng một người có tên Dương Thần có quan hệ".

Dương Thần lại là hần, hôm qua hồng chuyện tốt lão tử, không nghĩ vài hôm trước còn có sự tình này, tên hồ lý Lôi Kha e ngại bối cảnh người, còn ta thì không, hừ dám đoạt ta nữ nhân,

"Trần thiếu, liệu có nên suy nghĩ thêm không, ta sợ ngộ nhớ bối cảnh hần thật không tầm thường".

"Sợ cái gì, ca ta chuẩn bị cưới nhị tiểu thư một gia tộc trong kinh đô, đến lúc đó, Lôi Kha ta cũng không đề vào mắt".

"Vâng vậy thuộc hạ liền cho người đi làm".

Dương Thần tỉnh dậy rời phòng liền thấy Lâm Như, có chút bất ngờ cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, dù sao hôm nay cũng chỉ điểm tiểu Tuyết cùng Thiên Âm

"Sư phụ sáng tốt lành" Lâm Như mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dương Thần mọi cử động như khắc sâu chuẩn bị học theo.

"Ân ta không phải sư phụ người, đừng gọi vậy dễ hiểu lầm".

"Một chữ là thầy nửa chữ là thầy" đáp lại bằng giọng nói nghiêm túc, chuẩn mực của một cảnh quan làm Dương Thần có chút ể trạ.

"Vậy tốt người liền vào sau nhà đi, tiểu Tuyết cùng vợ ta đang luyện tập, có gì không hiểu hỏi 2 người liền tốt, tiện thể lát cho tiểu Tuyết đến nhà trẻ hộ ta, ta còn có chút sự tình phải xử lý".

"Ách, có được không hai người kia chỉ điểm", hiển nhiên có chút không tin tưởng.

"Yên tâm với người Thiên Âm có thể đánh 5 cái, tiểu Tuyết 10 cái không vấn đề".

Lâm Như...

Cũng không đợi Lâm Như phản bác Dương Thần liền biến mất, xuất hiện ở một hẻm nhỏ không xa nhà là bao nhiêu, trước mắt là một tên mặc quần áo đen đội mũ, Dương Thần vòng qua sau đối phương không có một chút nào có vẻ phát hiện cả.

"Ồ đầu sâu kiến, theo dõi ta " Âm thanh lạnh lùng không chứa một chút tình cảm ba động tựa như từ thần đang kêu gọi.

Tên áo đen người run lên, biết đối phương lợi hại, quay đầu lại định cho một kích, bất quá chưa chạm đến Dương Thần tên áo đen dùng tay lại xoay người bỏ chạy, trong phút chốc hần nhận thấy con dao sắp quét qua cổ Dương Thần, Dương Thần một đôi từ sắc đồng nhãn vẫn luôn bình tĩnh nhìn hần tựa hồ con dao không tồn tại đồng dạng, hần sợ nên đã quyết định rất nhanh từ bỏ, trực tiếp đào tẩu.

"Cho người đi sao".

Tên áo đen muốn chạy trốn, Dương Thần nào dễ vậy bỏ qua, tên áo đen bây giờ khí lực nhấc chân cũng không có, bàn chân trước nhấc lên cũng không có sức đạp xuống đất, sợ hãi nhìn lấy Dương Thần.

Hần rốt cục biết, trước mắt người trẻ tuổi này thủ đoạn biết bao nhiêu đáng sợ, đơn giản một câu không cho đi, bản thân liền mất cơ hội chạy trốn cử động cũng không nổi, thân làm sát thủ bản thân đi qua bao nhiêu máu tươi tây lễ cũng chưa bao giờ gặp tình trạng này, vô ý thức hần sợ hãi, điều mà một sát thủ chưa bao giờ trải qua, hoàn thành nhiệm vụ hoặc chết là số mệnh của sát thủ, nhưng mà trước mắt nam nhân trẻ tuổi này, quyền sinh tử bản thân đã hoàn toàn bị nắm giữ.

"Hỏi lại lần nữa, ai phải nguoi tới".Lại một âm thanh lạnh lùng đánh tỉnh tên sát thủ.

"Ta không thể nói đó là luật giết ta đi"

"Toại nguyện nguoi",

Khẽ đưa ngón tay chạm vào đầu tên sát thủ, tên sát thủ tròn mắt co rút lại,muốn hét lên nhưng vô dụng, đôi mắt trừng lớn đang nhìn cơ thể đang dần phân tán thành mảnh nhỏ cho đến hoàn toàn biến mất, không sót một hạt bụi.

Vốn dĩ Dương Thần định sưu hồn tìm cho ra kẻ chủ mưu một lần diệt gọn đờ phiến, nhưng suy nghĩ vẫn là thôi dù sao nhằm chán chính là nhằm chán, giải trí một chút cũng không sao,đề đối phương tính kẻ mình, bản thân ngồi đợi địch đến rồi giết chính là.

"A... đến giờ rồi" a nhẹ một tiếng Dương Thần lại xuất hiện ở trong nhà, ngồi trên sofa trước mặt tivi đang chiếu Gintama mà Dương Thần ưa thích,

Thăm nghĩ, theo đà này chả mấy chốc kĩ năng nói chuyện của bản thân sẽ cao hơn một chút

"Trần thiếu, sát thủ mất liên lạc, người tựa như biến mất đồng dạng, không có một chút manh mối để lại".

"Sẽ không xảy ra chuyện chứ, nếu đối phương bắt được liền phiến phức".

"Yên tâm Trần Thiếu hần là sát thủ trong Địa Phủ các, là thành viên tổ chức sát thủ lớn nhất toàn cầu, thà chết chứ không khai ra bất kì manh mối nào".

"Vậy liền tốt".

Trước cửa khu nhà một lão đạo sĩ chính đang đi đi lại lại, không biết suy nghĩ gì, Dương Thần xem hết bộ anime cũng mở cửa ra hiển nhiên biết lão đạo sĩ đã sẵn ở đây đi lại rất lâu.

Nhận ra Dương Thần mở cửa chính đang nhìn lấy mình, lão đạo sĩ mở miệng.

"Người trẻ tuổi, đoán mệnh sao, gặp nhau coi như có duyên, liền giảm 1% phí.

Dương Thần có chút hứng thú, từ lúc lên đến Tiên đế Dương Thần đã thoát khỏi vận mệnh,siêu việt pháp tắc, cùng Thiên Địa Chi Linh ở tiền giới bình khôi bình tọa.

"Xem hộ ta một quẻ" nói Dương Thần xòe tay ra cho lão đạo sĩ xem, chỉ thấy lão đạo lẩm bầm

"Kì quái thay, rõ ràng nhìn không được số mệnh"

"Nguoi là nói thứ này sao" bàn tay Dương Thần như kết mạng nhện từng sợi từng sợi ánh sáng tua tủa giăng kết lòng bàn tay.

"Nguoi,nguoi rốt cục là ai..." Mang theo vẻ sợ hãi lão đạo chân tay đã run lên tựa hồ tùy lúc có thể quỳ xuống.

"Giờ nguoi trả lời cho ta, tại sao lại xuất hiện ở cửa nhà ta đâu".

Tên đạo sĩ nào dám bép xép, mồm năm miệng mười trả lời chi tiết, nguyên lai ba người kia tập luyện động tình quá lớn, không khỏi dẫn đến vài tên hiệu kì.

Đuổi tên kia đi Dương Thần âm thầm quyết định liền biết mất xuất hiện ở ngọn núi nơi xa.

"Linh khí không sai, hẳn là đây".

"Đứng lại, nguoi là ai dám tự tiện bước vào cấm địa bốn phái".

"A, đi ngang qua thấy ở đây không sai, muốn thu thập một ít", Dương Thần mặt nghiêm túc trả lời hoàn toàn không có một ít trêu đùa, nhưng rơi vào tai mấy người kia lại như là đang khiêu khích.

"Hồn xược, còn dám có ý định đánh cướp, huynh đệ lên".

"Sư huynh không được, chúng ta không cử động được", mấy tên đệ tử chân như buộc vào một ngọn núi, tùy thời có thể lún xuống nào có khả năng di chuyển.

Dương Thần nào có để ý đến người xung quanh, chỉ thấy cổ tay khẽ động, linh khí mặt đất bốc lên dày đặc bỗng chốc hóa thành một đầu long, thuận thế Dương Thần tay kéo một cái liền đã tóm cổ được đầu long, trước sự chứng kiến của bao nhiêu người, Dương Thần biến mất vô ảnh vô tung.

"Hắn hẳn, vậy mà chộp mất linh mạch, mau mau báo cáo lên trưởng lão"

Dương Thần trở về xây dựng một bí cảnh ngay sau nhà, trong đó linh mạch là thứ không thể thiếu, sự việc này đối với Dương Thần là một việc nhỏ chủ yếu giúp 3 người kia có một động phủ tu luyện đỡ bị thế nhân dòm ngó mà thôi, nhưng không biết hành động này khiến cho tu chân giới địa cầu vô cùng oanh động.

Thiên Hành môn bị chột mắt linh mạch, không sớm thì muộn không tìm lại được linh mạch chắc chắn sẽ bị môn phái khác coi là bàn thịt, chậm rãi từng xé.

Thiên Hành sơn đại điện.

"Nhị vị trưởng lão, các vị có ý kiến gì không, 2 người là ta tin tưởng nhất, ngoài ra ta cũng không bàn với người khác."

"Chương môn, linh mạch bị chột ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc tu luyện của phái, còn dẫn đến nhiều môn phái khác lăm le, theo ta thấy nên điều người đi điều tra người kia lại lịch"

"Đại trưởng lão nói không sai, tuy nhiên làm sao tìm người kia, ngay cả đối phương là ai ở đâu cũng không biết nào có thể tra ra, việc này còn xin chương môn và mọi người tạm thời quan sát thì tốt, chớ phải sau việc này liền biết ai là bạn ai là thù sao".

"Nhị trưởng lão ý tứ là muốn nhìn xem các môn phái khác phản ứng sao, việc này coi như thôi, nhưng quan trọng chúng ta cổ võ tu trước nay không xung đột với người khác theo như hai người thấy, mọi người nghĩ ngờ phe thế lực nào nhất"

"Từ đại cổ võ môn phái, Thiên Hành Sơn, Vô Nhai Môn, Long Vương Điện, Hồn Điện, ngoài ra còn bát đại thế gia, nếu nói ba môn phái kia muốn chiếm là không thể nào, mỗi một môn phái có một linh mạch riêng, họ căn bản cũng không cần đến, vậy chỉ còn bát đại thế gia kia, tuy nhiên bát đại thế gia đem ra so sánh cũng không kém từ đại môn phái bao nhiêu", ta nghĩ chuyện này còn nhiều thứ đáng nghi hoặc khác, tại sao ẩn thế bao lâu rốt cục đi ra mà trực tiếp đoạt ta linh mạch đâu.

"Haiz xem ra nghi hoặc này phải chuyển hướng khác".

"Chương môn ý tứ".

"Hai người nghe đến từ môn phái, bát gia tộc

nhưng lại không hề biết còn có cửu gia tộc, ngũ môn phái, chuyện này vốn chỉ có người trong bát đại gia tộc biết đến, nhưng vừa vắn thê từ ta nhưng là người trong bát đại gia tộc".

"Chương môn ý tứ là nơi bí ẩn nhất trong giới tu chân Thần Dương Cung sao,

vậy còn gia tộc thứ 9 có liên quan đến Thần Dương Cung sao".

"Dương gia ta biết một chút, nghe đồn gia tộc duy nhất một người", Thiên hành chương môn nói xong mặt có chút cảm khái.

Cái gì...một người, Nhị trưởng lão vài Đại trưởng lão đồng thanh hô, "Sao có thể, chỉ một người làm sao có thể xưng là gia tộc được, với lại xuất hiện hơn 500 năm trước chớ nhẽ liền không còn hậu nhân sao".

"Ha ha, quan trọng thực lực đối phương quá mạnh, siêu việt tất cả, e rằng 4 vị chương môn cũng không phải đối thủ, chính vì điều đó bát đại gia tộc mới kiêng kị chấp nhận cho hắn một chỗ đứng, cũng liền có Dương gia",

"Vậy còn Thần Dương Cung, không phải môn phái này chưa bao giờ chủ động xuất hiện sao, cũng liền không biết tung tích môn phái này, đệ tử cũng là trưởng lão một mình ngao du tứ phương tùy thời thu nhận". Đại trưởng lão không khỏi có chút nghi hoặc, sự việc sao lại rối rắm vậy đâu.

"Thần Dương Cung bỗng dưng xuất hiện cách đây hơn 500 năm, vô cùng bí ẩn, sở dĩ gọi môn phái cũng không đúng, bởi vì Thần Dương Cung không chiêu thu đệ tử, chỉ có tùy thời thu nhận, cũng khá giống Hồn điện loại kia, nhưng vô cùng điệu thấp trước nay không hề xuất thế, còn về liên quan đến Dương gia".

Hơn 500 năm trước đồng thời cùng xuất hiện, Không lẽ nào!!

"Đúng vậy, xây dựng lên Thần Dương Cung cũng chính là người xây lên Dương gia".

Vậy há chớ phải hắn sống hơn 500 năm sao, vậy rốt cục hắn tu vì gì.

"Không biết, hắn là truyền thuyết loại kia, hơn 500 năm trước 4 vị môn chủ đã không phải đối thủ của hắn, bây giờ linh khí thừa thối, tu luyện đã khó, đến nội lực không dễ, còn muốn luyện ra linh lực còn càng khó hơn, bởi vậy nhiều người quyết định tu nội lực cũng không tu linh lực, dẫn đến tuổi thọ quá yếu nhược".

Đồng hải thị tòa cao ốc.

Trên bàn là đủ các loại món ăn, đang ngồi là hai người thanh niên.

"Lôi ca, có tra được tin tức không vậy".

"Há ngại lo lắng sao, chả phải ngại ưa thích lão bà hấn sao bắt đến chính là, tuy rằng có con nhưng Mạn Thiên Âm vẫn đẹp nha, trước nay chưa từng có ai hơn, ít nhất ta thấy vậy".

"Lôi ca nói đùa, chả phải Lôi ca cũng ưa thích Đường Lâm sao, hấn giờ vẫn trong sạch nha", hừ muốn cho ta làm thiêu thân thử lửa, đừng hòng.

"Đường Lâm chắc chắn phải là nữ nhân ta, ai cũng không được phép nhúng bản, nếu không đừng trách ta, đây coi như cảnh báo luôn ngại đừng làm việc thiếu suy nghĩ".

"Ha ha Lôi ca yên tâm, ta nhưng chỉ ưa thích ưa thích, bắt quá không dám động đến nữ nhân người đấy".

"Biết vậy đi, ta còn có chuyện đi trước rồi".

Bên ngoài một người trung niên đứng trước mặt Lôi Kha, "Lôi thiếu, tiểu tử này quá ngu ngốc, chỉ sợ làm hỏng việc thiếu gia".

"Tuy rằng có chút ngu ngốc, nhưng vẫn biết rõ ta cho hấn làm thiêu thân thử lửa, vẫn che giấu rất kỹ, đã vậy ta liền lợi dụng công khai cho hấn biết ta đang cố ý lợi dụng hấn", Chờ tâm cơ với ta, ngại còn non điểm.

"Thiếu gia ý tứ", Lão giả cười haha, tựa hồ hiểu thiếu gia mình nghĩ gì đồng dạng.

Trong phòng.

"Trần thiếu Lôi Kha đã đi xa".

Bỗng trong phòng một người nam tử trẻ tuổi bước ra.

"Tàn công tử mời ngồi, mời ngồi"

"Ngươi là muốn sử lí ai, ta chỉ nhận tiền, không nhận đồ ăn, nhớ kĩ 1 triệu một đầu người".

"Biết rõ Tàn công tử, nhìn xem đây là ảnh chụp hấn".

Được! đợi tin tức, chuẩn bị sẵn tiền đi, nói xong cũng liền trực tiếp biến mất.

"Người đâu, chả nhẽ là thuần đi sao", Vài tên thủ hạ nhao nhao sợ hãi.

"Trần thiếu, vị hồi này là."

"Ca của ta giới thiệu đến sát thủ, nghe giang hồ đồn hấn là cổ võ tu người, còn rất lợi hại đi".

Trong khi tu luyện giới đang điên cuồng, Dương Thần ngược lại thành thói ngồi xem Gintama vô cùng khoái chí.

Động phủ vừa xây thực tế là một bí cảnh, Vốn dĩ cũng không cần thiết xây bí cảnh, trực tiếp thu 2 người vào không gian tiên khí liền tốt, tiếc là tu vi đóng lại ở Nguyên Anh năng lực cũng giảm mạnh.

Bên trong bí cảnh không khác bên ngoài bao nhiêu, chủ yếu vẫn là đất trống, còn một vài vườn linh dược, tiểu Tuyết cùng Thiên Âm cũng cần linh đan diệu dược đến tu luyện, mà Dương Thần cấp thấp không có, vậy đành tự trông lấy.

Có sát khí ngoài cửa, Dương Thần mắt lóe lên một vệt tinh quang, bỗng chốc.

Cộc cộc!!, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên.

"Các ngại có hàng chuyển phát nhanh, cảm phiền mở cửa".

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ác ma đến, Chiếm cái đỉnh núi làm đại vương

Dương Thần cười khề cũng không vội mở cửa nhẹ nhàng đạo:

"Ta đặt mua cái gì sao".

"Không có, bắt quá có người gửi tặng, phiền tiền sinh mở cửa".

Cạch một tiếng, cửa mở ra Dương Thần mắt lóe lên một vệt sáng không ai hiểu thấu, đúng lúc này, xuru một tiếng tên sát thủ tay lưu loát rút ra thanh đoản kiếm đâm thẳng về trái tim Dương Thần.

Phập, âm thanh gọn gàng, máu tươi phun ra văng lên mặt tên sát thủ, còn tưởng lợi hại đến đâu cũng liền một đòn sự tỉnh, tự tiếu một câu rất nhanh tên sát thủ rời đi hiện trường.

"Lão công, ai vậy", Mạn Thiên Âm nghe tiếng động bước xuống.

"Há không sao, nghe nói có người gửi quà đến, nàng bận cứ tiếp tục, ta tự xử lý rất nhanh liền xong", Dương Thần cười cười nhìn lấy tên sát thủ đứng bất động mắt không một tí gọn sóng chỉ cang ngày càng âm đạm.

"Ân vậy tốt", theo sau câu nói Mạn Thiên Âm lại đi xuống cũng liền không hỏi nhiều nữa.

Tên sát thủ đắc thủ xong tự rời đi, nhưng chạy kiểu gì vẫn vậy, cứ rời đi lại phát hiện trở về chỗ cũ, mà tựa hồ làn da mình bắt đầu lão hóa nhanh chóng "Không đúng là Huyền Thuật, từ lúc nào".

Hiện nhiên từ ban đầu ngay khi mở phòng, tên sát thủ đã bị huyền thuật vây khốn, buồn cười tên sát thủ còn tưởng thành công giết Dương Thần.

Dương Thần nghiêng ngẫm nhìn tên sát thủ đang nhanh chóng lão hóa, mặt không một chút biểu tình mãi cho đến hóa thành bụi phấn.

Dương gia, Thần Võ Đại Lục.

"Tì, người nói cha rất vui, nhưng là hấn muốn đánh chết hai chúng ta không thể"

Nói chuyện là một thiếu niên 16 tuổi, để Dương Thần gặp chắc chắn kinh ngạc không thôi, vì cơ bản khuôn mặt nhìn quá giống Dương Thần, tên Dương Hối,

"Aiz giúp cha có thêm đứa con nữa, vậy còn muốn đánh mình", Dương Liên tỏ vẻ tiếc hận bộ dáng.

"Hai tên nhóc khốn kiếp này để ta bắt được lột da không thể", nơi xa Dương Hạo vọng đến âm thanh vô cùng giận dữ.

"Chạy a x2)". Đồng thời hô hai người chui tót vào khe nứt, chạy thực mạng liền đường cũng không thèm nhìn thêm".

"Tướng công, hai đứa kia đi rồi", Sau lưng Dương Hạo xuất hiện một người nữ phụ hồi.

"Đi rồi", đáng đánh hai đứa kia, giờ chắc chắn lại đi tìm đại ca nó.

"Chả phải người cũng thích vậy sao, còn cố ý đồ lỗi cho hai con".

"Hừ thấy ta có điểm nào là thích sao", haha hai đứa không tề về cha không thương cho không được, mặt ngoài tỏ vẻ tức giận, trong lòng thì sướng đến điên hận không thể chạy tới ôm ấp một phen hai đứa con cùng.

"Đủ vô sỉ, lần trước không phải cũng vậy à".

Nàng cầm đi gặp thiên địa chi linh đổi pháp tắc, ta sợ ba đứa chúng nó về thần võ đại lục liền có biến, đổi chút thời gian, nói Dương Hạo không khỏi đưa cho mỹ phụ một mai giới chỉ.

Ngoài không gian, "tì tì người biết đại ca ở đâu sao."

"Ta không biết, nhưng theo trước kia đại ca kể, thì đường này hoàn toàn không sai"

"Tại sao nhiều nữ nhi vậy đại ca lại không cưới, nhất quyết phải tới nơi chìm không thêm ị xa xôi này đâu"

"Người không hiểu được, chờ người lớn thêm rồi sẽ tự khác biệt".

"Tì người hiểu sao", Dương Hối hưng phấn ánh mắt mong chờ nhìn lấy Dương Liên.

"Ta không, dù sao ta vẫn còn trẻ"

"Không biết cũng liền nói không biết, còn trẻ...sớm liền vạn tuổi rồi còn trẻ" Dương Hối vẻ mặt khinh thường nhìn lấy Dương Liên.

Ý là người nói ta già đúng không, tin hay không ta quăng người về nhà cho cha lột da.

"Tì tì, chỉ đùa chỉ đùa mà thôi, thiết nghĩ thần võ, không đứng Tiên giới ai là người đẹp nhất, ta dám vỗ ngực thẳng thắn nói, còn ai nữa chắc chắn là Dương gia đại tiểu thư Dương Liên", Dương Hối không biết xấu hổ lễ thẳng khí hùng hô to.

Dương Liên đầu đầy hắc tuyến, "Ta nói thật, di nương có bao nhiêu hiền妒, ngươi không lấy ngươi hết lần này lại kể thừa độ vô sỉ của cha".

"Tì tì chúng ta không phải giống nhau sao, ta lại không phải kết quả do trò đùa tì mang ra sao, chúng ta liền là ba tên phá hoại, không năm sau lại có thêm một đứa nữa, vậy liền là tứ đại phá hoại, haha nghĩ đến thôi".

Ngươi chết ý niệm này đi, Đại ca sẽ không vô sỉ như ngươi và cha đấy, đại ca là giống mẫu thân tích tụ như kim, một chữ cũng lười nói nữa là vô sỉ.

"Giống mẹ cả!!!", Dương Hối bỗng lạnh run lên, nghĩ đến hàng ngày Dương Hạo cha hắn suốt ngày bị mẹ cả lôi ra làm bông gô đánh.

Ta nói đại ca ít nói giống mẫu thân, không phải thích đánh giống mẫu thân, bất quá đại ca lại là biết đánh nhau nhất người.

A đến rồi.

"Phía trước là một tinh cầu màu xanh, tì tì chắc đây không vậy, ta cảm nhận linh khí so tử địa còn mỏng".

Chắc chắn, pháp tắc bị đổi qua, ngoài ra ta còn cảm nhận thấy khí tức của đại ca.

Dương Thần đang ngồi trong phòng, mắt nhìn lên trên, mặt đầy phiền muộn.

"Lão công, lại có chuyện gì sao".

"Muội muội ta, sắp đến".

"Chuyện tốt mà, chả lẽ hai người có xích mích gì sao", Mạn Thiên Âm khó hiểu nhìn lấy Dương Thần.

"Không có, nhưng ma đầu kia đi đến đâu gây chuyện đến đó, ta đoán chừng không phải tới thăm ta mà là bị ông già đuổi đi", đến đây Dương Thần lại ôm chán.

Mạn Thiên Âm nhìn Dương Thần bất lực cười khanh khách, "nếu vậy liền đợi đến đây dặn không gây chuyện liền tốt".

"Hừ đến đây không náo đủ, còn lâu mới tìm đến mình đấy".

Quả đúng là vậy, Dương Liên cùng Dương Hối sau khi hạ thấp tu vi liền xuất hiện ở một đỉnh núi, "Tì linh khí ở đây có thể so với phổ thông linh giới, ta cũng cảm nhận được linh lực ba động, có nên đến chào hỏi không".

"Có, tất nhiên là có ta phải chiếm núi làm đại vương".

"Đúng đúng, tì lợi hại, vậy đệ liền kiếm vài muội tử làm áp trại phu nhân".

Dương Liên khoe mắt liếc cái khinh bỉ, quả nhiên một bộ giống cha.

"A tì tì trước đây ở đây từng có linh mạch, hẳn vừa bị người cho đào đi không lâu".

"Ân có khí tức đại ca từng ở đây", Lại đi ăn trộm.

Trong đại điện, Báo....

"Trưởng môn, lại có người xé rách trận pháp xâm nhập khu vực linh mạch".

"Còn linh mạch đâu mà đến, Cái Gì!! trận pháp bị người phá rách rồi".

"Vâng", Tên đệ tử run cầm cập trả lời.

"Triệu tập trưởng lão, đi đi lên xem, ban ngày ban mặt còn dám ở Thiên Hành Sơn ra tay", quá ư là phiền muộn hôm qua mất linh mạch, hôm nay bị người cho phá trận pháp.

Không lâu say, một đám lão già xuất hiện trên đỉnh núi, tuy đã già nhưng vẫn chấn kinh đến nhìn hai người trước mặt.

Không nói trang phục cổ trang, liền mặt nhìn ở góc độ nào cũng thấy tựa như thần tiên hạ phàm, nam nhân khuôn mặt như ngọc không tì vết nếu không phải nhìn không thấu tu vi còn tưởng tiểu bạch kiếm đâu.

Nữ nhân tựa bước ra từ trong tranh vẽ, hoàn toàn thoát tục, người không dính một hạt bụi.

Đặc biệt hai người khuôn mặt giống nhau, dễ nhận biết nhất là đôi mắt hai người đều màu tím.

Bước lên trước lão giả nhẹ hô "Không biết hai vị từ đâu đến, bốn phái không biết chỗ nào đắc tội, cứ sao hai vị lại phá hủy mất hộ sơn trận pháp".

Dương Hối cùng Dương Liên mặt mọng bức, không phải liền một đường rơi xuống đây sao, sao lại phá mất cổng nhà người ta rồi,thôi kệ chiếm luôn núi này vậy, quyết định thoáng chốc, Dương Liên bước lên trước quát.

"Từ đâu đến không biết, bắt quá từ bây giờ núi này là của bốn tiểu thư, dọn đồ đạc xéo hoặc thuận phục".

Lão giả tức giận cắn phẫn nói", Cô nương không khỏi quá bá đạo đi, không biết cô nương thuộc môn phái nào".

"Đúng đúng, tí tí chí ít phải xem có muội tử nào xinh đẹp không đã chứ".

Mấy lão giả, miệng co quắp lại, mẹ nó đây là khinh thường mình hay sao đến đây còn muốn tìm cô nương.

"Lui sang một bên nhìn tí làm việc", Dương Liên liếc mắt một cái.

Dương Hạo về mặt ủy khuất cực độ cũng khó trách hồi nhỏ Dương Liên luôn bảo hộ tuy nhiên từ bé đến giờ bị bắt nạt đến suốt hiện tại cứ có việc lại bị cho công dần dần liền sinh tâm ma, mấy lão giả cũng xác định được cảm đầu không phải nam tử mà là nữ tử đứng bên cạnh hiển nhiên nam tử kia còn rất sợ hãi vị này.

Dương Liên lại gắt lên" Cho các ngươi 30 hơi thở".

Mấy vị trưởng lão khí không chịu được,"Cho hai người các ngươi mặt, gọi một tiếng cô nương còn cho là mình cùng cấp bậc rồi, đừng có quá bá đạo đây là Thiên Hành Sơn không phải nơi các ngươi tùy tiện hung dữ địa phương".

Dương Liên khinh thường một tiếng"Quần các ngươi là Thiên Hành Sơn vẫn là Địa Hành Sơn ta bắt cần biết ta đang thiếu chỗ ở,nhìn thấy đây không sai liền tới chiếm có vấn đề gì sao".

Mấy lão giả miệng co quắp lại, Thiếu chỗ ở...

"Vậy cô nương có thể ở đây vài ngày, không vấn đề gì".

"Chường môn, làm sao có thể như vậy được, từ lúc nào Thiên Hành Sơn chịu nhượng bộ quá như vậy", Mở miệng là tứ trưởng lão

Bất quá rất nhanh Dương Liên đánh gãy, "ta không quen ở nhờ nhà người khác, nhà ta vẫn thoải mái hơn".

Mấy vị lão giả thở phào, vậy liền tốt để chúng ta tiễn cô nương.

"Đây từ giờ là nhà ta, hết 30 hơi thở rồi".

Mấy lão giả...

"Hừ không biết tốt xấu, tại hạ tứ trưởng lão xin lãnh giáo cao chiêu của cô nương".

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thu một đầu toa kỵ

Há vậy được, tiểu Hối lên giáo huấn hần.

"tí tí chẳng phải nói đệ lui qua nhìn tí làm việc sao, giờ lại đệ đệ lên đánh".

Nói nhảm nhiều lắm, đệ đệ lên đánh thì đánh, không phải vậy ta liền giết tốt.

Tứ trưởng lão lạng lẽ bay lên một quyền bỏ xuống quyền phong gào thét không dừng lại chút sức mạnh nào.rất nhanh bỏ đến hai người một lúc, ý định một đòn diệt hai người.

Bành, một âm thanh nổ vang xung quanh khói bụi mù mịt.

"Xong, còn tưởng có bao lớn bản sự,dám đến thiên hành sơn gây chuyện".

Mấy vị lão giả tươi cười, "chúc mừng tứ trưởng lão Toái thạch quyền lại mạnh mẽ không ít haha".

Duy nhất chỉ có chương môn ánh mắt nhủ lại nhìn chăm chăm vào đám bụi mù, "Chưa xong đâu".

Ọc ọc, vài tiếng ho khan bên trong bụi mù, đọi tàn đi lại thấy một miệng hổ to lớn xuất hiện trước mặt, còn hai người kia lông tóc không chịu một chút tổn thương.

"Sao có thể, ta nhưng dùng hết sức mạnh, các ngươi rất cục..."

Mẹ nó, trốn nhà không mang theo quần áo, giờ quần áo bẩn hết rồi, lấy gì thay ta nhưng còn muốn đi tán gái.

"Làm chính sự đi ta có chút mệt muốn ngủ rồi."

Tỉ người không lo lắng sao, quần áo dính bụi bẩn hết rồi.

"Chiếm xong núi này chả phải có quần áo mặc sao."

Ồ... Hợp lý, Dương Hối vỗ đùi một cái đét biểu thị Dương Liên nói vô cùng chí lý.

"Các ngươi, các ngươi đừng có quá đáng, chúng ta không hề gây chuyện với các ngươi". Đại trưởng lão hô to lên tựa như gà bị bóp cổ đồng dạng.

Các ngươi là đang nói chuyện đấy sao, ta còn tưởng các ngươi hội đánh nhau đấy, bắt quá vừa rồi ta cùng tỉ tỉ nói chuyện các ngươi nhưng là đánh lén, bắt hết quần áo, các ngươi nghĩ làm sao đây, biết áo này làm từ gì sao, áo này nhưng ta vất vả lột da một con rồng mới may ra, không được tỉ dạy nói chuyện tôn nước bọt vẫn là ra tay nhanh nhất.

Nói thì nhanh, làm còn nhanh hơn, Dương Hối cũng tương tự nhảy lên nhất quyền vào giữa đám lão già.

Lại bành một tiếng, mấy lão già bị chấn động đánh tới bay ra ngoài, phốc phốc năm tiếng, năm người thổ mỗi người một ngụm máu tươi.

Năm người giờ mới hiểu được, hai người kia khủng bố, cho dù năm người hợp lại bất quả cũng chỉ như vậy, không nhiều lời chương môn hai tay kết ấn thủ pháp kì lạ.

"Không được, chương môn nhất định không được thả ra thần thú hộ sơn, 4 vị trưởng lão hét lên kinh hãi".

Lý do Thiên hành sơn có thể đứng ngang hàng với ba môn phái khác, không phải có cường giả nguyên anh kì tọa chấn, mà là vì một đầu yêu thú hộ sơn, con yêu thú này vô cùng hung ác không nghe ai trừ chủ nhân cũ cũng là người lập nên thiên hành sơn.

"Há, còn có bài gì chưa lật sao", Dương Hối một vẻ chờ mong.

Đùng đùng, ở cách đó không xa một thạch động sập xuống: grào rào....

Một đầu yêu thú xuất hiện, hình dạng lại là một con bạch hổ vô cùng to lớn, so phổ thông hổ phải to gấp ba lần, răng nanh thè ra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn vô cùng hung ác, Bổng con hổ phát ra tiếng gầm.

"Ta hứa với chủ nhân sau khi hấn phi thăng, sẽ thủ hộ một lần thiên hành sơn, xong việc ta sẽ rời đi, xem ra đến lúc ta phải đi rồi."

Thần thú đại nhân, xin ngài thủ hộ thiên hành sơn, năm lão già đồng thời hô

"Càng ngày càng vô năng a, linh mạch bị mất, vẫn còn bị người bức đến mức này, xem ra thiên hành sơn chủ nhân bỏ ra tâm huyết cuối cùng sớm ngày tàn".

Đối với lời con hổ nói, mấy vị trưởng lão hoàn toàn cúi thấp mặt không dám phản bác.

"Tỉ tỉ..." Dương Hối nhìn con bạch hổ lại nhìn về phía Dương Liên.

"Ta nhìn ra, có một chút bạch hổ huyết mạch, có thể mang về cải tạo huyết mạch một chút giúp nó phản huyết hợp với tổ tiên nó, miễn cưỡng làm một con thú cười cũng không tệ".

Lời tuy nhỏ, nhưng Bạch hổ lại nghe được rõ ràng, rít gào một tiếng.

"Nhân loại, còn dám cho ta làm vật cười, haha nực cười".

Mấy vị lão già cũng âm thầm lắc đầu, tuy rằng hai người kia là kẻ thù, nhưng vẫn tiếc thay cho họ, vậy còn dám chọc cho thần thú đại nhân sinh khí.

Dương Hối mặt vô cùng nghiêm túc nhìn con bạch hổ. "Ta là đang nói thật, ngươi làm thú cười cho ta, ta giúp ngươi trở thành chân chánh Bạch Hổ".

Haha ngạo mạn, ngươi thành công chọc giận ta, Bạch Hổ dơ chân một vồ xuống phía Dương Hối.

Dương Hối chỉ tùy tiện liếc nhìn, cũng xòe tay ra một cào, không khí như bị xé rách, hai chương lực chạm nhau, không chút do dự Dương Hối nhanh xé rách mắt kính lực của con hổ.

Roẹt,gào!!!, con hổ phát sinh tiếng gào thảm thiết, trên người có năm vết cào, hiển nhiên là do Dương Hối tạo thành máu me be bét, bạch hổ thoáng chốc biến thành huyết hổ.

"Không có khả năng, nhân loại người không phải người vì diện này, người rốt cục là ai".

Không phải người vì diện này??. mấy lão giả mặt mòng bức, hoàn toàn không biết ý này là gì.

Dương Hối một bộ thú vị cười nhẹ nhìn Bạch Hổ, Thần thú vẫn là Thần thú, dù huyết mạch rất yếu ớt nhưng truyền thừa vẫn là có ha.

"Thế nào, có đồng ý làm thú cười ta không, so với chủ nhân cũ của người, theo ta là một kiện vui mừng nha, nói Dương Hối lại móc ra một khóa trái cây".

Cảm nhận được khóa trái cây, Bạch hổ huyết mạch rục rịch sôi trào, hận không thể một ngậm nhảy lên cắn một miếng.

"Đây đây, rốt cục là quả gì tại sao ta như cảm giác ăn vào ta sẽ trực tiếp tiến hóa".

Ai nha, quả này nhưng tên là "Phản Mạch" giúp yêu thú rất lớn nha, tỉ như đột phá huyết mạch tổ tiên này, mà tăng cường hồn lực nha, truyền thừa tổ tiên một mạch trở về, tiếc là ta không phải yêu thú không là ta cũng ăn rồi, vốn dĩ là để dành cho thú cười ta cơ nhưng mà lại thôi vậy dù sao ta cũng không có, Dương Hối một vẻ tiếc hận bộ dáng.

Dương Liên một bên nhìn khinh bỉ không thôi, rõ ràng muốn đập đầu yêu thú này, lại tỏ ra một bộ đáng tiếc.

"Nếu, nếu không cần vậy... Vậy liền cho ta,."

Bạch hổ nhanh nước bọt tứa lra khura ra khỏi mép, mặc kệ vết thương, vẫn cố bò ra chỗ Dương Hối.

Ai nha, ta nhưng chỉ có cho thú cười ta dùng thôi, tiếc quá không thể cho người rồi, quả này nhưng là vô cùng hiếm, hoa không ít tiền đâu.

Cẩn rằng, Bạch hổ ngậm ngùi, "Ta, ta nguyện ý làm toa kỵ người".

"Thần thú đại nhân không thể được, ngài nhưng là thú cười của sư tổ, chả nhẽ ngài định theo địch nhân sao". Năm lão giả dùng hết sức không cam lòng gào thét.

Đáp lại, Bạch hổ chỉ hứng hờ nhìn năm người, "Sư tổ người là ai nha, ta nhưng vừa mới được sinh ra hôm qua, vừa vặn hôm nay gặp chủ nhân ở đây, lấy đầu quen nhau mà hô đại nhân như đứng rồi, xéo đi đừng làm chủ nhân mất vui, cơ thể to tổng tềnh bổng thu nhỏ bằng con mèo nhà, thỉnh thoảng lại bắt trước mèo kêu một dạng meo meo, lại đưa chân lên liếm liếm."

"Vô si" năm lão giả, Dương Liên cũng không ngoại lệ mắng con bạch hổ.

Bạch hổ cái gì tựa cũng không nghe thấy, chạy chạy lại gần lấy đầu cọ cọ chân Dương Hạo lấy lòng, khuôn mặt nhìn bán manh, cực kì nhân tính hóa, ánh mắt vẫn luôn nóng rực nhìn chằm chằm Phản Mạch quả.

Dương Liên, vốn dĩ là địch nhân, nhưng bây giờ cũng cùng năm lão giả đứng một chỗ cạ lờ.

Dương Hối rất đắc ý ngồi cười haha không thôi, lại ném cho Bạch Hổ quả trái cây, giờ tên người là, tiểu Bạch đi, dù sao người cũng màu trắng.

Bạch hổ chính là bất mãn với cái tên, nhưng mặc kệ mồm mở ra đón lấy quả, như sợ bị đoạt mất đồng dạng.

Đùng đùng, nuốt xong quả Bạch Hổ xung quang bỗng nhiên phát sinh dị biến, bộ lông trắng, giờ càng thêm trắng muốt, tỏa ra ánh sáng, đôi mắt màu đỏ ngầu, giờ lại bắt đầu chuyển qua màu vàng, Dương Hối không nói hai lời thu luôn Bạch Hổ vào không gian bảo vật.

"Không...." mấy vị lão giả không cam lòng gào thét, mất đi thần thú, thiên hành sơn coi như triệt để xong.

Dương Hối, nhìn xung quanh, duỗi thẳng một chỉ vào đầu lão linh lực tụ tập ở ngón tay, ngón tay phát ra ánh sáng màu lam nhạt, tùy thời bắn ra có thể xuyên hết thấy mọi thứ.

Đang lúc chuẩn bị kết liễu năm người, thì một tiếng hô: "Dừng tay".

Tha cho cha ta một mạng, chúng ta đồng ý bất kì điều kiện nào, thậm chí mạng của ta.

Dương Hạo ngẩng mặt lên đơ người một lúc,thật mẹ nó vãi đạn.

Trước mặt là một cô gái 16 17 tuổi, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, mũi cao thanh tú,mắt hạnh mảy liễu tuy đã ngấm nước mắt vẫn không thể che đi vẻ kiêu diễm vốn có của mình, đặc biệt cơ thể tựa như một con kiến, lồi có lõm có đặc biệt cân xứng, mà hoàn toàn vẫn chưa phát dục hết,so ra với các công chúa tiên nữ, cũng không thua kém cạnh.

"Sương nhi sao con lại chạy ra đây, mau chạy đi, bọn họ sẽ không tha cho mình đâu, chạy ngay đi "Chương môn thiên hành sơn gào thét nhìn con gái.

Không được, cha chết cùng chết, con sẽ không đi đâu hết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đưa tiểu Tuyết đi đánh nhau

Dương Hối bước lên phía trước một bước tưởng chừng sẽ giết chết luôn sáu người, ai ngờ mọi chuyện hoàn toàn phát sinh khác dự liệu.

Dương Hối đưa ngón tay vung lên một luồng linh lực thâm thấu qua từng người, ngay khi năm người nhắm mắt lại đón nhận cái chết, không đứng tại sao cảm giác như vết thương lành lại.

Ngay cả Dương Liên cũng không hiểu ra sao chợt lại thấy Dương Hối đi về phía trước ân cần đỡ lấy trưởng môn Thiên Hành Sơn.

"Haha chỉ là luận bàn mà thôi, nhạc phụ đại nhân người tốt, thương thế đã hồi phục hay sao".

Dị biến xảy ra quá nhanh, mọi người hoàn toàn không thích ứng kịp, đây rốt cục là chuyện gì.

Cái gì gì, trưởng môn thiên hành sơn có chút ngốc, chẳng phải liền giết ta rồi chiếm núi sao, nhạc phụ đại nhân cái gì, quen nhau sao?.

Dương Liên đầu đầy hắc tuyến, nhìn tên bại hoại này hiển nhiên gặp gái liền quên luôn mục đích, bắt quả cũng không nói chỉ đứng đấy nhìn, bộ dáng rất là không quan tâm.

Dương Hối cười tủm tỉm mặc kệ năm lão giả nhìn mình, chạy vội đến trước mặt cô gái.

"Cô nương, ta tên Dương Hối, Dương trong âm dương, Hối trong không bao giờ hối hận, còn không biết tên cô nương đâu."

Dương Liên một bên cảm lạnh, nếu có thể Dương Liên không muốn quen cái này đệ đệ, cái gì mà hối trong không bao giờ hối hận, hối hận là do cha và đi nương trước kia ăn thức ăn chứa xuân dược của mình mới đúng, quả nhiên miệng phun hoa sen không biết xấu hổ.

Cô gái, tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn ngo, biết chuyện này dừng lại chính xác đến bảy tám phần do mình đến, giọng run run cô nói:

Ta, ta tên Liễu Sương, còn xin đại nhân tha cho Thiên Hành Sơn, chúng ta nhưng chưa từng đắc tội người.

"Há ta biết, ta và tí ti chỉ đùa thôi, với lại này cũng chỉ là luận bàn, đúng không nhạc phụ".

Nói ánh mắt cộng với nụ cười tủm tỉm rất giống kiểu thiên hạ đệ nhất vô si thường dùng nhìn lấy Liễu Sơn, Liễu Sơn cũng là trưởng môn Thiên Hành Sơn.

Liễu Sương mặt đỏ bừng, cái gì mà nhạc phụ, không biết xấu hổ, lại nhìn về Liễu Sơn, mong tìm được giải thích, bởi khi nàng lên hoàn toàn không hay biết sự kiện trước chỉ biết cha và trưởng lão toàn bộ trọng thương, tựa hồ bị đối phương chuẩn bị giết.

Thiên Hành Sơn mọi người nào không biết Dương Hối ý nghĩ bốn người đồng loại nhìn về phía Liễu Sơn ngầm ra hiệu.

Liễu Sơn tức giận đến cực điểm nhưng vẫn phải dằn ditz, không bị chiếm mất Thiên Hành Sơn ngược lại mất con gái, ngăn cản sao? Cản kiểu gì, đối phương thực lực mạnh đến không thể tưởng tượng, bản thân là kim đan kì, đối phương một góc băng cũng chưa lộ thực lực chân chính đã đơn giản ép năm người trọng thương, đồng ý con gái liệu vui về sao.

Liễu Sương thấy cha mình một mặt im lặng liền biết ngay sự việc không hoàn toàn chỉ là luận bàn đơn giản như vậy.

Dương Hối lại hô:

Nhạc phụ yên tâm, sau này sẽ đối tốt với Liên Sương đấy.

Liên Sương nhìn thẳng mắt Dương Hối, con mắt này, mắt tuy hơi đặc biệt chút là màu tím, tuy ngoài có chút không đúng đắn nhưng trong mắt hoàn toàn không có chút nào là thâm hại, hay dục vọng nhìn lấy nàng mà cô chỉ là đặc biệt tự tin, nhìn lâu vậy Liên Sương phát hiện vậy mà nhìn người ta lâu vậy, mặt thoáng có chút đỏ.

"Người hứa không tổn thương cha ta, ta đáp ứng làm vợ người"

Nói xong không khỏi cúi gằm mặt xuống chôn ở cổ, hiển nhiên che đi khuôn mặt đang nhanh chóng đỏ đến chín.

Liên Sơn cắn răng "tốt a đã người hứa đối xử tốt với con gái ta, liền hai người tự quyết định". Nói ra lời này nội tâm không khỏi đau, giữ được nhà nhưng mất bảo bối con gái, mà con gái hoàn toàn hiểu nhầm mục đích.

Bốn vị trưởng lão thì cười thầm không thôi, ngon!! Dạng này cười giả kết giao liền tốt đã vậy còn gả được con gái cho, tiếc rằng bản thân không có con gái a, hoàn toàn quên mất ít phúc trước vẫn còn một bộ chém giết không thể cứu vãn.

Haha đã gặp mặt nhạc phụ, con rể cũng không có gì ngoài ít quà coi như là hiếu kính, lại móc trong nhẫn ra một đồng linh dược, nào là Nhân Sâm ngàn năm gì gì, cũng đều không có quan trọng, tùy tiện vớt ra một đồng so với củ cải mòn muốn nhiều.

Liên Sơn liu lười, thô hào a, là ngàn năm nhân sâm a, năm tên lão giả nuốt nước bọt ừng ực hận không thể tìm một tiểu thiếp ngay lập tức sản xuất con gái.

Đông Hải thành phố.

Dương Thần một bộ nhàn nhã ngồi xem gintama, thoáng cũng đã đến chiều cũng liền đi đón tiểu Tuyết, so với tiểu Tuyết gintama vút cũng được.

Thoáng cái Dương Thần nhàn mảy lại, lại đưa mắt về phía xa, đến đây lại gây chuyện a...

Mạn Thiên Âm còn tốt, xếp bằng tu luyện bên trong bí cảnh, Lâm Như lại khác vì chưa có công pháp cũng chỉ có luyện đánh quyền, toàn thân cao thấp đều một bộ mồ hôi ướt sũng hết áo.

Không sai biệt lắm đi đón tiểu Tuyết.

- Hồn điện trong -

Một lão giả đang ngồi xếp bằng, bỗng mở choàng mắt.

"A Cửu triệu tập ba tên đứng đầu nội môn đệ tử cùng chư vị trưởng lão, ta đi Thiên Hành Sơn một chuyến"

Đứng ngoài cửa một cô gái mang khăn che nửa mặt gật đầu một cái cũng không hỏi lý do liền rời đi.

Một lúc sau xuất hiện tám người, năm lão giả cùng ba thanh niên nhân, trong đó có cả cô gái mang khăn tên A Cửu.

"Điện chủ, không biết lần này đi Thiên Hành Sơn mục đích là gì" hỏi là một trong năm lão giả, còn lại mọi người tất cả đều mang theo ánh mắt hiếu kỳ nhìn lấy.

"Thiên Hành Sơn đã thả thần thú hộ sơn, đoán chừng có chuyện gì nguy cấp, không riêng gì ta hai tên kia chắc cũng cảm ứng được, ngại gì không đi tranh một chén canh đầu".

"Điện chủ Thiên Hành Sơn đã mất linh mạch, nếu có chuyện chẳng phải hai thế lực kia sẽ tranh đoạt sao, liệu ta tới có phải hay không".

"Mất đi linh mạch thì sao, đừng khinh thường ngàn năm nội tình, Hồn điện chúng ta cũng là ví dụ mất đi linh mạch liệu hồn điện sẽ yếu đi nhiều sao?"

"Xác thực, vậy tất cả dựa Điện chủ an bài". bảy người đứng cúi đầu cung kính.

"Phụ thân, vũng nước đục này chúng ta cũng muốn lợi sao", một mực đứng im A Cửu cũng mở miệng hỏi.

"A Cửu à, ta dạy con nhiều lần rồi, nước trong thì lấy đầu ra cá, chén canh này làm sao để hai cái kia ăn không được".

A Cửu lại giữ im lặng, tuy cảm thấy hơi hơi bất an, nhưng cũng đành phải nghe lấy.

Hai môn phái khác cũng đang rục rịch tiến về Thiên Hành Sơn.

Trên Đường, Dương Thần ôm tiểu Tuyết vừa đi vừa nói chuyện.

"tiểu Tuyết muốn hay không đi đánh nhau luyện một ít xem thế nào".

"Thật". Tiểu Tuyết ánh mắt sáng lên, tựa hồ nghe đến đánh nhau là như ăn phải món ngon đồng dạng, cũng không thể trách tiểu Tuyết, mang trong mình "vô thần thể chất" chỉ có đánh nhau mới cảm thấy vui sướng."

"Ân, ta để tiểu Thiên dẫn con đi".

"Ba ba không đi cùng sao." tiểu Tuyết có chút không vui, ba ba không đi đáng nhẽ cho ai xem đầu.

Dương Thần có chút dở khóc dở cười, xoa đầu con bé, "Đi tất nhiên là đi, ta cùng mẹ con đi, nhưng chỉ nhìn thôi sẽ không cùng con đánh".

"Vây tốt hihi " tiểu Tuyết khuôn mặt nhỏ cười rộ lên.

Dặn dò vài câu cây châm cài tóc hóa thành hoàn chỉnh cây trường thương đứng trên là tiểu Tuyết, lóe một vệt sáng biến mất cuối chân trời.

Dương Thần, cũng không có quá nhiều lo lắng, trải qua bồi dưỡng tiểu Tuyết cũng đã trức cơ tầng 2, tốc độ phải dùng khủng bố hình dung, vền vẹn một tuần, tiểu Tuyết rời đi cùng tiểu Thiên dù không có sức bảo vệ mình, tiểu Thiên cũng sẽ thay Dương Thần hộ chủ. Mạn Thiên Âm cũng không kém, đã là luyện khí tầng 9.

Thiên Hành Sơn, sự việc xảy ra cũng chỉ có cao tăng biết, ngoài ra các đệ tử bình thường hoàn toàn không hề hay biết, có ưu tú cũng chỉ thoáng cái cảm nhận được bất thường, nhưng cũng mặc kệ.

Ngoài ngọn núi, ba phía xung quanh mỗi bên một tổ đội phi hành đến.

"Chương môn ba thế lực khác kéo đến."

Đang dùng cơm cùng Dương Liên cùng Dương Hạo, Liễu Sơn tức giận đứng lên, mắt linh mạch thì không thấy giúp tìm, cảm ứng thần thú xuất động ngay lập tức kéo đến, hừ.

Trước mặt ba người, Liễu Sơn một bộ tươi cười nhưng trong lòng giận mắng không thôi.

"Không biết các vị từ xa đến, không có gì chiêu đãi,cũng không biết các vị đến đây có chuyện gì sao."

Liễu huynh khách khí rồi, chúng ta đã lâu không mở luận võ ti thí rồi, hôm nay đặc biệt cùng hai vị đạo hữu đây cùng các đệ tử có ý đến đây cũng chỉ là muốn cùng quý phái ti thí vui vẻ, thuận lợi giúp các đệ tử trưởng thành hơn.

Liễu Sơn một mặt khinh thường nhìn Hồn Điện điện chủ,tí thí cái rắm tướng lão tử không biết ý đồ các ngươì đấy, cũng may hai người đó còn ở, nghĩ đến thực lực hai người kia Liễu Sơn vui vẻ trở lại,

"Các vị chê cười rồi, đã vậy mời các vị ta liền cho người dựng đài ti thí".

Ba người kia hiển nhiên cũng vui vẻ đáp ứng rồi mang theo chúng đệ tử bay vào Thiên Hành Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiểu Tuyết giá lâm

Rất nhanh một đấu trường được mở ra ngay giữa đỉnh Thiên Hành Sơn, võ đài hoàn toàn bằng đá cứng rất,rất rộng vài trăm mét có hơn, bên quảng trường bốn phía lần lượt là người đứng đầu bốn thế lực, phía sau lại là ghế trường lão, đứng sau lưng là đệ tử bốn xuất sắc nhất.

Liễu Sơn đứng lên mở miệng hô: "Các vị đệ tử, cũng đã lâu bốn môn phái chúng ta cũng không có luận võ qua, lần này sẽ tuyển mỗi thế lực ba đệ tử tham gia, hình thức là bốc thăm, bốn môn phái sẽ có các kí tự riêng biệt phân biệt theo số thứ tự để thi đấu.1-2-3-4

Ví dụ thiên hành sơn bốc được 1, Hồn điện bốc được 2, sẽ thi đấu với nhau, còn hai phe kia cũng tương tự.

Những người qua vòng một có thể khiêu chiến bất kì người khác phe nào, cuối cùng còn lại sẽ là phe đó thắng.Nên nhớ chỉ là ti thí điểm đến là dừng."

Tất cả mọi người nghe, cũng liền không có ý kiến, Liễu Sơn nhìn ba lão hò ly kia, sao lại không biết ý đồ.

Ba lão giả kia âm trầm, tướng như Thiên Hành Sơn hiện tại thả ra thần thú hộ sơn hẳn là ngêhên đón đại địch, nhưng ngoài ý muốn Thiên Hành Sơn cũng không chút tổn hại nào, ngược lại lúc đến còn thấy Liễu Sơn tươi cười.

"Bát Đầu!!!" Liễu Sơn cao giọng một tiếng trực tiếp cho mọi người bốc thăm.

Lần này bốc thăm là Thiên Hành Sơn đấu với Long Vương Điện, Hồn Điện đấu với Vô Nhai Môn.

Rất nhanh cặp đầu tiên bốc được số một là Nội môn đệ tử đứng hàng thứ hai Thiên Hành Sơn tên La Thiết đấu với Long Chiến tương tự nội môn nhưng đứng hàng thứ 4 Long Vương Điện.

"Tại hạ tên La Thiết am hiểu dùng quyền mong đạo hữu chỉ giáo",La Thiết ôm quyền khác với vẻ thô kệch bề ngoài lại là một người có lễ phép.

"Long Chiến, xuất thủ đi nhường ngươì ba chiêu" Long Chiến ánh mắt lạnh lùng nhìn La Thiết một bộ khinh thường.

"Đắc tội", La Thiết nói nhảm cũng không muốn, cho đối phương mặt không muốn, tại sao phải khúm núm đây.

La Thiết chân nhún mạnh lấy đà bật lên, dơ quyền về phía đối phương, quyền phong gào thét tựa hồ có thể phá toái mặt Long Chiến.

"Sư tử, tứ sư đệ liệu có thắng không, đối phương cơ hồ cũng không tệ". Khán đài một tên đệ tử cung kính hỏi một cô gái đeo mặt nạ.

"Xem đi, rất nhanh liền thắng".

Quả nhiên trên đài, La Thiết quyền phong giống như chạm đến mặt Long Chiến một khắc, Long Chiến uyển chuyển né tránh lui lại sau một bước, La Thiết thấy quyền hụt nhanh chân một cái đá ngang qua eo Long Chiến, cũng tựa hồ giống với nãy Long Chiến vẫn mặt lạnh khinh thường nhẹ nhàng xòe bàn tay tát qua, Âm rót cục cả hai đều lui về sau.

La Thiết mồ hôi bắt đầu chảy, cảm rằng La Thiết nhảy lên nắm đấm cũng hóa thành một màu dung nham.

"Tiếp chiêu này".

Long chiến có chút ngoài ý muốn, không dự liệu đến đối phương vậy mà mạnh mẽ, mi cong lên Long Chiến nhắm mạnh một phát, mặt đầy chằng chịt tựa như mạng nhện, phốc Long Chiến nhảy lên hai quyền hung hăng chạm nhau, tạo nên từng tiếng nổ oanh oanh vang khắp võ đài.

Ai thắng vậy, không nhìn thấy gì cả, nhìn kia bụi mù đang tán đi.

Khói bụi tán đi, người đứng ở đó là Long Chiến, dưới chân đang nằm một người không rõ sống chết.

Liều Sơn thờ dài, La Thiết không yếu chỉ trách đối phương mạnh hơn, La Thiết Trúc cơ sơ kì, Long Chiến nhưng là hậu kì đỉnh phong.

"Trận thứ nhất Long Chiến Thắng."

Tiếp theo từng trận từng trận qua.

Thiên Hành Sơn, thắng 1

Vô Nhai Môn thắng 1

Long Vương Điện thắng 2

Hồn Điện Thắng 2.

Nghi ngại một thời gian, rất nhanh đến vòng 2.

Nhìn xung quanh thấy ai cũng tỏ thái độ không muốn lên đài đầu tiên.

"Ta lên đi, tại hạ nội môn đệ tử Hồn Điện vị trí thứ 3 muốn lãnh giáo cao chiêu Long Vương Điện Long Chiến."

Mở miệng là Vũ Thanh của Hồn điện, phốc một tiếng Vũ Thanh nhảy đến võ đài đứng lưng thẳng tấp dợt Long Chiến.

Long Chiến, không chút e ngại nhảy lên đối diện, không nói hai lời phi lên một quyền nện thẳng mặt Vũ Thanh.

Vũ Thanh cũng là có chuẩn bị xòe bàn tay ra đỡ lấy, rất nhanh trên đài từng tiếng vs đập oành oành vang lên, cuối cùng Long Chiến lấy vô địch tư thái một quyền đánh bay Vũ Thanh.

"Người, người vậy mà ần đầu thực lực".

Nói nhảm nhiều lắm, Long Chiến khinh thường một tiếng bước xuống đài.

"Trận Thứ hai Long Chiến Thắng".

Trên khán đài, Long Vương điện chủ cười toe toét không ngậm miệng, tuy là đệ tử đối chiến nhưng ai lại không muốn đệ tử mình thắng đâu.

Trận Thứ hai, Long Vương Điện lại bước lên đầu tiên, phải nói là Long Vương Điện các đệ tử đều hiếu chiến.

Đứng lên đài là một cô gái đeo mặt nạ.

"Nội môn xếp hạng thứ 2 Long Vương Điện Long Hạo Nguyệt khiêu chiến toàn trường, ai có thể tiếp được ba chiêu coi như thắng".

Oành, giọng kiêu ngạo làm toàn trường như nổ mạnh lên, quá kiêu ngạo điếm đi ai lên giáo huấn vị cô nương này cho bớt kiêu ngạo đi.

"Người đi mà lên giáo huấn, không thấy các vị sư huynh vẫn đang ngồi không ai phản ứng sao, hiển nhiên thực lực đối phương rất mạnh".

"Vô Nhai Môn xếp hạng thứ nhất La Thừa Phong xin được lãnh giáo cao chiêu".

Một tên nam tử trẻ tuổi nhanh chóng lên đài đứng đối diện Long Hạo Nguyệt.

Long Hạo Nguyệt có chút nhú nhú mày, người là ca ca của La Thiết.

"Vâng."

Đệ đệ Thiên Hành Sơn, ca ca lại ở Vô Nhai Môn,"đệ đệ người bại bởi sư đệ ta, giờ đến lượt người thất bại đi thôi".

Long Hạo Nguyệt, ngón tay khẽ động một đóa thanh liên xuất hiện trên bàn tay liên tục xoay tròn tàn mát ra vô số linh lực bay chậm chậm đến La Phong.

La Phong nhú chặt mày lại, cảm nhận được đóa sen nguy hiểm, nhưng quá muộn.

"Bạo".

Ầm, vô đài rung động kịch liệt, La Phong không kịp né tránh bị tạc bay vài mét phun máu tươi.

Bại, vậy mà không tiếp nổi một chiêu, mọi người xung quanh hít một hơi lạnh.Đại đệ tử Vô Nhai Môn vậy mà không tiếp được Long Vương Điện bài danh thứ hai một chiêu.

Khống chế linh lực không sai, Dương Hối bên trên nhẹ giọng nói một câu.

Long Hạo Nguyệt cũng không cần nghỉ ngơi, chặn chiến vừa rồi hoàn toàn không tổn bao nhiêu sức, lẳng lặng đứng đấy đợi.

Long Hạo Nguyệt kiêu ngạo đứng đấy.

"Hồn điện bài danh thứ nhất Cơ Vô Dịch xin được chỉ giáo".

"Lui xuống", chưa kịp lên đài đã bị A Cừ đứng sau lưng quát xuống.

"Sư tỉ, tại sao", Cơ Vô Dịch không cam lòng nhìn Long Hạo Nguyệt kiêu ngạo.

"Người không phải đối thủ", nhân nhật phun hai chữ A Cừ im lặng.

Long Hạo Nguyệt khẽ mỉm cười, " lần thi đấu này, thần nữ đại nhân không có tham gia đi, đã vậy tại sao còn ngăn cản đệ tử thi đấu đâu, đã vậy xin được lãnh giáo cao chiêu của A Cừ cô nương vậy".

"A cừ nhân nhật liếc, ta không tham gia tỉ võ, còn có một chuyện, người còn chưa xứng đối thủ ta."

"Kiêu ngạo không tốt lắm đâu, không hiểu sao đại sư huynh lại để mắt tới người đâu", giọng nói mang theo vẻ không cam lòng.

Long Vương Điện khán đài, một tên nam tử đang nằm lười ở đấy ăn hoa quả, khẽ thở dài.

Liều Sơn trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

"Như ta nói, mọi người có thể khiêu chiến bất cứ ai, miễn là người đó đồng ý, tuy nhiên không thể khiêu chiến tu vi thấp hơn mình".

"Haha, A Cừ cô nương, lẽ nào không dám tiếp chiến sao, hôm nay ta sẽ lột miếng khăn che mặt người lại, để xem rốt cục mặt người thế nào mà làm cho sư huynh tò mò."

"A Cừ bỗng chốc nổi giận lên, lật mình miếng khăn che mặt, nực cười."

Xung quanh nhiệt độ không ngừng hạ thấp,thình thoảng nghe tiếng ken két,

Mẹ ơi, cốc nước ta vậy mà đóng băng.

Long Hạo Nguyệt lại xòe bàn tay phát một tiếng lại một đóa thanh liên bay đến trước mặt A Cừ.

"Bạo...", có chuyện gì?? Tại sao không nổ.

Nhìn lại, không biết lúc nào, đóa thanh liên đã bị đóng băng rơi xuống đất.

"Sao có thể...?" mặt tràn đầy không thể tin tưởng nhìn lấy A Cừ.

A Cửu xuru một tiếng, trên bàn tay không biết lúc nào xuất hiện một thanh kiếm được kết từ băng mỏng, tựa giống không khí đồng dạng định đâm vào cổ họng Long Hạo Nguyệt thì.

Àm, cả A Cửu và Long Hạo Nguyệt đều bị đẩy ra xa.

"Có chuyện gì, tự nhiên lôi đài phát nổ". Người ở xung quanh nghi hoặc không thôi.

Bốn vị Chương môn giạt mình nhìn vào trong đám bụi, duy nhất có một người thần sắc kích động, là Dương Liên.

Ui cha cha một tiếng kêu của trẻ con phát ra, bụi mù biến mất, một thanh trường thương cắm thẳng ở lôi đài tản mát ra lực lượng khiến ai nấy cũng chấn kinh, đặc biệt hơn một cô bé vô cùng đáng yêu đang đứng đó không ngừng xoa lấy cái mũi của mình lẩm bẩm như đang nói chuyện một mình.

"Thiên tử, nhẹ nhàng thôi, tiểu Tuyết nhưng đau", chỉ thấy trong đài phát ra tiếng cười khúc khích.

Dương Hối, nhìn thanh Trường Thương thần sắc kinh hoàng, hiển nhiên cũng bị lực lượng của nó cho chấn kinh đến, phải biết Dương Hối bây giờ là Độ Kiếp kì.

"Tì tì???" khẽ gọi một tiếng Dương Hạo đã thấy Dương Liên xuất hiện ở chỗ cô bé.

Không đợi tiểu Tuyết phản ứng, Dương Liên đã ôm lấy, liên tục dùng đầu cọ xát gương mặt tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết có chút khó chịu, nhưng không biết tại sao lại có cảm giác thân thiết, không có né tránh chỉ phình má đang yêu trườn mắt lấy Dương Liên.

"Há há, con tên gì". Nghịch đùa, Dương Liên mới hỏi.

"Thiên Tuyết, Dương Thiên Tuyết, ma ma nói ý trời cho gặp cha ở núi tuyết, nên đặt thiên Tuyết."

"Oa tên hay, đi chúng ta lên kia xem đánh nhau", đang tính bế tiểu Tuyết đi, lại thấy tiểu Tuyết vùng vẫy.

"Không được, ba ba nói ở đây tiểu Tuyết được đánh nhau, tì tì đi trước đi."

Dương Liên mặt đều đen lại, bé con dễ thương vậy mà tên đầu đá lại cho đi đánh nhau...

"Tốt a, không được gọi tì tì, phải gọi cô cô, ta tên Dương Liên mỉm cười nhìn tiểu Tuyết Dương Liên lại về chỗ cũ."

"Tì tì, cây thương kia không đơn giản".

"Tất nhiên rồi, nó nhưng là đại ca dùng cả một tử tinh luyện chế mà ra, có đơn giản hay không."

"Trường thương của đại ca??, không phải người ta nói đại ca dùng kiếm sao".

"Ca ca người dùng kiếm, thế gian sẽ không có đối thủ, nên chuyển qua thương dùng".

"Ách, vậy bé con kia..."

"Là con của đại ca".

Khó trách khó trách, đệ luôn cảm giác quen thuộc, nguyên lai là con của đại ca.

bốn vị trưởng môn ánh mắt ngưng trọng nhìn lấy tiểu bé con giữa lôi đài, A Cửu và Long Hạo Nguyệt cũng đã dừng chiến đấu tập chung nhìn về tiểu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Để Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Người Nhà Bọn Ta Thích Giết Ai Thì Giết, Các Người Lại Tính Là Thứ Gì

"Trẻ con đi ra chỗ khác chơi ở đây rất nguy hiểm"

Mở miệng là Long Hạo Nguyệt, tuy nhắc nhở nhưng cũng âm thầm cảnh giác, đứa bé này không tầm thường, tầm thường có thể từ trên trời rơi xuống

không chút xút mẻ sao.

"Không có a, tiểu Tuyết còn cảm thấy chơi rất vui đây".

A Cửu không quan tâm nữa chỉ nhìn vào trường thương đang cắm ở giữa sàn, bước lại gần một tay định nhổ ra trường thương.

A một tiếng, vừa chạm vào trường thương, một luồng sức mạnh lãnh lẽo thấm thấu lên tay như ngàn vạn kim châm trực tiếp cắm vào tay A Cửu, vội vàng giựt tay ra.

Điện Chủ hồn điện ánh mắt nóng lên hô: "Thương đã có linh chí, không phải chủ nhân chớ động vào."

Thương này hôm nay ta nhất định phải đoạt, âm thầm một nụ cười trên miệng điện chủ Hồn điện bất giác tuôn ra.

Vô Nhai Môn môn chủ cùng Long Vương Điện điện chủ ánh mắt cũng càng nóng, hiển nhiên ai cũng cùng Hồn Điện có suy nghĩ.

Thiên Hành Sơn, Dương Liên nhìn Liễu Sơn nói: chớ có đánh chủ ý ngu ngốc lấy cây thương này, nếu không ai cũng không cứu nổi các ngươi.

Liễu Sơn vốn có một chút tiểu ý nghĩ, nhưng nghe Dương Liên lời nói lập tức im lặng, nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

"Thương này ba ba nói, chỉ có tiểu Tuyết cùng ba ba cầm nổi nếu không hội rất đau đấy."

"Tiểu bằng hữu, cha ngươi đâu, không biết nguy hiểm sao, tới đây với thúc kéo bị thương đến liền không tốt" có đệ tử không nhận được hảo tâm nhắc nhở một câu.

"KHÔNG ĐƯỢC, tiểu Tuyết ra đây nhưng là để đánh nhau đấy, chưa bị thua sao có thể chạy được."

"Tiểu bằng hữu, vậy là đến đây nhưng là muốn đánh nhau sao", Hồn điện, điện chủ khuôn mặt hiền hòa mở miệng nói.

"Đúng a, nhưng mà nhìn quanh không giống như có người biết đánh", tiểu Tuyết trong giọng cực kì phiền muộn.

"Ha ha không sao, tiểu bằng hữu có thể đánh với ai tùy thích, tiểu bằng hữu có muốn cá cược một trận vui nhộn không??"

"Cược gì? Mà không được, mụ mụ nói cá cược là không tốt."

Liễu Sơn nhú mày, quả nhiên.

-Chân huynh, vị tiểu bằng hữu này còn nhỏ, huynh không cần phải làm khó nha.

"Liễu huynh quá lời, chi là đùa cợt thôi."

Đùa cợt? Đừng nghĩ Liễu mỗ không biết, cũng xin nhắc nhở ba người một câu không nên đánh chủ ý cây thương nếu không họa lâm đầu lúc nào không biết, Liễu Sơn trầm giọng xuống.

Ba người dừng đầu từng thế lực nhú lại mắt, "vậy là Liễu huynh đây là muốn độc chiếm rồi."

Ngủ xuân, Dương Liên một bên nhẹ giọng nắn một tiếng.

"Chỉ là nhắc nhở thôi, các vị cứ tự nhiên yên tâm Thiên Hành Sơn sẽ không tham gia."

Sư phụ, cây thương đó không phải phạm vật a, nội môn xếp hạng thứ nhất khế nói với Liên Sơn.

"Bảo vật là tốt, có mệnh giữ mới là trọng yếu, dừng lại ở đây đi còn dám đánh chủ ý, trực xuất sư môn."

"Vâng."

"Tiểu Bằng hữu thế nào, nếu tiểu bằng hữu thắng lời nói có thể tùy ý yêu cầu, nếu tiểu bằng hữu thua tiền đặt cược là cây thương, thế nào."

Đang định cự tuyệt, trong đầu tiểu Tuyết lại nghe thấy tiểu Thiên cười nói, "đáp ứng đi chơi nhưng là rất vui."

Được a, tiểu Tuyết cười cười nói.

"Vậy tốt hả hả, tiểu bằng hữu tùy ý chọn một người đấu."

"Vậy hai tí ti này cùng lên đi."

Tiểu Tuyết vẻ mặt không quan trọng bỏ dánh còn có chút thất vọng nữa, nhưng khác Long Hạo Nguyệt giận sôi lên tuy chỉ là con nít chưa hiểu chuyện,

nhưng càng như vậy lại càng cảm thấy bản thân bị nhục nhã, đánh với 4,5 tuổi đùa gì vậy.

"Không cần khinh thường, con bé nhưng là trúc cơ sơ kì".

Cái gì!!! Toàn trường giật mình ai nấy miệng há to dường như nhét được một quả trứng gà, 4,5 tuổi trúc cơ, nói ra không ai tin nhưng sự thật ngay trước mặt lại chân chính cấp bậc cường môn nói ra, ai lại dám không tin.

Không thể nào, Long Hạo Nguyệt hoàn toàn chính là không tin tưởng nỗi sự thật này, bản thân vốn là thiên tài tuyệt thế, thực lực lại cao, bây giờ cũng mới 16 tuổi, trúc cơ sơ kì được coi là cực kì hiếm có, vậy mà có người so năng còn bé hơn 10 năm đã đạt đến cấp độ này.

Không được, tu vi bằng thực lực nhưng là chưa chắc, phải nhớ bản thân nhưng là dày vò mới luyện ra một phen bản sự, còn không tin một nhóc con chú tâm tu luyện có thể còn có thời gian luyện võ, lấy lại bình tĩnh, Long Hạo Nguyệt mỉm cười nhìn tiểu Tuyết,

"Đến đây nào, tí tí dạy cho vài chiêu."

"Được," tiểu Tuyết không nhiều lời chính là nhảy về trước tay nắm đầm ra một quyền.

Long Hạo Nguyệt khẽ cười, quả nhiên, đưa bàn tay thon thả ra tính tiếp đường quyền của tiểu Tuyết nhưng khuôn mặt tươi cười nhanh chóng biến sắc.

Đường quyền của tiểu Tuyết nhìn, bé nhỏ lại làm cho Long Hạo Nguyệt cảm giác nếu tiếp quyền đó xương tay sẽ bị xoắn nát, chuẩn bị biến chiêu nhưng quyền nhìn chậm chạp của tiểu Tuyết bỗng dừng gia tốc.

Bành, tiểu Tuyết đứng yên đấy nhìn như thế, Long Hạo Nguyệt lui lại vài bước mới ổn định lại thân hình, bàn tay đem đỡ quyền phong phía trước đã xụi lơ hoàn toàn gây mất.

Long Hạo Nguyệt trừng lớn đôi mắt không thể tin tưởng được lấy tiểu Tuyết.

Tứ đại tông môn biến sắc, nhìn vừa rồi rõ ràng lực lượng Long Hạo Nguyệt hơn, nhưng lại lại thua trong đòn tất công đó, cũng không phải võ kĩ chi là đơn thuần lực lượng, rốt cục là sao.

Duy chỉ có Dương Hối cùng Dương Liên, đứng đó nhìn xem nhẹ giọng: Võ Thần Thể Chất.

Long Hạo Nguyệt không cam lòng, cưỡng ép tay đau tay khác dùng sức, nhanh chóng trên bàn tay xuất hiện một đóa hoa sen, nhìn cũng lớn hơn mấy đóa trước rất nhiều, lực lượng cũng là to lớn hơn, hiển nhiên dùng hết sức lực còn lại một chiêu giải quyết.

Tiểu Tuyết thiếu kiên nhẫn căn bản cũng không hay biết, nhưng bản năng mách bảo đóa sen tuy đẹp nhưng nguy hiểm, đang tính lui lại giữ khoảng cách...

"Chậm".

Bạo cho ta.... Xùy.

Không phải Bành mà là Xùy một tiếng ngọt lịm, trường thương đang yên vị ở vị trí, bỗng chốc xuyên thẳng vào bụng Long Hạo Nguyệt đi qua bằng tốc độ mắt thường không thể thấy, đóa hoa sen trên tay cũng yếu ớt rồi biến mất,

ọc..Long Hạo Nguyệt cuồng phun mộn ngum máu nhuộm đỏ cả y phục.

Nguyệt nhi, Long Vương Điện chủ gầm thét lên bay đến chỗ Long Hạo Nguyệt, vẫn còn may xuyên qua bụng cũng không đâm trúng chỗ yếu hại, mất máu hơi nhiều nhưng không chết được.

"HỦ", còn nhỏ tuổi đã máu lạnh như thế chắc chắn không phải thứ tốt, coi như ta giết người để tránh sau này sinh ra một ác ma đến."

Long Huyền đạo huynh chó nên hành động ngu ngốc, dùng tay lại.

"Còn muốn bảo trụ nó, muộn", Long Huyền trên tay tản mát kim quang tựa như đầu rồng đánh về phía tiểu Tuyết."

"Làm Càn." Dương Liên tức giận lấy hóa kiếm bắn về phía Long Huyền.

Ầm...cả đình Thiên Hành Sơn rung động dữ dội. Lung lay gần như muốn trực tiếp đổ bễ xuống.

Bụi mù tán đi, Long Huyền mất ngưng trọng nhìn về phía Dương Liên, vừa rồi trong lúc tức giận hấn nhưng tung đòn hết sức, đối phương chỉ nhẹ nhàng điểm một ngón liền phá giải, Nguyên Anh sao?? Hẳn không thể lão tổ thọ mệnh cũng nhanh gần 600 năm may mắn đột phá đến Nguyên Anh mới kéo dài được hơi tàn, mà đối phương nhìn niên kỉ không sai biệt lắm không tới 30.

"Dám tấn công người nhà ta, biết chữ chết viết thế nào sao".

"Các hạ không khỏi bá đạo một điểm đi, là nàng tổn thương con gái ta trước."Long Huyền biết truyện này sẽ không kết thúc dễ dàng vậy nên đành đánh bậy đánh bạ hòng cho qua.

Dương Liên về mặt khinh thường: tổn thương trước, không phải con gái người hạ sát cơ sao, không phải muốn cháu ta chết sao, ngược lại hay cũng nhờ thanh thương này mở linh chí hộ chủ,

Còn một vấn đề nữa, người nhà bọn ta thích giết ai thì giết các người tính là thứ gì đồ vật.

Lời nói bá đạo vang vọng cả toàn trường, tất cả mọi người im lặng không một ai lộn xộn, không khí im lặng một cách quỷ dị đến đáng sợ

Long Sơn giật mình, tưởng có tác dụng ai ngờ đối phương đưa lời lẽ bá đạo như vậy, Long Sơn có chút im lặng.

Hừ chúng ta còn không tin các hạ nói giết ai thì giết đây, Vô Nhai Môn cùng Hồn điện đồng loạt đứng lên duy chỉ có Thiên Hành Sơn nhàn nhã ngồi đấy.

"Nguyên lai Thiên Hành Sơn vốn đầu nhập vào lũ này, ha ha nực cười từ lúc nào Thiên Hành Sơn phải cúi đầu người khác xưng thần rồi" ba môn phái một chỗ người họa ta tổ một bộ miệt thị Thiên Hành Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lão tổ hiện, Chấn Ma Kèn

Nghe ba phía kia kì kì oái oái, Liễu Sơn âm thầm lắc đầu, cũng vui mừng vui vì không đối nghịch đối phương, thử nghĩ xem nếu không phải có một đứa con gái tốt, hiện tại hạ tràng Thiên Hành Sơn e là xong.

Dương Liên lắc lắc đầu nhỏ, "ta sẽ không giết các người."

"Nếu đã như vậy các hạ tính bồi thường cho con gái ta rồi, con gái ta sinh từ bây giờ còn khó nói đâu, giao ra thần thương mọi chuyện kết thúc, như nào."

Dương Liên một bên thở dài, còn đến lúc này vẫn còn ham tài, đạt đến thì đã sao, có mệnh sử dụng sao, lắc lắc đầu Dương Liên đến bên ôm lấy tiểu Tuyết: "đi với cô cô, rất nhanh cha con sẽ đến."

Thực sự Dương Liên muốn giải quyết nhanh gọn lẹ, nhưng nghĩ đến tiểu Tuyết vẫn chỉ có 4,5 tuổi bộ dáng đáng thương, nghĩ đến Dương Thần trước kia 5 tuổi bị ném xuống linh giới, vứt bỏ đại công từ danh phận, sinh hoạt trong máu tươi cùng giết chóc, nàng cũng không muốn tiểu Tuyết giống ca ca mình, một bộ đầu đá.

Tiểu Tuyết dựa dựa cự tuyệt, bất quá nghe đến Dương Liên nói ba ba sắp đến vẫn chỉ ô một tiếng, ôm lên Dương Liên về chỗ khán đài.

Nhìn Dương Liên bỏ đi Long Huyền đắc ý cười cười hai tiếng, tiến về phía vị trí cây Thương.

Mắt thấy tay chạm vào thanh Thương, một chuyện kì dị phát sinh, làm tay cầm thương lúc một cổ lực lượng cường đại cứ vậy hút chặt lấy tay Long Huyền "a...a tay ta, tay ra không rút ra được", mọi người nhìn lại, ai nấy cũng thất kinh, bàn tay Long Huyền không ngừng giả nua nhăn nheo, thoáng cái khô nứt lại đang có ý định lan đến bộ phận khác.

Hồn Điện chủ âm thầm một bộ lo lắng liên tục hỏi han, nhưng trong lòng thì cười thầm vô cùng hả hê, phía vô nhai môn cũng không khác nhau là mấy, chỉ có Long Vương Điện người khản trương đến cực điểm, Điện chủ mà chết coi như xong, nhưng lại cũng không ai dám cứu, đùa gì chứ điện chủ thực lực như vậy còn không cách nào khống chế cây thương ngược lại bị phản giết, mình như thế nào cứu.

"Tiểu bằng hữu cứu mạng... Coi như nợ tiểu bằng hữu một mạng, có dịp nhất định sẽ trả," Long Huyền hối hận cực điểm, sớm biết cây thương có như vậy khủng bố, làm sao còn dám đoạt.

Tiểu Tuyết đang ăn trái cây bỗng ngẩng đầu lên, "vị đại thúc kia, tiểu Tuyết xin lỗi, không giúp được rồi, Thiên tì tì nhưng chỉ nghe lời ba ba thôi, còn lại tiểu Tuyết cũng hết cách." cũng liền mặc kệ tất cả, tiểu Tuyết lại tiếp tục ăn.

"Mau, mau mời cha người tới a, muốn gì cũng được, muốn ta nhưng là sẽ chết," Long Huyền nóng nảy điên cuồng gào thét, tu luyện đến hôm nay ai lại không sợ chết.

Dương Thần, Mạn Thiên Âm ngay từ đầu liền đã ở, chả qua không muốn xuất hiện mà thôi, nhìn con gái ăn bộ dáng Dương Thần có chút dờ khóc dờ cười.

"Không cứu hần sao," Mạn Thiên Âm một bên nhẹ nhàng hỏi,

Dương Thần lắc đầu, "từ lúc hần đánh chủ ý lên cây thương, hần đã là một người chết, nhưng cũng nhanh có người liền đến."

"Người đến cứu hần sao."

Không? không ai cứu được hấn, kết cục của hấn đã định là phải chết, dù ta không ra tay vẫn vậy, nàng không sợ ta chứ?

"Người làm ra quyết định, ta theo đến cùng, ở cùng người dù cho cùng thiên hạ là địch thì có làm sao."

Dương Thần cảm giác có dòng nước ấm trong lòng, đây là hạnh phúc sao, Dương Thần đã hiểu tại sao trước kia giết người thời điểm sẽ có những người nguyện hi sinh vì người khác.

"Chúng ta xem xuống, đợi ba tên kia xuống, ta ra thu thập một thể."

Cũng đúng lúc này, một tiếng hét từ phương xa truyền đến.

"Ở đâu ma vật dám hoành hành vô kị, còn không mau thả ra Long Vương điện người."

Một bóng người từ phương xa bay đến, hai bên khác cũng có hai người khác đồng thời bay đến, phải là trong miệng ba vị lão tổ của ba thể lực.

Long huynh đến sớm nha, Vô Nhai Môn lão tổ nhưng là nữ người mở miệng nói chuyện.

"Hai vị đến cũng không có chậm đâu, cũng không ngờ đến Mạc huynh cũng xuất quan, hiếm có." Long Vương Điện lão tổ cũng mở miệng nói nhưng chỉ nhìn Hồn Điện lão tổ chứ không nhìn Vô Nhai Lão tổ, người ngoài không biết tưởng là khinh thường, nhưng trong lòng hai người là hiểu rõ nhất.

Ba người tiếp đến dừng tại giữa võ đài, nhìn ba người phổ thông 25 26 tuổi ra thì không hề thấy ở đâu có net giả nua cả, nhưng thực chất cũng là sống hơn 500 năm lão quái vật.

"Lão Tổ cứu mạng," Long Hoàng gào thét đau đớn tột cùng, cánh tay đã lão hóa đến vai tiếp tục nữa liền tới cổ.

Long Khải (Long Vương Điện lão tổ) tay vận lực bắn ra một chỉ vào Hồn Thiên Thương, bành, chỉ lực chưa chạm đến Thương đã bị một luồng thương khí quét ra không còn một mống.

"Cái gì", Long Khải cả kinh vậy mà không có tác dụng, phải biết bản thân là Nguyên Anh hậu kỳ, bắn ra một chỉ khủng bố đến nhường nào, vậy mà bị đơn giản ngăn cản.

Không ổn, lão hóa nhanh lan đến cổ, dứt khoát Long Khải lấy tay làm kiếm chém về phía cánh tay Long Huyền, roẹt, cánh tay bị cắt ra, nhưng không hề có máu, hiển nhiên máu đã hoàn toàn bị khô sạch".

"Dám đứng trước mặt bốn tọa hung hăng, còn không mau quy phục."

Buồn cười cực điểm, còn dám sửa to, Hồn Thiên hóa thành một cô bé không sai biệt lắm cao gần một mét, để lộ một chiếc răng nanh nhọn, vô cùng khả ái, cười nghiêng ngả nhìn trước mặt ba người.

Long Huyền, ma khí này thực lực không đơn giản, một đối một e rằng không có cách áp chế, chi bằng liên thủ.

Long Khải hét lên, "ai cần người giúp, ta và Mạc huynh liền đủ, đi đi ta không muốn gặp lại người, không đừng trách ta vô tình."

Vô Nhai Môn lão tổ im lặng quay người rời đi về phía Vô Nhai Môn đệ tử thờ dài một tiếng, cũng đã hơn 500 năm chả nhẽ không thể quên ta sao, sao phải miễn cưỡng đâu.

Dương Liên ngồi ở một góc cười hả hả, nguyên lai là ái tình a, thú vị ghê, ta đoán chắc là người kia bỏ tên kia đi lấy chồng đi haha".

"Cô cô ái tình là gì."

Ha ha, giống như cha con và mẹ con thôi, về hỏi liền biết.

"Ồ"

"Không đúng đâu, tí tí, ta nàng ta nhưng vẫn là xử nữ nha."

"Mắc mớ gì người, người không nghĩ đến chuyện nàng ta kết hôn với người khác nhưng lại cắt cái ấy của người kia đem tân hôn rồi bỏ chôn sao."

Dương Hối dơ thẳng ngón cái lên, độc như vậy cũng nghĩ ra chửi trách xinh đẹp như tí mãi hơn vạn năm cũng vẫn ế.

"Người nói lại ta nghe."

Dương Hạo co rút lại cái đầu trực tiếp im lặng.

Hỗn Thiên đứng đấy bất động miệng vẫn mang theo nghiền ngẫm mỉm cười khiêu khích.

Đối với Long Khai đây là xỉ nhục, bị một linh khí nhục nhã bản thân, vẫn là không nhịn được xuất thủ.

Trên tay không biết lúc nào xuất hiện một thanh kiếm, chuôi kiếm bằng ngọc thạch màu xanh, lưỡi kiếm tản mát ra từng tia kim quang nhàn nhạt.

Hủy cho ta ma vật kia, CHÉM.

"Keeng..." kiếm đã chém về phía Hỗn Thiên tốc độ cực kì nhanh, trừ một vài người ra cơ hồ không ai có thể thấy, kiếm đi qua nơi nào, không khí vụn vụn rách nát đến đấy.

Cái này... Tuy là đẹp đẽ bao nhiêu, uy dũng bao nhiêu kiếm, nhưng mà hiện tại... Hỗn Thiên đang lấy ngón tay kẹp lấy, không một chút xứt mẻ.

"Nhảm chán".Hỗn Thiên vẫy tay một cái Long Khai lui lại trăm bước mới ổn định lại cơ thể, cơ thể lực kiệt không thôi.

Mọi người xung quanh cũng hít một hơi lạnh, vũ khí này còn quá nghịch thiên đi, hóa thành hình người được, còn có thể dễ dàng hóa giải đòn tấn công của Nguyên Anh cường giả.

"Mạc Huynh hợp lực, phong ấn vũ khí này, thực lực ta không đủ, hợp sức lại kết quả cũng chỉ có vậy thôi, ta có vật này tổ tiên lưu truyền xuống."

Nói lại móc ra một chiếc kèn đồng, kèn đồng không to hơn nga voi là mấy, tản mát ra một mùi vị cổ lão,

"Chấn Ma Kèn". Đồ vật này vẫn còn tồn tại, Mạc Dững(lão tổ hồn điện) chấn kinh, tương truyền vật này chỉ có trong truyền thuyết, Long Thần nhưng là sử dụng để thu phục yêu ma quỷ quái, cuối cùng dùng làm vật dẫn để phi thăng".

"Mạc huynh không cần chấn kinh, ta nhưng là con cháu của Long Thần."

Nhanh hợp lực phong ấn nó lại, Long Khai thổi mạnh một tiếng.

Ầm ầm, ầm, chuyện gì..., phía trên các người nhìn phía trên.

Trên bầu trời, một tòa cung điện mơ hồ xuất hiện tỏa ra vô số hào quang, cổng điện là hai cây cột hình rồng buộc chặt xích sắt vòng quanh vô cùng quý dị, những người bên dưới không nhìn được quỷ rạp xuống đất.

Dương Liên cau mày một cái, "có chút ý tứ."

(mấy cái chấn ma kèn vớ vẩn, hoàn toàn là do chí tưởng tượng, ae không cần google làm gì nha:v)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đến rồi

Tu tu tu... Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, tu vi thấp người tai trực tiếp chảy máu, Hỗn Thiên áo phát phới kéo về phía chiếc kèn.

"Mạc huynh truyền nhiều linh lực điểm."

"Được"

-ti ti kèn đó không tâm thường,

"Đúng vậy, kèn là không sai, nhưng người dùng quá kém, không phát hiện được bản chất, nhìn ra kèn này bị phong ấn lại sức mạnh khoảng vạn năm nhiều, không nghĩ ở đây."

-Ti đầy đủ sức mạnh kèn này mạnh bao nhiêu.

"Bây giờ có thể tác động đến hỗn thiên, vậy nếu bị giải phong ấn có thể miểu sát bát tiên, tất nhiên là do người sử dụng".

"Long Huynh, cứ vậy liệu có tác dụng không, đừng nói dùng, linh lực ta nhanh chóng bị nó hút sạch, dù phong ấn được e rằng ta cũng không xong", nói lại không khỏi nhìn về phía Dương Liên.

Dương Hối một bên nhìn đã thiếu kiên nhẫn, "hai lão già kia, trước khi chết khai thật ra, nhà các người còn con gái hay cháu gái đủ tuổi chưa gả không,

không cần thân nhưng ta phải gọi các người một tiếng cha vợ đấy, hắc hắc."

Cũng mặc kệ Dương Hối một bên trên chọc, Long Khải mặt nén đỏ bừng, linh lực sớm gần như cạn kiệt rồi, nhưng Hồn Thiên vẫn mây may đứng đấy ngáp dài.

Phụt, Mạc Dung cùng Long Khải phun một ngụm máu tươi, ánh mắt đầy không cam lòng nhìn lấy Hồn Thiên, quá mạnh, từ lúc nào trên thế gian xuất hiện loại này, bản thân tưởng chừng như đã vô địch nhưng thực nghĩ cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Long Khải liều mạng hét một tiếng.

Ngao...."Long Hình Tượng Ảnh".

Một quyền đâm ra, du long quần quanh, tưởng chừng đánh về phía Hồn Thiên nhưng không phải, quyền lực nhanh chóng đổi hướng về phía Dương Liên cùng tiểu Tuyết.

"Muốn chết".

Dương Hối lóe mắt một cái xuất hiện trước quyền phong, cào một cái, năm đường khí lẳng xé ra, xé rách trường lực không chỉ ngừng lại dấu hiệu, nhanh chóng xé đến Long Khải.

Long Khải nhắm mắt lại, xong, vậy là kết thúc, không đứng, tại sao lại không có cảm giác đau.

Xuýt một tiếng, một vị nóng bỏng máu tươi bắn về khuôn mặt Long Khải.

"Không, Thanh Ly.." Long Khải nhìn trước mặt mình một màn, phải là Vô Nhai lão tổ Thanh Ly, giây phút cuối muốn mệnh mình đã kịp thời ngăn cản một đòn".

"Ta trả người một mạng năm xưa người cứu, giữa ta và người hết nợ, ta cũng không có thích người ngay từ đầu đã vậy, quên đi."

"Ta biết, người cũng không cần cứu ta, như vậy người cũng sẽ chết không phải sao,"

Dương Hối định ra tay giết chết luôn nhưng nghe đến Thanh Ly nói xong lại mắt sáng lên vẻ mặt như ăn phải kẹo đường như, "tỉ tỉ, người đoán sai, cô ấy nhưng là không thích hán, ngon!."

-Người định cứu? nói trước đại ca nhưng ghim ba người này rồi, một lúc nữa ai cũng không thoát cái chết.a

Không đứng a, hai người kia còn có thể, nhưng cô ấy không có tham gia a, huống hồ sau này cô ấy nhưng là em dâu đâu.

"Thôi đi người ta nhưng cũng không thích người,.. Đến rồi."

Đang lúc mọi chuyện đang tắc nghẽn,bầu trời do Chấn Ma Kèn tác dụng đang u tối, thời điểm bỗng dưng tỏa sáng ra một chỗ trống, tựa như nhường chỗ đồng dạng.

Xuất hiện là một thanh niên nhân,phía sau là một cô gái, cô gái quá mức xinh đẹp nhưng không phải tâm điểm, tâm điểm ở đây là hai người nhưng ngồi trên một chiếc ghế rộng tay vẫn còn bóc gói hạt cắn,tựa như đã sớm ở đây xem từ rất lâu đồng dạng, nhìn bên cạnh bốn gói đã hết tron.

"Ba ba", tiểu Tuyết hô to một tiếng, nhảy phắt một cái lên không chung, Dương Thần nhanh chóng tiếp được ôm lấy.

"Đánh vui sao."

Không vui, yếu quá tiểu Tuyết chính là không muốn đánh đây, so với đánh lưu manh còn chán.

"Hừ, tại sao, không phải họ mạnh hơn lưu manh sao."

-tiểu Tuyết đánh nhẹ cái nhưng là đã không còn sức đánh lại, lưu manh nhưng lại là nhiều người, đánh được lâu.

Mạn Thiên Âm miệng co giật, Ừ một tiếng, không sớm thì muộn tiểu Tuyết muốn biến thành lưu manh.

Còn với Dương Liên cùng đám người Dương Thần cũng mặc kệ tựa hồ không liên quan.

"Ca..., liên không chào muội một tiếng được sao", Dương Liên vẻ mặt hờn giận một tiếng, khiến cho Dương Hối một bên nhìn trần trối, mẹ nó đây là ác quỷ Dương Liên hàng ngày sao, lấy đâu bộ dạng hung ác rồi.

"Ta nhưng cùng chị dâu người ở đây, người không đến chào đã vội chạy đi kiếm chuyện, đã vậy còn bắt ta đến chào người,tin hay không ta đuổi về nhà".

"Không, đừng, muội đến đây đặc biệt thăm ca ca cùng chị vợ a,"

Mọi người xung quanh cũng hiếu kì hai người vừa đến, nghe ra thì đứa trẻ yêu nghiệt kia là con của hai người này ngay cả hai người lạ mặt kia cũng là em của người thanh niên này, vậy há chẳng phải ma vật kia cũng là người này nốt, người này rốt cuộc là ai?

Dương Hối một bên nhìn kĩ lấy đại ca mình, âm thầm lưu luyến, so với tí ti còn muốn nguy hiểm, cách xa liền tốt, nếu không nhà cũng không còn mà ở, âm thầm quyết định chuẩn bị chuồn lẹ, cũng không muốn bị đối phương phát hiện.

"Tiểu Hối, không khỏi đi có chút vội, không tính chào đại ca cùng chị dâu sao."

A, Dương Hối đầu có rút lại xoay người cười cười một tiếng, "hào có đại tí người nhưng hiểu nhầm đệ đệ này, ta nhưng là muốn tìm Suong nhi đến giới thiệu một thể."

"Đại ca, Đại tẩu, lần đầu gặp mặt, đệ tên Dương Hối, Dương trong."

"Cát, Dương Liên đánh gãy lời nói, nhìn Dương Hối, vậy đủ rồi."

Dương Thần thở dài, "Cha còn sống không."

Mọi người xung quanh hiếu kì nhìn lấy người một nhà này, tai ai cũng vểnh hết cỡ để nghe nói chuyện, nhưng nghe đến lời nói Dương Thần thì, mẹ nó đây là hỏi cha còn sống không, há chẳng phải nguyên rủa cha mình rồi.

"Đại ca yên tâm, hẳn là con của nhị nương."

"A, cũng còn may, nhưng sao lại tên là Dương Hối đâu, ta ít học nhưng cũng biết tên này không hay."

Dương Liên bắt đầu giải thích chiến công của mình, Dương Hối thì mặt đen xì rất không cam lòng, mình sinh ra nhưng là do bất đắc dĩ a.

Dương Thần im lặng, Mạn Thiên Âm thì trực tiếp phì cười, gia đình của Dương Thần ngược lại còn rất thú vị, ít ra bây giờ nàng cũng biết mỗi người một vẻ, như là.

Dương Hạo thì vô cùng vô sỉ, nhưng lại sợ vợ, Dương Thần thì một bộ đầu đá, Dương Liên tinh nghịch, Dương Hối cũng vô sỉ, đại nương thì lạnh lùng nóng tính, nhị nương hiền dịu ân cần, còn tiểu Tuyết thì ham đánh nhau...

"Thôi không còn sớm, giải quyết rồi về."

Dương Thần đi xuống trước mặt Long Huyền, một bộ lạnh nhạt đôi mắt hất lên cao nhìn xuống giống như nhìn một con kiến đồng dạng.

Mọi người xung quanh, đánh cái lạnh run, phảng phất Dương Thần không phải nhìn Long Huyền, mà là nhìn tất cả mọi người, Long Huyền giờ phút này cũng nhanh phát hoảng, mất đi một tay đã đủ đau đớn gần chết, người muốn làm gì, chúng ta nhưng không thù không oán.

Dương Thần mặt vẫn như vậy, thờ ơ mở miệng bằng giọng trầm thấp.

"Đánh chủ ý lên đồ vật của ta là tội chết, còn dám hạ sát thủ với con gái ta vĩnh thế cũng đừng muốn siêu sinh,"

Người, người đừng làm rộn, ta lão tử vẫn còn ở bên kia.

Dương Thần đảo mắt qua nhìn Long Khải đang ngồi cạnh Thanh Ly đang vô cùng suy yếu.

Long Khải ngay từ đầu đã nhìn Dương Thần, "Ta Long Vương Điện mục đích chỉ muốn phong này ma vật, các hạ giết người bất quá là đầu rơi máu chảy sự tình, ta còn một ít khí lực cũng không ngại liều một phen, các hạ cần nhắc cho kĩ."

Dương Thần, quay mặt đi không muốn nghe Long Khải nói nữa, Long Khải còn tưởng đối phương bị mình nói cho sợ còn thở phào một hơi.

Dương Thần ngoài dự đoán mọi người, lại bước đến gần Long Huyền, vừa đi vừa nói "Đừng quá coi mình là một chuyện, các người còn chưa xứng ta đặt ngang hàng, ta giết người cũng ít khi thấy máu."

Dương Thần điểm nhẹ, một sợi tiên lực phiêu đảng thấm vào đầu Long Huyền, chỉ thấy Long Huyền mở miệng tựa như đang hét to, nhưng lại không có bất kì thanh âm nào, đồng thời cơ thể cũng nhanh chóng phân tán một hai bốn tám.... Thoáng chốc thành bụi hoàn toàn yên diệt.

"Cha..." Long Hạo Nguyệt bất lực hét dài một tiếng, nước mắt nhễ nhại rơi xuống.

mọi người giật mình sợ hãi, thủ đoạn này quá khủng khiếp, Liễu Sơn sợ hãi mồ hôi lưng chảy ướt hết áo, cũng may, cũng may còn có đứa con gái...

Hồn điện điện chủ, lui lui, lại nhân lúc mọi người không để ý chuẩn bị rời đi, giọng nói Dương Thần lại văng vẳng xung quanh.

"Phàm là tham gia cướp đoạt, một người cũng đừng nghĩ rời đi."

Dương Thần thủ đoạn quá quỷ dị, chỉ đơn giản một chi Kim Đan Kỳ hoàn toàn yên diệt, đơn giản mà nói Dương Thần quá mức khủng bố, khủng bố đến

một độ cao không thể với tới.

Long Khải tức giận hét lớn, "Ác ma, người sử dụng Ma khí đã trái với thiên địa, thủ đoạn lại độc ác như vậy, người chắc chắn phải xuống địa ngục."

"Thiên lại tính là thứ gì, còn như người nói địa ngục, ý kiến không tệ, cho người ném thử."

Dương Thần trừng mắt, con người màu tím lóe sáng lên rất nhanh lại vụt tắt, Long Khải mắt bỗng dờ dẩn im lặng, mọi người không hiểu ra sao, nhưng giờ này Long Khải thông khổ tới cùng, bản thân đang bị thiêu đốt lấy ngọn lửa trắng, thân thể bên dưới lại bị vô số lệ quỷ tóm lấy găm nhăm bản thân không hề có một chút lực phản kháng nào, ngoại giới một phút, bên trong huyễn cảnh nhưng tựa như là trải qua vô số năm tháng.

Bên ngoài Long Khải khuôn mặt đang bình thường, bỗng cấp tốc già đi nhanh chóng, đôi mắt cũng trở nên đục ngầu, tóc bạc rụng xuống, cả mấy chốc cả cơ thể khô kiệt lại vụn vỡ nát thành một đồng bụi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Một nhà

Chết, cứ như vậy chết, đơn giản đối phương chỉ trừng mắt một cái, đây rốt cục là ai, tiền nhân sao, mọi người xung quan quá mức rung động, Hồn điện điện chủ cùng hồn điện lão tổ sợ đến mức gần rã ra quần.

"Đại ca, có thể cứu nàng sao", Dương Hối chỉ chỉ đang nằm phía dưới Thanh Ly còn một hơi tàn."

Dương Thần nhú mày lại, "nhị đệ, người nhận thức sao".

"Không có a, nhưng sau nàng liền là vợ đệ," Dương Hối không biết xấu hổ vỗ ngực một bộ, ăn chắc.

Dương Liên tức giận mắng, "ra ngoài đừng nói người là ta đệ đệ, ta không có đệ đệ sắc quỷ như người."

"Tì tì, lời này người nói quá phận, ta lấy vợ tán gái không phải háo sắc, ta tán gái nhưng là vì đam mê."

Phụt, mọi người xung quanh trực tiếp phun nước, quên mất bây giờ nhưng là đang chém giết, đam mê?, mẹ nó lấy nhiều vợ cũng đường đường chính chính nói là đam mê được, vậy lão tử đam mê không phải liền được lấy nhiều vợ sao.

Dương Thần thở dài một hơi, ta không có kinh nghiệm nam nữ nhiều, ta nhưng biết lấy người ta nhưng phải có trách nhiệm, chơi chán xong vứt, ta gặp nhiều đùng cho ta thấy bộ mặt đấy.

"Đại ca, người yên tâm, đệ đệ ta ngoài đẹp trai ra nhưng vẫn là rất chung tình."

"Hừ chung tình, vậy còn Liễu Strong người tính bỏ luôn với người khác sao,"

"Tì tì, người nhưng không hiểu ý ta a, chung tình nhưng là nhiều người, ta nhưng không có nói ta đơn tình a."

Im lặng, toàn trường đã im lặng không còn một tiếng kim rơi, Dương Liên ảm ảm có ảo giác có vài con quạ bay trên đầu.

Mọi người âm thầm cho Dương Hối một ngón cái, ta tại sao vẫn chưa biết chiều này đâu, đúng a chung tình nhưng không có đơn tình a, không được về ta phải cưới thêm vài lão bà nữa.

"Có đạo lý". Dương Thần gật gật đầu, đưa ngón tay búng nhẹ một cái, một luồng tiên lực thâm thấu chui vào cơ thể Thanh Ly, Thanh Ly vết thương trên cơ thể nhanh chóng liền lại, khuôn mặt từ trắng bệch ảm ảm đã hồng nhuận lên, không có cảm giác phút trước một người sắp chết.

Dương Hối ha hả, chạy lại đỡ Thanh Ly dậy, "Nương Tử, người tỉnh".

Thanh Ly đầu óc mơ hồ, tựa như lúc hôn mê có thể nghe thấy tiếng người nghị luận, mặt đỏ lên mẩn, "ta từ lúc nào thành vợ người, hỗn đản tránh xa ta ra."

Dương Hối vẫn không có chút nào xấu hổ, bộ mặt nghiêm túc đạo. "Trước ta xuýt giết người, yên tâm từ bây giờ ta dùng cả thanh xuân, a không dùng dùng cả cuộc đời này để trả nợ cho người."

Hai người, một bên mắng, một bên xoa liên tục không ngừng, mọi người xung quanh triệt để ngồi xem kịch bộ dạng, có người không chịu được đã móc ra gói hạt cắn, hoàn toàn không giống với tràng cảnh đầm máu phía trước.

Dương Thần gạt mình, mãi xem đệ đệ tán gái, quên luôn chính sự, ánh mắt lại trở về như cũ một bộ không có chút cảm tình giao động.

Thấy Dương Thần bước đến phía mình, hai người hồn điện điện chủ, hồn điện lão tổ mồ hôi chảy xuống không ngừng, hai người thi nhau quỳ xuống phía dưới, giờ phút này tôn nghiêm, cái thứ quý này vút, vút, mệnh nhưng là trọng yếu.

"Kẻ hèn Mạc Hà, Mạc Dững không biết lớn nhỏ đặc tội đại nhân, xin người lượng thứ."

Dương Thần liếc một chút hai người, "tự đoạn một tay, lần này là cảnh cáo."

Hai người không nói hai lời, đoạn hai tay về sau liên tục dập đầu tạ ơn, bị đoạn hai tay còn cảm ơn, nhục nhã sao? Cam chịu sao?, mọi người nhưng không biết phạm là đặc tội Dương Thần nhưng còn sống đó là một sự vô cùng đáng tự hào.

Dương Thần lại bước đến trước mặt Liễu Sơn, Liễu Sơn khăn trương đến cực điểm, xong, xong.

Ngoài dự đoán của mọi người là, Dương Thần nhẹ nhàng mở miệng hoàn toàn không chứa sát khí "Trước mượn người linh mạch."

"Không không, đại nhân để mắt đến liền là vinh hạnh, nào dám có ý kiến."

"Ta xưa nay không muốn mắc nợ người khác, tuy nói không phải nợ nhưng ta vẫn cảm thấy có lỗi a, thôi vậy liền cái gì Long gì điện, ta cho người quyền làm chủ đi, xác nhập lại thể lực người vậy".

"Các người có ý kiến gì sao", Dương Thần khoét mắt về phía Long Vương Điện chúng trưởng lão,"

"Không không, chúng ta nguyện ý nghe đại nhân an bài," Chúng trưởng l nhao nhao tỏ ý kiến.

Long Vương Điện, một cái rầm cũng không dám thả, chỉ mong đối phương không đánh chủ ý vào mình liền tốt, nào có có chích chòe méo mó, ít ra sắp nhập còn có một ghế trưởng lão ngồi, so mệnh còn vui vẻ chán.

"Vậy liền tốt," Dương Thần lại giật mình một lần nữa, không xong Thiên Âm về thôi.

Vội vội vàng vàng, Dương Thần dặn dò tiểu Tuyết một câu, nhanh chóng cùng Mạn Thiên Âm biến mất.

Liễu Sơn quỳ xuống dập đầu liên tục, "tạ ơn đại nhân, tạ ơn đại nhân." Bước ngoặt quá lớn, quá nhiều kinh hỉ, Long Vương Điện a, bây giờ liền do mình quản lý, Liễu Sơn mừng như điên quyết định bấp đãi này chắc chắn phải ôm chắc.

"Sảy ra đại sự sao", Dương Liên vô cùng bất ngờ cùng nghi hoặc, chuyển câu hỏi cho tiểu Tuyết,

"Không có, ba ba về nhưng là xem anime."

"Anime???"

Vâng anime, cô cô về cùng xem chính là.

"Tốt a, tiểu Hối đi thôi, ta đi xem anime."

"Tì tì, nơi này ngoài linh khí mỏng với bản ra, nhà ở cũng vô cùng đẹp nha, con người ở đây nhưng là rất biết hưởng thụ, a tì người nhìn trong sợi dây kia còn có lỗi điện."

Hai người vừa đi vừa nói, Liễu Sương cùng Thanh Ly đi phía sau im lặng giữ khoảng cách vô cùng xấu hổ, hai người này rốt cục từ đâu chui ra chưa thấy qua việc đòi a.

Tiểu Tuyết sớm liền ngủ say trong ngực Dương Liên. Người qua đường ai nấy cũng nhìn hai người bằng ánh mắt nhìn tên điên, ăn mặc thứ gì vậy cosplay sao, tâm thần, đáng tiếc a đẹp trai, xinh gái nhưng lại mắc quái bệnh này đâu, ông trời a.

Tìm theo Dương Thần, ba người vào trong nhà thì thấy một bộ mặt khác của Dương Thần.

Dương Thần mặc bộ đồ cộc ha oai xanh lét, trên vẽ vài ba cây dừa vô cùng mát mẻ, đang yên vị nằm trên so-pha xem anime miệng cắn hạt vô cùng hưởng thụ.

Dương Liên cùng Dương Hối ánh mắt sáng lên mắt to mắt nhỏ trừng lớn nhìn trước màn hình tivi, "Đại ca, đây.. Đây rốt cục là thứ gì a, không cần linh thạch mà cũng chiếu được."

Dương Thần xoay lại nhìn hai người, "Các người a, đúng là thiếu kiến thức, đây người ta gọi là công nghệ."

"Công nghệ???"

Dương Thần bắn một luồng thông tin vào đầu hai người.

"Oa, ra vậy con người ở đây phé nhưng không tàn a, còn có dạng này cách hưởng thụ."

"Tiểu Tuyết ngủ sao," Mạn Thiên Âm không biết từ trên lầu đi xuống khẽ hỏi.

Dương Hối cùng Dương Liên bây giờ mới để ý đến, Mạn Thiên Âm người, phải nói là quá xinh đẹp so với tiên tử, công chúa gì gì đó, chỉ hơn không kém, thua cũng chỉ thua ở khí chất, bất quá không sao khí chất có thể từ từ bồi ra đến, quả nhiên là đại tẩu a.

"Ăn đã ngủ, đại tẩu hôm nay vẫn chưa kịp giới thiệu...." chuyện trò vài câu Mạn Thiên Âm cũng bế tiểu Tuyết lên phòng ngủ còn năm người dưới lầu.

Thanh Ly cùng Liễu Sương phân biệt cảm điện thoại chơi, Dương Liên cùng Dương Hối cũng nhanh nhẹn, cùng Dương Thần một bộ tập trung cao độ xem gintama, Dương Thần thỉnh thoảng miệng nhếch lên cười rất miễn cưỡng trông vô cùng khó coi, Dương Hối cùng Dương Liên cười to hận không thể cho tất cả mọi người xung quanh nghe thấy.

Trời cũng tối, đang khi mọi người xem hết phim, Lâm Như từ trong bí cảnh ra một thân mồ hôi nhễ nhại, góc người vô cùng hoàn mĩ.

Lâm Như bước ra phòng khách thời điểm, bất ngờ tự nhiên có nhiều người vậy, nhìn qua Dương Liên cùng Dương Hối mặt cùng Dương Thần một dáng nhiều nét giống nhau, đôi mắt màu tím là không thể sai đi đâu được, "Anh,Em" một ý nghĩ lóe lên Lâm Như đã chắc chắn điều ấy, làm việc trong môi trường cảnh sát óc phán đoán cũng vì thế mà nhạy bén vô cùng.

Dương Hối ánh mắt sáng lên chưa kịp mở miệng, Dương Thần đã cướp lời "mượn phòng Thiên Âm tắm rửa đi cùng một chỗ ăn cơm."

"Vâng sư phụ."

Đang lúc Dương Hối trầm tư suy nghĩ sư thúc cùng sư diệt liệu có thể có quan hệ khác không, Dương Liên không biết từ đâu cảm ra một cái đại chùy nện vào đầu Dương Hối.

"Không thấy đại ca nói chuẩn bị ăn cơm sao, nhanh lên làm cơm."

Ấn a, Dương Hối sờ đầu ánh mắt u oán nhìn lấy ác quỷ kia bộ dáng vô cùng ủy khuất, tay biến ảo xuất hiện từng đợt từng đợt thịt, các thứ cũng bày đầy bàn, duy nhất chán kinh là Liễu Sương cùng Thanh Ly, đồng thời cũng vô cùng hiếu kì ba người này rốt cục là thần thánh phương nào.

Mọi người, ai biết thì thôi chưa biết thì giới thiệu, ngồi một bàn chuyện trò vui vẻ đồng thời giải quyết thức ăn.

--- khách sạn nọ---

-Lôi Thiểu, mọi việc đã chuẩn bị xong, trực tiếp theo kế hoạch liền xong, còn bên Trần Hào có vẻ như anh trai hần sắp cưới một vị tiểu thư đại gia tộc nào đó, hần là ôm được bắp đùi to, nhưng theo hồi báo có vẻ như vị tiểu thư kia sớm đã có người thích vô cùng không nguyện ý cưới, nhưng theo ước định hồi xưa nên bắt buộc phải cưới.

-À há, còn có chuyện này haha, thú vị ôm bắp đùi đơn giản không phải đối phó tên tiểu tử kia, mà là đang tính kế ta đi, ta có cảm giác sợ hãi nha, cho ta điều tra kĩ hơn một chút động tĩnh, còn tên kia không cần động vội dù sao hần thân phận vẫn chưa có tra rõ, không muốn dứt giây động rừng, còn Trần Hào haha.

(Có lỗi chính tả nào ae cmt phía dưới mình sửa nha)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chó Mù

Đường gia chủ vị đang ngồi một trung người đàn ông, lông mày rậm mũi thẳng vô cùng anh tuấn, Dương Thần ở chắc chắn sẽ ngạc nhiên, bởi khuôn mặt hần có nhiều nét rất giống Đường Lâm, trầm tư một lúc người đàn ông trung niên mới mở miệng.

"A Phúc, ngươi cùng nhị tiểu thư xuống núi thăm tiểu Lâm sao."

"Bẩm gia chủ, là có chuyện này, bất quá ta và tiểu thư đều che giấu khuôn mặt, đại tiểu thư tuyệt không phát hiện, dù sao đại tiểu thư chưa luyện qua võ."

Không ngờ, Đường Phong ta lại có ngày con gái cũng từ mặt, thậm chí sinh nhật ta cũng không dám đến nhìn, buồn cười a.

"Gia chủ, thứ cho nô tài nói thật."

Đường Phong làm bộ lắng nghe, ý A Phúc tiếp tục.

"Việc, gia chủ đuổi đại tiểu thư là hoàn toàn không đúng, đại tiểu thư tuy là con thứ, thân phận cũng thua nhị tiểu thư, từ nhỏ đã không được coi trọng, tu luyện càng không được hay biết, gia chủ đuổi đi có chút không công bằng tuy là chiếu cố nhưng từ nhỏ đã không có tình cha."

Nói câu đầu dễ nghe, nhưng khi A Phúc nói câu không có tình cha Đường Phong tức giận gân xanh nổi lên, định phát hỏa lên người A Phúc, A Phúc lại nói.

"Nô tài từng có một đứa con gái, nếu như bây giờ còn sống cũng không sai biệt lắm bằng tuổi đại tiểu thư, trước khi gặp gia chủ, nô tài từng chạy dọc chạy ngang chỉ lo kiếm tiền cho con, nhưng bù lại sự quan tâm không có bao nhiêu, khi nàng bệnh chết lúc 15 tuổi nô tài vẫn còn không hay biết, khi biết tin xác đã lạnh".

A Phúc vừa nói vừa khóc, giọng chàn đầy mỉa mai cùng đau lòng.

"Ý người là nên đón đại tiểu thư về rồi, người nghĩ nó còn nhận người cha này sao,".

A Phúc lắc đầu, không, tất nhiên sẽ không nhận, đại tiểu thư thậm chí còn không biết đến thân phận bản thân kia, dù sao lúc đại tiểu thư bị ép đi cũng chỉ mới có 5 tuổi.

Đường Phong thờ dài một hơi, "Vẫn tiếp tục cho ta theo dõi bảo vệ đại tiểu thư đi, a mà lần trước cứu đại tiểu thư trong đêm hôm đó tra được thân phận sao."

Hiển nhiên, trước kia Đường Lâm bị cướp sớm đã biết, chả qua Dương Thần nhanh chân hơn mà thôi.

"Hôm đó sinh nhật tiểu thư cũng có mặt hẳn, tựa hồ tiểu thư đối với hẳn có tình cảm đặc biệt."

"Cảm thấy hẳn thế nào",

Đường Phong một mặt coi nhẹ, tình yêu nam nữ, Đường Phong hoàn toàn không có cảm giác mấy thứ đó, dẫu sao bản thân cũng chưa từng trải qua, sống trong đại gia tộc, hôn nhân tất cả đã được sắp xếp từ hồi còn trong trứng.

"A đối phương rất giàu có, xuất thủ tặng quà giá trị nhưng là hơn kim cương, chỉ tiếc đối phương nhưng có vợ, con."

Ta nói thực lực, tiền tài đối với tu luyện giả cũng chỉ là vật ngoại thân mà thôi,

"Thâm bất khả trắc, bản thân nô tài đã trúc cơ đỉnh phong, vẫn không nhìn thấu đối phương tu vi."

Đường Phong ánh mắt thâm thúy, rốt cục là dạng gì người đây, bất quá không quan trọng con gái ta để mất tới là vinh hạnh của người.

Cùng dạng, thấy Đường Phong bộ mặt, A Phúc sững sờ, "Hắn đã có vợ con a, chả nhẽ cho đại tiểu thư làm tiểu thiếp sao."

"Giết vợ hẳn, chả phải con ta liền thành lão đại rồi sao." Đường Phong cười nhạt, đúng lúc này.

"Gia chủ, có tin tức một trong bốn thế lực bị giết."

"Thiên Hành Sơn bị diệt rồi sao, sớm hơn ta dự đoán."

"Dạ không, Thiên Hành Sơn là không bị diệt, bị diệt là Long Vương Điện, đã vậy Long Vương Điện bây giờ do Thiên Hành Sơn tiếp quản."

"Cái gì, người không nhầm lẫn, Vô Nhai Môn cùng Hồn Điện đứng không sao, ta nhưng được tin tức cả ba tiến về Thiên Hành Sơn."

Không có, nô tài làm sao dám nói lầm, rất nhanh bảy gia tộc khác cũng đã nhận tin tức tương tự.

"Rốt cục xảy ra chuyện gì a, xem ra lại sắp có biến, truyền lệnh ta gọi quân sư đến."

Rất nhanh trong đại điện xuất hiện đơn độc Đường Phong cùng một nữ tử trẻ tuổi.

"Gia chủ, người gọi ta đến, trong tộc xảy ra chuyện gì sao."

Đường Nguyệt, người nghĩ sao về tứ đại thế lực không giờ phải nói là ba.

"Chuyện này ta đã biết, Thiên Hành Sơn bỗng dưng thu được Long Vương Điện tất cả, hai phe kia thậm chí họ nhệ cũng không dám, hẳn là có cường đại trợ giúp."

Người nghĩ, còn có thế lực nào có thể giúp đỡ Thiên Hành Sơn, khiến cho hai bên kia im lặng.

"Không dám nói liều, bắt quá ta nghỉ ngơi người kia, người kia gia chủ người cũng biết, nếu như người kia cũng không phải, vậy thì chỉ còn một giả thiết là nước ngoài trợ giúp, gia chủ người cũng biết thời đại này linh khí quá ít không giống vài trăm năm trước, tu sĩ càng hiếm hoi, nhưng bù lại bây giờ xuất hiện dị năng giả, đại loại vậy rất nhiều."

Người nghĩ, chúng ta nên làm gì, chúng ta tuy ẩn thế không màng bên ngoài cũng không đồng nghĩa không chuẩn bị, biết đâu chừng kể tiếp chính là chúng ta.

"Không cần lo lắng, chúng ta không chọc người, người khác muốn phàm chúng ta ít cũng cần phải cân nhắc nhiều thứ, một lời khuyên nữa, gia chủ nên bỏ việc cấm nữ giới tu luyện đi."

Nghe vài câu đầu Đường Phong còn thấy nghe lọt tai, nghe đến câu bỏ cấm nữ giới tu luyện, Đường Phong mặt tràn đầy tức giận, "tổ tiên lưu truyền, há có thể phá, nữ giới tu luyện khác nào đem bí mật gia tộc ném"

"Chẳng phải ta vẫn tu luyện đó sao, tu vi nhưng cũng nhanh kim đan trung kì."

-Người khác biệt, người là một nữ nhân thông minh.

Đường Nguyệt lắc đầu xoay người rồi đi, nói thầm chỉ có người nghĩ nữ nhân ai cũng vô dụng thôi, anh trai.

---Một bên khác---

Hôm nay, cả nhà Dương Thần cùng một chỗ đi chơi, một đoàn bảy người đi bộ trên đường, hai bên đường vô số ánh mắt nhìn tràn đầy khiếp sợ, bảy người này quá kinh khủng, kinh khủng vì nhan sắc, không nói tiểu Tuyết, bốn đại nữ nhân đi bộ thẳng hàng đã dẫn đến vô số nam nhân nhìn chăm chăm ánh mắt không ngại trừng thẳng ra một bộ tham lam

Dương Thần cùng Dương Hối đồng dạng hai người nhìn ra ai cũng biết là anh em, khác nhau bắt quá bởi khí chất, Dương Thần thì có phần trưởng thành, mặt một bộ lạnh lùng nhìn xuống, tựa hồ sinh ra đã là bậc quân vương, Dương Hối bộ mặt ngông nghênh nghịch ngợm không ngừng nhảy chân sáo.

Tổ hợp này quá mức quý dị, người xung quanh ban đầu chỉ nghị luận, dần dần đã tụ năm tụ bảy vây kín mít xung quanh đường, người khác không biết còn tưởng có ngôi sao, hay thần tượng gì đó ngoài đường, e rằng Sơn Tùng cũng không có dạng này a.

"Ai zô, nữ nữ a, cô em có bạn trai chưa chi bằng ta mời người đi ăn a."

Chặn đầu là một thanh niên, đi theo sau là hai tên vệ sĩ, mở miệng nói cực kì ngông nghênh hoàn toàn không để ý người xung quanh.

Kia là Tần Khâu, cậu hần nhưng là Trần thị tập đoàn tổng giám đốc nổi tiếng ăn chơi không xem ai ra gì, xem ra mấy người kia e là xong, đáng tiếc a người đẹp vậy mà vào tay tên khốn đó.

Dương Hối nhướn nhướn mày, "cút ra".

"Tiểu tử, mày nói gì? nói lại ta nghe."

Dương Hối không kiên nhẫn: điếc hay sao, cút.

"Còn dám mắng thiếu gia nhà ta, lên đánh chết tên tiểu tử này"

Hai tên vệ sĩ ầm ầm lao lên, quyền ra cước đá về phía Dương Hối.

Ngoài dự đoán mọi người Dương Hối chắc chắn bị phê, thì chỉ thấy Dương Hối cười mĩa một tiếng, "Chó mù."

Bành Bành... hai tên vệ sĩ chưa kịp chạm đến Dương Hối, Dương Hối liền đá ra hai cước, mỗi cước một tên vệ sĩ bay ra ngoài.

Toàn trường yên tĩnh lại, Tần Khâu nuốt ực một cái, đá nhằm tằm sắt.

"Người đừng qua đây, ta là Tần Khâu cậu ta nhưng là Trần thị tập đoàn giám đốc, người động ta, người chắc chắn sẽ không yên."

Dương Hối cười lạnh một tiếng, "Tần Khâu, Tần Cầu mới đúng, chỉ có chó mới cần đường sửa bậy."

Nói Dương Hối lại đá ra một cước.

Bành... Tần Khâu như một con diều đứt bay ngược ra đằng sau mãi va vào sọt rác mới dừng lại, triệt để ngất xỉu.

Mọi người im lặng cực điểm, mấy người này có ý định trêu chọc mở hôi lạnh chạy dọc, may mắn này không dây vào, duy chỉ có tiểu Tuyết ngồi trong ngực Dương Thần liên tục vỗ tay khen hay

Mặc kệ đoàn người khiếp sợ bảy người lại tiếp tục đi.

"Tiểu Hối, lần này đệ làm sai rồi."

"Đại ca, đệ phải dù sao đối phương cũng chỉ là người thường."

"Không, Lần sau đối loại này giết liền tốt, chó nhưng nhớ dai, lần này sửa lần sau hội sẽ cắn người."

...

Dương Hối giật mình, còn có dạng này: "Phải"

Liễu Sương cùng Thanh Ly nghe Dương Thần nói đánh cái giật mình, Dương Thần vừa nói vô cùng lạnh, không chứa một chút cảm tình, đã vậy nói rất thoải mái dường như việc này sớm liền quen.

Sự thực chính là vậy, trước kia sự tình này Dương Thần nhưng gặp rất nhiều, đánh không lại đối phương sẽ gọi cha, cha không lại gọi gia gia, rồi lôi kéo cả gia tộc vào, quá phiền phức, giết liền nhanh nhất.

Ba người dừng lại ở một nhà hàng sang trọng, nhanh chóng phân phó rồi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Trần Gia diệt

Mọi người thường thức bữa ăn đang vui vẻ thì

Bánh...

Cửa bị người đập ra, nhìn Tần Khâu dẫn theo một đám người xông vào.

"Trần ca, chính là hấn", nói xong chỉ chỉ tay về phía Dương Hối.

Trần Hạo từ ngoài cửa đi vào có chút kinh ngạc dĩ nhiên lại gặp Dương Thần, mặt hấn có chút âm trầm lên.

"Dương Thần, không nghĩ ngươi lại dám đánh biểu đệ ta, ngươi nhưng là không muốn sống sao, tưởng dựa vào chút công phu hoành hoành không coi ai ra gì rồi chứ."

Dương Thần buông đũa xuống ánh mắt nghi ngờ nhìn lấy Trần Hạo, "ngươi là ai?"

Haha, ngay cả đại danh鼎鼎鼎鼎 Trần thiếu gia cũng không biết, cũng đúng Đông Hải thành phố bé xíu lấy đâu biết được Trần thị tập đoàn to lớn, vài tên vệ sĩ cười khinh bỉ nhìn lấy Dương Thần giống như đồ nhà quê giống như.

Xác thực cũng là như vậy, Dương Thần nhưng mặc trên người bộ quần áo cộc ha oai vô cùng mát mẻ, hoàn toàn không giống với như là kẻ có tiền.

"Ta đang dùng cơm chút đi."

Đơn giản gói gọn vài chữ, mấy tên vệ sĩ còn định khoe khoang bỗng chốc im lặng, mặt đỏ lên, "tiểu tử thử lặp lại lời nói xem."

Không đợi Dương Thần nói nữa, một trần cuồng phong xé ra, Thanh ly buông xuống đũa một tay quét ngang qua, từng tên vệ sĩ bay nhanh ra ngoài miệng phun máu tươi bất tỉnh tại chỗ không rõ sống chết.

"Không thấy, bảo các ngươi chút sao."

Trần Hạo sắc mặt kịch biến, những tên vệ sĩ này nhưng là được tuyển chọn, là những tên biết đánh nhau nhất vậy mà đối phương quét nhẹ tay, thậm chí chưa chạm vào, "Cao thủ vô lâm", bốn chữ này đột nhiên lóe ra trong đầu.

Tần Khâu, mặt như tro tàn, tái mét ngồi bệt xuống, những tên thuộc hạ của biểu ca cũng không là đối thủ.

Thanh Ly mở miệng lạnh lùng phun, "Cút đi."

Trần Hạo nào biết đối phương đang cứu mình, hấn nào nghĩ chỉ cần nói nhảm vài câu nữa Dương Thần sẽ giết hấn, hấn còn tưởng Thanh Ly đang vũ nhục mình đây.

"Được, được lắm ra tay đánh người ta, còn cho ta cút đi, các ngươi đây là muốn tìm chết."

Nói lại rút trong túi điện thoại.

Rất nhanh bên kia truyền đến giọng nói một trung niên nhân.

"Tiểu tử, ngươi không phải lại gây chuyện gì chứ, ta đang bận tiếp khách đây, nếu không có gì ta liền cúp."

"Cha, không có ta nhưng bị người cho đánh."

Cái gì, khôn kiếp còn dám đánh con trai ta, lá gan đúng là lớn, vừa vặn ta cũng ở Đông Hải, để ta xem rốt cục lá gan ai to vậy còn dám đánh con trai Trần Vũ ta.

"Cha, đối phương nhưng là cái cao thủ võ lâm, bảo tiêu ta liền bị đối phương nhẹ nhõm giải quyết rất lợi hại."

"Không có chuyện gì, khách quý ta nhưng cũng là một cái cao thủ võ lâm, đưa ta địa chỉ lập tức liền qua."

Dương Thần muốn là đuổi Trần Hạo cút đi ngay nhưng nghe thấy đối phương lại liền gọi cha, vừa vặn giải quyết một thể lần sau đỡ bận.

"Két...." phanh xe rít xuống, một trung niên bên ngoài một bộ vét đen xuất hiện, đằng sau còn có một thanh niên, nhìn bề ngoài không có vẻ như là công tử nhà giàu gì đó, ngược lại ăn mặc bộ đồ vô cùng tùy ý.

Dương Thần nếu để ý chắc chắn sẽ nhận ra ngay, người kia chính là Mạc Lâm, lần trước bị Dương Thần đánh bay.

Nhanh chóng hai người bước đến, cửa phòng mở ra.

Một đám vệ sĩ nằm mỗi người một bên miệng vẫn còn máu không rõ sống chết, Trần Hạo vẫn đứng đấy hút thuốc tựa hồ không giống với hồi nãy nói trong điện thoại.

"Không phải ngươi nói ngươi bị đánh sao, tại sao một chút chuyện cũng không có."

"Cha là hấn đánh người chúng ta," Trần Hạo chỉ ngón tay về phía Dương Hối.

Trần vũ cùng Mạc Lâm nhìn qua, cảnh tượng hết sức quỷ dị, một bàn bảy người ngồi ăn cơm nói chuyện vui vẻ, người nhìn cũng không có vẻ là biết đánh nhau.

"Ai trong đây đánh người của ta, lập tức cút ra cho ta,"

Mạn Thiên Âm nhướn mày, "Trần thúc không thấy đang dùng cơm sao, lớn lối vậy là ý gì đây."

"A, ra là Mạn tổng giám đốc sao, bảo vệ của ngươi đánh người của ta, ngươi tính toán vậy sao, không khỏi Mạn gia cũng quá phách lối đi."

"Ha ha, đánh một đám chó mà thôi, không sửa bậy thì sao lại bị đánh đây, cẩn thận Trần tổng cũng bị đánh nha."

Tiểu oa nhi, còn dám mắng ta là chó rồi đúng không, hay lắm

"Trần tổng nói đùa, ta câu nào nói đến ngài là chó," mọi người lập tức cười phì, nhân viên cũng mím chặt môi sợ cười ra tiếng.

Trần Vũ tức giận mặt đỏ bừng, gân xanh hiện một chỗ k thể bực ra khỏi da thịt, "được, được lắm, hôm nay một cái cũng đừng muốn rời đi, Mạc Lâm tiên sinh, cầu trợ ngài xuất thủ."

Dương Thần ăn xong cũng buông đũa xuống, nhàn nhạt liếc, "Bị đánh còn chưa đủ sao,"

Mạc Lâm chấn động, giọng nói này... hấn mắt run rẩy nhìn lại, phát hiện khuôn mặt thân quen vẫn đang ngồi đấy nhàn nhạt liếc lấy mình.

Trần Vũ giận dữ chỉ tay về Dương Thần quát, " Ở đâu ra tạp ngư, đến phần ngươi nói chuyện sao,"

"Ngủ xuân....," mọi người thăm lặng mắng, Mạc Lâm cũng không ngoại lệ, hấn sợ đến hận không thể thuật di chạy trốn.

Không đúng, có gì đó không đúng ở đây, nhận ra mọi người nhìn mình Trần Vũ có chút nghi hoặc thì.

Xùy..., một bên cánh tay Trần Vũ bị gọt xuống, máu tươi phun loạn xạ trên thảm.

A..a.aa tay ta, Trần Vũ đau đến mặt co quắp lại tái xanh mét, không ngừng ôm tay nhào nặn trên đất lăn qua lăn lại.

Mọi người giật nảy mình hít một hơi lạnh, Mạc Lâm không ngoại lệ, hấn không làm gì cả, chỉ nhìn thôi cánh tay liền đứt, đây rốt cục là ai, Mạc Lâm mồ hôi lạnh chảy đã ướt hết lưng.

Mạc Lâm vội chạy đến trước mặt quý xuống, "tiền bối, lần trước đắc tội cảm tạ tiền bối tha cho một mạng, Mạc Lâm nguyện làm tay chân cho ngài, có gì phân phó liền giao là được."

Tiền bối, người trẻ tuổi tưởng như vô hại kia lại là cao thủ mình mời đến càng thêm khủng bố, Mạc Lâm thủ đoạn hần cũng đã thấy, phi thiên độn địa gì cũng biết, vậy mà trước mặt tiểu tử này hồ tiền bối.

Nghĩ đến Trần Vụ ngắt lịm xuống, Trần Hạo sợ hãi đến tột cùng, cha hần vô có mất cánh tay, tên cao thủ cha mời đến tựa hồ quá mức sợ hãi đối phương.

Dương Thần nhàn nhạt liếc Mạc Lâm, "Người xứng sao."

"Ta..." Mạc Lâm xấu hổ vô cùng, mình bản thân đầu sao cũng từng là độ kiếp kì có được không, nếu không phải cưỡng ép xuyên phá không gian trở về địa cầu tu vi giảm mạnh, đầu đến mức như này."

Dương Hối cười tủm tỉm nhìn lấy Mạc Lâm. "Độ kiếp kì, ở không đúng phục dụng đan dược quá nhiều,"

"Người... Người sao lại biết."

"Nhìn liền ra còn nhờ ai nhắc sao," Dương Hối cười tủm tỉm nhìn lấy Mạc Lâm.

Dương Thần, liếc mắt "Người còn một cơ hội để sống."

"Tiền bối phân phó, nếu làm được nhất quyết không chối từ."

"Trần Gia và người, chỉ được tồn tại một, cho người đến ngày mai trời sáng."

"Tần tiên sinh, hần chính là ác quỷ, đừng, đừng nghe hần nói, giết người là có tội." Trần Vũ nằm dưới đất thở hổn hển nói."

"Xùy..." đầu Trần Vũ lăn lông lốc dưới sàn máu tươi phun lên như mưa ướt sũng khuôn mặt Mạc Lâm, Trần Hạo không ngoại lệ một khóa đầu lâu cũng nằm yên vị dưới đất.

Huyền thi sạch sẽ, Mạc Lâm mang theo đầu tóc dính đầy máu tươi lặng lẽ rời đi về phía Trần gia.

Dương Thần lười nhác nói nhảm dẫn theo mọi người rời đi.

"Đại ca, người nhưng là có thể tha thứ người rồi a," Dương Liên cười đầy kinh ngạc nhìn Dương Thần.

"Hần giống ta." nhẹ nhàng vài chữ Dương Thần cũng không nói nữa, mọi người nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Sáng hôm sau tin tức động trời phát tán ra cả nước.

"Trần thị tập đoàn, trần gia toàn bộ diệt."

Ở kinh thành, một căn phòng sang trọng, một thanh niên đang cầm điện thoại đọc tin tức.

Bộp... Điện thoại rơi xuống đất, thanh niên hai mắt đỏ hoe, miệng run rẩy, chết... Chết hết. Nhà mất, lần này làm rě cũng mất.

Là ai..., ta cũng sẽ cho hần trả giá đau đớn, ta Trần Doanh thề.

--một bên khác--

"Người nói gì, Trần gia diệt môn."

"Lôi thiếu ngài tự xem liền tốt, lao giả đưa cho một tin tức,"

Hahhah ha ha ha...không biết ai diệt, nhưng là chết rất hay, thậm chí chết cả nhà, hahaha.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lôi Động Thiên Hạ

"Haiz. Cuối cùng cũng được rời môn a, ở trong núi lâu cũng ngột ngạt."

Một thanh niên mặc quần áo nhẹ, tay cầm quạt xếp khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt không khỏi có chút khinh thường nhìn xuống xung quanh.

"Thiếu gia, lần này rời tộc nhưng là tìm đại tiểu thư."

Đường Bạch nhú mày không vui.

"A Phúc, đừng nói ba chữ đại tiểu thư đường hoàng vậy, không phải chỉ là cái con hoang sao, mang về nhưng cũng chỉ mục đích thông gia,"

"Thiếu gia, xin cẩn thận lời nói, Gia chủ có lệnh đối xử với đại tiểu thư cung kính một điểm, dù sao cũng là ti ruột của thiếu gia."

Đường Bạch hừ lạnh khinh thường, "ti ruột, một đứa con không được công nhận, ngay cả bản thân là dạng gì người cũng không có tư cách biết, ti ta? Haha xứng sao."

A Phúc lắc đầu, không nói nhiều, nhiệm vụ bản thân là bảo vệ thiếu gia an nguy, ngoài ra chuyện gia đình người ta, bản thân cũng không tiện nói nhiều, hết cách.

.....

Đường Lâm từ lúc được đến công pháp, ngoài sáng đến nhà trẻ ra, tối đến lại tu luyện, đã bước vào luyện khí tầng hai, đã là quá không tệ, dù sao công pháp Dương Thần đưa nhưng là đứng đầu một trong những công pháp kia.

.....

Ở trong động thiên, Mạn Thiên Âm trong người linh khí cuộn trào xoay quanh đan điền, xung quanh cơ thể cũng không khác mấy, từng đợt, từng đợt linh khí như hình cái phễu không ngừng rót linh khí xuống người.

Ầm ầm, trên bầu trời tựa như tận thế giáng xuống, từng đợt, từng đợt lôi minh oanh xạ, sấm chớp đang không ngừng rền vang, giờ nhìn sẽ thấy bầu trời buổi tối đangมืด mịt, trên bầu trời hình thành từng mạng lôi điện giăng đầy như mạng nhện, bất cứ lúc nào cũng phủ xuống.

Dương Thần đang xem anime, hiển nhiên biết bên ngoài lôi điện bất quá cũng không quan tâm, "không đúng, tại sao lôi điện lại nhắm vào đây, Thiên Âm đang đột phá trúc cơ, không lẽ.."

Biến mất về sau, Dương Thần xuất hiện ở một mạng lôi điện bên trong, khác với bên ngoài, trung tâm lôi điện là một con mắt đang liên tục xoay tròn, xung quanh sản sinh ra từng tia roi điện đen kịt.

Dương Thần nhú mày càng sâu, "Hắc Sắc Thần Lôi,"

Thiên địa có tứ đại Thần Lôi.

Bình thường nhất là bạch sắc thần lôi.

Độ kiếp kì độ kiếp sẽ gặp phải, Kim Sắc Thần Lôi.

Chống lại thiên, làm quá nhiều thương thiên hại lý, oán hận dâng lên, sẽ bị thiên khiển, sẽ nhận được Tử Sắc Thần Lôi giáng xuống lôi phạt.

Trước kia Dương Thần nhưng là gặp phải Tử Sắc Thần Lôi phải nói là như com bữa.

Bây giờ, Hắc Sắc Thần Lôi..., Chẳng lẽ..?

Dương Thần giật mình, nhìn phía Lôi Điện đã tạo đủ chuẩn bị phóng xuất.

"Cút,.."

Dương Thần nhất tay đánh tan ra, tuy là Thần Lôi mạnh nhất, bất quá chỉ đối với vi điện này thôi, Dương Thần nhục thân hiện tại đừng nói ở đây, ngay cả Thần Võ đại lục Dương Thần vẫn có sức chống đối.

Rất nhanh lôi điện ngừng công kích, chĩa thẳng mũi nhọn về phía Dương Thần.

Dương Thần mặc vậy, tựa như không hề quan tâm đến, chỉ lẳng lặng trầm tư suy đoán.

Một con mắt to chừng lớn về phía Dương Thần, có vẻ sợ hãi nhưng không có chạy trốn, ý định chất vấn Dương Thần.

"Đại nhân, đây là quy tắc."

"Thiên đạo ý chí, cũng không được phép chĩa mũi nhọn về vợ ta, còn lần sau đừng trách ta diệt đi người linh."

"Đại nhân, cơ thể nàng không được phiên thiên địa này thừa nhận, không đúng phải nói là thừa nhận không nổi, cưỡng ép chắc chắn pháp tắc gây vụn."

"Không vấn đề, ta áp chế xuống là được, nhớ kỹ không có lần sau."

Thiên Đạo chi linh do dự, cũng đành bất đắc dĩ biến mất, Dương Thần quá cường đại.

Dương Thần tuy là dọa vậy, cũng không có ý định diệt sát thiên đạo chi linh, phiên vi điện này vốn dĩ cân bằng được như vậy hoàn toàn bởi nó.

Giờ phút này Dương Thần vô cùng kích động, trời sinh lỗi thể a, không rõ vì sao vận khí mình tốt vậy, có đứa con gái vô thần thể chất, nay vợ cũng liền lỗi thể luôn.

Ngăn chặn trong lòng kích động, Dương Thần lao vút về nhà.

Giờ này trong bí cảnh, Mạn Thiên Âm cơ thể nhìn vô cùng chật vật, mồ hôi nhễ nhại xung quanh thỉnh thoảng từng đạo lôi điện nhẹ nhàng tóe ra xèn xẹt.

Thấy Mạn Âm đang ổn định khí tức Dương Thần cũng không vội đánh động, thối lui qua một bên chế tạo một kiện vật phẩm có thể áp chế lôi điện.

Tuy là Lôi Thể nhưng dù sao bản thân tu vi mới chỉ trúc cơ, không chế còn chưa có tốt, vạn nhất nổi khùng lên không cẩn thận liền diệt đi vi điện này, Lôi thể vô cùng bá đạo, nắm giữ về sau có thể cường không lôi điện, không nhìn lôi kiếp, lấy lôi luyện thể hấp thu lôi điện tu vi tăng mạnh, phải nói quá khủng bố, Dương Thần gặp qua rất nhiều lỗi thể, bất quá thức tỉnh về sau liền bị thiên địa diệt sát.

Mạn Thiên Âm rất may mắn, vì ở nơi này thức tỉnh, nếu ở Tiên giới mà nói, Dương Thần cũng hết cách, Dương Thần có thể đối kháng Thiên địa chi linh nhưng thiên địa chi linh vẫn có thể trong thời gian đó diệt sát Mạn Thiên Âm.

Sở dĩ thể gian hiếm có Lôi thể bởi bản thân không có người hộ pháp.

"Tĩnh lại,"

Mạn Thiên Âm gật đầu mở mắt ra, mặt có chút tái nhợt, "Nhà ta, điện bị hở sao."

"Không có... cảm thấy cơ thể thế nào."

Lắc lắc đầu, "có hơi mệt, nhưng cảm giác cơ thể bây giờ có thể phá hủy hết mọi thứ."

...

"A, được rồi, tận lực kìm nén lại, đừng tùy tiện sử dụng, đoạn thời gian này không cần tu luyện a, ta cũng vừa luyện chế một chiếc vòng, đeo vào liền có thể."

Nói Dương Thần lại lấy ra một chiếc vòng, nhìn có vẻ tinh xảo, đẹp đẽ, nhưng Mạn Thiên Âm đâu biết vòng này nhưng là áp chế đi lôi điện trong cơ thể, mỉm cười gật gật đầu Mạn Thiên Âm nhận lấy chiếc vòng miệng không khỏi hiện lên nụ cười xinh đẹp.

"Reng...reng.."

"Là Đường Lâm, giờ này gọi làm gì đâu."

Nhắc máy lên, một giọng nói yếu ớt từ bên kia phát ra. "Thiên âm. Cứu, tut...tut.."

"Ây, Đường Lâm...Đường Lâm."

Dương Thần nhú mày, "có chuyện rồi sao, không đúng Đường Lâm nếu chăm chỉ mà nói chắc đã là Luyện khí hai tầng, người thường hẳn không đã thương được đi."

"Tướng Công, cứu nàng a..." Mạn Thiên Âm nhanh gấp không được, vội chạy đi ra khỏi bí cảnh lao như tên bắn về phía nhà Mạn Thiên Âm."

"Chạy nhanh vậy chả nhẽ biết Đường Lâm ở đâu sao? Gặp sự việc, không giữ được bình tĩnh a, xem ra sau này cần luyện tập nhiều."

Than nhẹ một tiếng Dương Thần chậm rãi nâng bàn tay lên, trên bàn tay xuất hiện từng dòng từng dòng lam sắc liên tục biến ảo, trên bầu trời từng khóa tinh cầu cũng không ngừng dựa theo quỹ đạo trên tay Dương Thần chuyển động.

"Ừ, vẫn dùng được."

Dương Thần trước tưởng như tu vi giảm xuống, pháp tắc sẽ không sử dụng được, xem ra nghĩ nhiều, gần đây Dương Thần mới thử sử dụng, kết quả vẫn dùng tốt, nghĩ lại Pháp tắc vận dụng bằng tinh thần lực, không phải tiên lực, Dương Thần có chút ôm chán tự mắng mình ngu.

Trên tay lam sắc đường vân, chậm rãi điệp gia lên, một tầng hai tầng... Dương Thần xuất hiện lần nữa đã là nhà Đường Lâm, vung tay lam sắc ra, hiển hiện thấy hình ảnh Đường Lâm đang ngồi, phía đối diện là một thanh niên cùng một lão giả, bất ngờ hơn Dương Thần có phát hiện ra tên thanh niên này

khuôn mặt có vài phần giống Đường Lâm, lão già kia Dương Thần lúc lại trí nhớ, lúc ở sinh nhật Đường Lâm có gặp qua bất quá lúc đó lão già đi theo là một nữ tử.

Lúc đó Dương Thần cũng phát hiện nữ nhân kia sử dụng một chút cải tạo khuôn mặt thành người khác, mục đích lúc đó Dương Thần cũng lười muốn quản, không có sát ý hiện đối phương cũng không phải kẻ địch."

Xem đại khái một lúc Dương Thần cũng hiểu ra, nguyên lai Đường Lâm là con roi.

Giờ hẳn muốn mang về làm đình lộ đi.

Ngồi đợi Mạn Thiên Âm chạy đến, Dương Thần nhẹ nhàng ôm lấy, không cho phản kháng liền trực tiếp biến mất.

Dùng được pháp tắc, Dương Thần có thể xé mở không gian pháp tắc cho nhanh, nhưng thân thể bây giờ chỉ là nguyên anh, cưỡng ép không gian trùng điệp lại, sẽ rất mệt."

Giờ phút này, từng chỗ riêng biệt, tất cả đều nhìn chăm chăm về phía nhà Dương Thần, không, phải nói là nhìn về phía lôi khu.

Tất cả mọi người ánh mắt lấp lóe, kích động có, vui mừng có.

"Bảo vật xuất thế!!!"

Ở một nơi xa, một tòa cung điện không tính quá lớn, nếu để ý sẽ thấy trên ghi đề ba chữ Thần Dương Cung. Dưới tầng hầm nơi sâu nhất, trong chiếc quan tài, một thanh niên mắt he hé nhắm mắt, vôi trắng lớn, bất dậy.

"Lôi Thế? không, còn khí tức này, sao quen vậy, chẳng lẽ là."

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ta diệt đi

"Thả ta ra, các người là ai tại sao lại muốn bắt ta."

Đường Lâm hiện tại cả người bị phong bế không thể động đậy, đang liên tục hét về phía hai người, một thanh niên, một lão già.

"Tiên nhân im miệng, ngoan ngoãn theo ta trở về."

"Thiếu gia, xin cẩn trọng lời nói, nô tài không muốn nhắc nhở thêm nữa, còn thêm một lần đánh mồi thiếu gia về cho, lần này gia chủ giao cho thuộc hạ nhiệm vụ, thiếu gia chỉ ra ngoài quan sát, xin rõ ràng."

A Phúc ngán ngẩm nói lí với Đường Bạch, một bộ hết cách nhìn lấy, hiển nhiên sinh ra trong gia tộc lớn, người đều tâm cao khí ngạo khinh thường người khác, đối với Đường Lâm là vô cùng ghét bỏ, dù chỉ là nữ nhân, nhưng Đường Lâm còn sinh ra trước Đường Bạch, lại hoàn toàn sinh ra bởi một người hầu.

"Ta không biết các người, thả ta ra, các người tìm lầm, ta không phải cái gì đại tiểu thư, ta tên Đường Lâm."

Đường Lâm nhìn lấy A Phúc nước mắt liên tục chảy xuống, kèm theo ánh mắt phần nộ chăm chăm lấy Đường Bạch, hiển nhiên trong trí nhớ Đường Lâm từng gặp hai người này, Đường Bạch thì có chết Đường Lâm cũng không quên nổi, còn nhớ hồi nhỏ không có ngày nào là nàng không chịu người trước mặt bắt nạt qua, chỉ bởi vì thân phận mẹ không tốt, nhưng chung quy vẫn là cùng huyết thống, vậy mà chưa bao giờ nàng được cười qua."

Ngay cả cha mình nhìn thấy bị lăng nhục, vẫn chơ mắt nhìn lấy không chút biểu cảm, còn đứng về Đường Bạch một phía, cái gì mà là tí ti nên nhường nhịn một ít, tí ti?? là hẳn ức hiếp mình có được không?.

"Đại tiểu thư, mời chờ về, lần này gia chủ đích thân nhận sai, muốn trả lại cho tiểu thư tất cả."

"Nhận sai, haha, trả lại mẫu thân cho ta, còn về nơi địa ngục đó, người liền trực tiếp giết ta đi."

A Phúc cười cười, "chả phải tiểu thư không biết chúng ta sao, bây giờ nhớ lại rồi sao,"

Đường Lâm im lặng, xúc động quên mất đã vô tình để lộ, Đường Lâm cảm phần nhìn hẳn, "người lại lừa ta thêm một lần nữa."

A Phúc thờ dài một tiếng, "đắc tội rồi,"

Điểm nhẹ một chỉ lên mi tâm, Đường Lâm gục xuống, hiển nhiên đã bất tỉnh.

Khi tỉnh lại Đường Lâm liền xuất hiện trong căn phòng, căn phòng quen thuộc trước đây đã từng ở qua, rất lâu về trước.

"Tì, người tỉnh rồi sao."

-Người, là ai, Đường Lâm tay nhắc lên, vô hình khí lăng tụ tập trên tay phóng về phía Đường Yên.

"Bành..." bức tường sau lưng Đường Yên xuất hiện một lỗ thủng, để Đường Yên đứng như chôn chân không dám nhúc nhích.

Đường Yên vô cùng bất ngờ, không nghĩ đến Đường Lâm tu luyện, mà ngay cả bản thân cũng không được phép tiếp xúc đến,

Hiếu kì, bất ngờ, sợ hãi tất cả đều lóe lên trong đầu, giữ bình tĩnh Đường Yên nhẹ giọng.

"Ta, tên Đường Yên, là tì muội cùng cha khác mẹ,"

Đường Lâm, cũng không có quá nhiều ác cảm với cô gái trước mặt, trong ánh mặt chỉ là đơn thuần, không hề có vẻ như sẽ hại mình, Đường Lâm lắc lắc đầu.

"Người suy nghĩ nhiều, ta trước giờ chưa bao giờ có cha, ta chỉ có duy nhất mẫu thân, nhưng đã chết."

Đường Yên giữ im lặng, nàng công nhận Đường Lâm hận gia tộc, căm hận cha mình, nhưng vậy thì sao, số mệnh chung quy khó có thể thay đổi, nhất là được sinh ra trong gia tộc lớn, Đường Yên biết, Đường Lâm lần này được tiếp về, mục đích cũng chỉ là quan hệ thông gia mà thôi, Đường Yên cũng biết chắc chắn sẽ có một ngày, người tiếp theo sẽ là mình, nhưng vậy thì sao, trốn sao Đường Yên căn bản không có can đảm trốn.

"Tiểu Lâm, người về rồi a, có chỗ nào không khỏe sao."

Bên ngoài Đường Phong chậm rãi bước đến, vẻ mặt tươi cười, nhìn góc nào cũng ra là giả làm đến.

Đường Lâm nhú mày một bộ ghét bỏ, "Đừng gọi ta như vậy, ta với người cũng không phải rất quen thuộc."

"Con nói gì vậy, ta là cha con, chuyện lúc trước là ta sai, bây giờ cho ta một cơ hội sửa chữa được không."

"Ha ha ha."

Đường Lâm cười to, khuôn mặt vắn vẹo lên, không còn khuôn mặt xinh đẹp như mọi hôm, không còn vẻ tự tin mọi ngày, bây giờ một bộ mặt tu la đòi mạng chằm chằm lấy Đường Phong.

"Cha ta, ta có cha sao, lúc người đối xử với mẹ con ta như nào, người còn nhớ, mẹ ta bị bỏ đói người còn nhớ, ta bị ức hiếp người nhớ, ta bị đuổi đi khi chỉ có 5 tuổi người nhớ..., quên đi ta muôn trở về nhà, nếu người cảm thấy có lỗi thì trả ta về, ta còn về Đông Hải, ở đây một phút, ta muốn nôn vạ lần."

"Con nói gì vậy, đây nhưng là nhà con, từ này đây là nhà con."

Đường Phong bên trong nổi giận cực kì, bên ngoài vẫn giữ một vẻ tự trách nhìn lấy Đường Lâm, hiển nhiên đối với hắn Đường Lâm có cũng vậy, không có cũng thế, bây giờ chỉ là một món hàng gả đi mà thôi.

"Thôi đi, ta không cần bố thí, Đường Lâm đã chết cách đây 18 năm trước rồi, bây giờ ta chỉ là một người giữ trẻ thôi."

"Đường Lâm a, con muốn gì nói là được, giữ trẻ?? Tại sao con lại làm công việc bé nhỏ đấy."

Đường Lâm một bộ cười lạnh.

"Trông trẻ có vẻ bé nhỏ, nhưng còn nhân tính, cho dù không phải con mình vẫn hết mực yêu thương, còn những công việc to lớn như ông, để làm được cần vứt bỏ nhân tính đến con ruột cũng không coi ra gì, ta không đảm đương nổi, ta đi trước, không cần tiền."

"Hôn xược, người định đi đâu, quay lại đây, người đâu."

Vài ba tên người hầu chạy lên định bắt lại Đường Lâm, nhưng tay chưa kịp chộp đến Đường Lâm.

Đường Lâm nhẹ nhàng, quay lại vung quyền, mỗi một quyền đều đủ sức làm tảng đá vỡ vụn nện lên bụng, bành...bành.. Bành..

Âm thanh vang động, vang lên tai từng người, Đường Yên còn đỡ vì chứng kiến, Đường Phong thì chực tiếp chấn kinh lấy.

Đường Lâm, vậy mà tu luyện, vậy mà luyện khí hai tầng đỉnh phong.

Đường Phong hét lớn, "To gan, vậy mà dám trộm lén tu luyện công pháp bổn gia,"

Đường Lâm, ngờ vực nhìn lấy Đường Phong, "các ngươi nhưng cũng là tu luyện giả."

Đường Phong giật mình, không phải sao, nhìn lấy ánh mắt Đường Lâm, ánh mắt đó không là giả, vậy chính tỏ Đường Lâm thậm chí không biết Đường gia thực chất là cô lão tu luyện gia tộc, Vậy rốt cục làm sao Đường Lâm tu luyện, là kì ngộ sao, ánh mắt Đường Phong lóe lên.

"Ta không cần biết nhiều như vậy nữa, một tuần sau ngươi sẽ được gả đi cho Ninh gia,"

"Ngươi chết tâm đi ta dù tự sát ta cũng không có gả đi ngươi không có quyền làm vậy, ta còn tưởng ngươi thực bỏ thú tính, không ngờ ta rồi đi về sau ngươi vẫn còn âm thầm tính toán."

"Nhẹ không nghe vậy liền nặng tay, muốn tự sát nào có dễ vậy," Đường Phong gây nhẹ một luồng linh lực thấm vào đầu Đường Lâm, Đường Lâm trực tiếp hôn mê.

-Cho ta canh chừng, không để bất kì ai khác vào.

-----Trên đỉnh núi----

"Ta đi đâu, còn Đường Lâm, ngươi nhất định phải cứu lấy nàng." Mạn Thiên Âm một bên gấp rút nắm lấy tay Dương Thần liên tục lắc.

"Đường Lâm dường như bị người trong gia tộc đưa đi a, nhìn thấy đám sương mù kia sao, bên trong hẳn là."

Nói Dương Thần chỉ chỉ về phía dưới vách núi, vách núi bên dưới bao phủ một tầng sương mù, người thường chắc chắn không nhìn thấy đấy, nhưng đối với Dương Thần hoàn toàn không đủ nhìn."

"Gia tộc?? Trước giờ ta chưa từng nghe Đường Lâm nhắc đến, chẳng nhẽ Đường Lâm thực sự là công chúa mất tích sao."

Dương Thần nhẹ nhàng lắc đầu, "không phải công chúa, giống con chim bị nuôi nhốt hơn, muốn cứu mà nói, giờ chưa phải lúc, cứu lần này lần sau sẽ lại bị bắt, muốn triệt để cứu chỉ còn cách diệt đi gia tộc này."

"Vậy liền diệt a."

Mạn Thiên Âm hình như không quan tâm Dương Thần nói, vớ được câu nào ghép luôn câu đấy hiển nhiên rất lo lắng cho Mạn Thiên Âm,

"Ách, không đúng, đây dù sao cũng là gia tộc nàng."

Dương Thần không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đấy, đôi mắt Dương Thần lóe lên, một hình sáng xuất hiện đối diện giữa hai người.

"A, uy, đây là gì, lão công dạy ta có được không."

Dương Thần lại lắc đầu, "Còn quá sớm, đây là Không Gian Kính dựng lên từ Không gian quy tắc, lên đến Tiên Vương về sau tự sẽ tìm hiểu đến."

Hai người nhìn bên trong, toàn cảnh Đường Lâm cùng Đường Phong đối thoại cũng hoàn toàn thu hết vào mắt.

"Đáng Chết, đáng chết, vậy mà đối xử vậy với Đường Lâm, hẳn có còn là người không."

Dương Thần không có bình luận, tràng cảnh này Dương Thần không phải chưa từng thấy, thậm chí còn thấy rất nhiều lần, đừng nói là lừa lọc, con giết cha, con tự tay diệt tộc cũng có, chỉ vì cái lợi trước mắt, nói thẳng ra là vì lòng tham, con người luôn có lòng tham không đáy.

Đường Phong là một ví dụ, mưu mô, xảo quyệt, tham lam, kiêu ngạo, tất cả mọi thứ, gả Đường Lâm đi một phần là kết đồng minh, hai là thăm dò thực lực đối phương. Các gia tộc trò chơi nội gián này không còn xa lạ gì.

"Này, Lão Công, hay ta diệt luôn Đường Gia đi."

-----Đường Gia đại diện-----

"A Phúc, sớm trước ngươi đi Đông Hải, tin tức bảo vật xuất thế, ngươi cảm thấy thế nào."

A Phúc có chút khom người

"Bảo vật thì không chắc, nhưng trên bầu trời hôm đó, nếu như Lão tổ Đường Gia đối mặt, ta có cảm giác cũng bị diệt trong vòng một nốt nhạc."

"Ngươi chắc chắn,"

"Vâng, trận lôi đình đó quá khủng khiếp, nếu như bảo vật mà nói, chắc chắn là một kiện vô cùng kinh khủng bảo vật."

Đường Phong, khóe miệng cười khê, Bảo vật vậy xuất thế, Đường Gia ta không thể đứng nhìn các gia tộc khác ăn được, ít cũng phải chia một chén canh, "đi, triệu tập chúng trưởng lão, lên đường về Đông Hải."

Giờ phút này, Đông hải thành phố, từng đợt khí tức khủng bố liên tục xuất hiện, mỗi lần xuất hiện đều đưa tới một cảm giác nặng nề, nhiều người thường không nhận được quỳ rạp xuống, không rõ nguyên nhân.

Mỗi một chỗ khác nhau, mỗi một thế lực đang không ngừng đưa linh lực ra dò sét đối phương.

Duy nhất tất cả mọi người dò sét xong thì cùng tập chung ngừng lên một chỗ xa xa, một thanh niên đứng lẳng lẳng, đôi mắt nhắm nghiền, cả người một bộ áo bào xanh, đây không phải tất cả mọi người âm trầm kinh ngạc, kinh ngạc ở đây là, tất cả mọi người ai cũng muốn dò set thanh niên, tuy nhiên linh lực chưa đến nơi đã bị đánh cho xơ xác.

Mọi người đồng loạt chấn kinh, ở đây tu vi từng người chỉ ít cũng kim đan trung kì trở lên, cao nhất cũng nửa bước nguyên anh, vậy mà đối phương dễ dàng xóa linh lực mọi người.

Thanh niên đang nhắm nghiền mắt, chợt mở mắt ra, mọi người xung quanh không nhận được nhẹ run một cái, đó là ánh mắt gì,

Ánh mắt thâm thúy chứa đựng tang thương không một chút ba động, phảng phất thế gian tồn tại một mình, ánh mắt chứa đựng sự cô độc khê nhỏ giọng.

- "Lũ này, đến đây tìm chết sao??",

Lắc lắc đầu thanh niên lại nhắm nghiền mắt lại, hoàn toàn không để ý đến những người khác

Trong nhà Đường Hối đang ngồi chơi game, cũng ngẩng mặt lên nhìn bên trên, "Đại tì, hình như chúng ta bị bao vây."

"Ừ, ta đoán lũ người kia còn tưởng trận lôi kiếp hồi nãy là bảo vật gì xuất thế đi."

-A em gái nguoi, ta bị bắn chết rồi còn không mau ra cứu."

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tham quan

"Bọn họ lát xuống sao bây giờ, hay ta diệt luôn."

Dương Liên trầm tư một lát, ngẩng mặt lên một bộ chính đáng nói.

"Nhà cũng không có gì đáng giá, tàu và ca cơ hồ đi xử lí việc, lát nữa bọn hấn vào thu phí là được rồi, nạp game nhưng là tốn nhiều tiền."

Dương Hối nín miệng trực tiếp dơ ngón cái lên, cao minh a.

Trên bầu trời tám nơi khác nhau, không phải tộc trưởng cũng là trưởng lão đích thân tới, tám đại gia tộc, Đường, Mạc, Ninh, Lý, Bộ, Trương, Lâm, Mộ Dung.

Tất cả cũng chỉ qua loa chào hỏi nhau, giữ vị trí bản thân, hiển nhiên đã tin chắc nắm chắc phần thắng, ngoài ra thì tất cả đều giữ khoảng cách với thanh niên phía xa xa.

Thanh niên một bộ bất đắc dĩ, ta không phải đến tranh các nguoi đồ vật gì a, lại cất cao giọng truyền đến tai từng người, tất nhiên ngoại giới hoàn toàn không có một thanh âm lọt ra.

"Nê tình tổ tiên các nguoi phân nhượng, các nguoi rồi đi đi, ở đây không có bao vật cái gì xuất thế đâu, nếu ngoan cố đừng trách ta không nhắc nhở trước."

Tám phía cười lạnh không thôi bất quá cũng không có lộ ra ngoài nhiều, người trước mặt thực lực cao hơn tất cả ở đây hiển nhiên cũng không ai muốn đắc tội, một người không nhận được lên tiếng chất vấn.

"Tiền bối không phải cũng vì bảo vật mà đến sao, đừng tưởng thực lực cao chút là nói dễ nghe được rồi, mọi người rồi đi liền muốn độc chiếm sao, ở đây cũng không phải ít người, ta ở đây gia tộc cũng có ba vị trưởng lão tới."

"Ừh nguoi tên gì."

"Ninh gia, đại công tử Ninh Tuấn,"

Hiển nhiên lời danh đại công tử Ninh gia cũng chỉ là làm chỗ dựa lưng mà thôi, tu vi chả ra sao tu vi vền vẹn trúc cơ sơ kì, đặt ở đây là chói mắt thiên tài, nhưng đưa về linh giới thì bản thân bất quá hết sức bình thường nếu không muốn mắng hai tiếng phế vật.

"A, Ninh Hàn tiểu nhi không có dạy hậu nhân cách nói chuyện với người lớn tuổi sao, vút đi Ninh gia bản thân ngươi chả là gì cả, thế gian này vô cùng rộng lớn, suốt ngày nhốt trong nhà trách sao không dữ dằn đây, bất quá ta cũng lười quản, Ninh Hàn còn không dạy được các ngươi, ta cũng không thêm xía vào việc nhà các ngươi, tặng cho ngươi bốn chữ: - Éch Ngồi Đáy Giếng."

Ninh Tuấn tức đến nổ phổi, bị một người tuổi tác không sai biệt lắm mắng như vậy, càng giật mình hơn là những người xung quanh, Ninh Hàn là ai, là lão quái vật thủ hộ lấy Ninh Gia một mực còn sống đến bây giờ cũng có hơn 400 năm, vậy mà đối phương nói là tiểu nhi.

Ninh gia nuốt hết con giận, mặt mũi không phải ai cũng tốt lắm, bị người khác mắng trưởng bối trong nhà là trẻ con ai không tức cho được, nhưng đối phương thực lực mạnh hơn người ở đây không chỉ một điểm hai điểm, bị nhiều người vây quanh vậy mà vẫn nhàn nhả không coi vào đây, một là đối phương tự tin vào bản thân, thực lực cùn không phải hàng xoàng, hai là có chỗ dựa vững chắc.

Mọi người càng tin là hai hơn, bởi cũng có ai nghĩ rằng một người thanh niên mạnh hơn nữa lại như thế nào.

Mọi người đang suy nghĩ thì bị hấp dẫn tới,

Mọi người ai ai cũng đồng loạt nhìn xuống căn biệt thự dưới chân.

Một cô bé đang nhảy chân sáo về phía bên trong căn nhà.

Tiểu Tuyết biết bên trên có rất nhiều người bất quá cũng không quan tâm, những người này còn yếu hơn tứ môn, à tam môn mấy người kia.

Trên bầu trời mọi người bất khả tư nghị nhìn phía dưới, cô bé trước mặt tuổi tác không đến 5, nhưng tu vi làm cho mọi người kinh hoàng, trúc cơ tầng 2, đây con mẹ nó đúng là dọa người, tu luyện tử trong bụng cũng không phải như vậy làm.

Ninh Tuấn trực tiếp té xỉu khi nghe trưởng bối nói đến tu vi trước mặt cô bé, hần 25 tuổi nhưng tu vi mới trúc cơ tầng 1, hơn hẳn 20 năm nhưng tu vi vẫn là thấp hơn một đầu, ai có thể chấp nhận được,

Đừng nói Ninh Tuấn, những người xung quanh cũng tương tự, bất quá càng là hiểu kì nhiều hơn, nhiều người lại lạc quan, Có thể là do bảo vật tác dụng đầu, nếu như trúc cơ mà nói chả nhẽ không phát hiện ta ở đây sao, đúng vậy cô bé kia chắc chắn được bảo vật tác dụng lên còn bản thân không hề hay biết.

Mọi người nghĩ vậy tất cả đều vui mừng lên, người thường đến trúc cơ, vậy bản thân đầu.

Duy chỉ có một người thần sắc vô cùng kích động, tựa gặp quý duyên như, khuôn mặt này dù hần chết cũng không bao giờ quên, không đúng dù chết cũng không bao giờ dám quên, mục đích hần sống đến hiện tại một phần cũng bởi khuôn mặt này, quá giống, còn cả đôi mắt đó.

"Là con của người kia, rốt cục... Rốt cũng cũng sắp được gặp lại người rồi..."

Mọi người xung quanh vô cùng khó hiểu nhìn lấy thanh niên kia, mẹ nó vậy mà khóc, không phải là nhỏ tuổi chút trúc cơ sao, không cần phải như thế tổn thương chứ, hay là không biết nhờ bảo vật nên mới lên được trúc cơ.

Ninh Thần một bộ đồng cảm nhìn lấy thanh niên trước mặt, "Tiền bối, không cần quá uất ức, tiền bối thiên phú cũng vô cùng tốt."

Con mẹ ngươi ta vui quá nên khóc có được không, thanh niên lau nước mắt lại nhắm nghiền mắt lại hoàn toàn không quan tâm mọi người xung quanh nữa, nếu muốn tìm chết vậy liền tìm đi.

Mọi người không ngừng thảo luận thì tiểu Tuyết cũng sắp về đến nhà.

"Không được, ai xuống gặp con bé thảo luận, nhanh."

"Đề ta."

Một âm thanh như chuông bạc, một nữ tử khoảng 18 tuổi phi xuống đến chỗ tiểu Tuyết.

Là Mộ Dung tiểu Thư, Mộ Dung Tuyết.

Cổ lão gia tộc cũng không phải giấu diếm nữ nhân tu luyện, mà là không muốn cho tu luyện, ai lại muốn gả đi về sau bí mật, công pháp gia tộc bị truyền đi ra ngoài đâu, muốn tu luyện thì tuyệt đối không được phép gả đi, nếu truyền ra chắc chắn sử tử.

Rất nhanh Mộ Dung Tuyết xuất hiện cạnh tiểu Tuyết.

"Xin chào tiểu muội muội, có thể cho ti biết tên sao."

"A, ta tên Thiên Tuyết, Dương Thiên Tuyết, bắt quá ba ba, mụ mụ hay gọi ta là tiểu Tuyết."

"Ha, trùng hợp vậy, tên ta cũng có một chữ tuyết, ta tên Mộ Dung Tuyết."

"A tí tí, cùng mấy người trên kia là tính ăn trộm sao, tiền nhưng mụ mụ để trong thê."

Mộ Dung Tuyết đầu đầy hắc tuyến, bọn ta nhưng không thiếu tiền có được không, khoan đã, nhưng người trên kia,

Mộ Dung Tuyết bất khả tư nghị nhìn lấy tiểu Tuyết, cô bé trước mặt đã sớm biết từ trước, chỉ là không thèm quan tâm thôi.

"Tí nhưng chỉ là hiểu kì thôi, cha mẹ tiểu Tuyết có nhà không, có thể mời tí vào chơi chứ."

"Ân được a, nhưng cô cô tiểu Tuyết không phải rất dễ tính đâu."

"Không sao, không sao."

Mộ Dung Tuyết khá bất ngờ, cô bé trước mặt dường như có hơi tin người thì phải, còn về cô cô, Mộ Dung Tuyết cũng không tin nếu như bảo vật đã ở bên tiểu Tuyết mà nói, người khác chung quy cũng chỉ là phạm nhân thôi.

Được sự cho phép của tiểu Tuyết, Mộ Dung Tuyết cũng nhanh chóng chui vào nhà, đập vào mặt là hai thân ảnh ngồi không ngừng hò hét trước màn hình máy tính.

Hai người không hẹn mà cùng một lúc quay đầu lại nhìn Mộ Dung Tuyết.

Đẹp nhất, Tuấn mỹ nhất, đây là hai từ xuất hiện trong đầu Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tuyết đặt trong cổ lão gia tộc không tính xinh đẹp nhất cũng tuyệt không ai dám tranh nhất, nhưng trước mặt vị này nữ tử, Mộ Dung Tuyết đã triệt để vỡ nát nhận thức quan.

Còn nam tử kia, ừ, từ lúc tiếp xúc với nam nhân, Đường Hối là người Mộ Dung Tuyết thấy đẹp trai nhất một người, bắt quá Mộ Dung Tuyết cũng lấy lại bình tĩnh, là nữ nhân được đặc cách tu luyện, sớm đã cắt đứt đi tình cảm nam nữ.

Dò sét hai người về sau Mộ Dung Tuyết kết luận, hai người này chỉ là phạm nhân.

Dương Liên nhìn tiểu Tuyết ôn nhu cười cười, vị này là?.

"Tiểu Tuyết khanh khách cười, vị tí tí đây là muốn tham quan nhà chúng ta."

Dương Liên như nhặt được bảo vật nhìn lấy Mộ Dung Tuyết, "tiểu muội muội nhưng thật muốn tham quan sao."

"Thật."

"Ừh, tiểu muội có đem theo tiền mặt không, không thì chuyển khoản vẫn được."

Mộ Dung Tuyết sững sờ, "cái gì tiền mặt."

Tiểu Tuyết giật mình, "đúng rồi tí tí này quên nhắc tí muốn tham quan nhưng phải bỏ tiền, tiểu Tuyết lại dắt Mộ Dung Tuyết chạy ra cửa, trước cửa liền sừng sững một tờ giấy ghi rõ, tham quan phí: 1 triệu/người."

Mộ Dung Tuyết khóc không ra nước mắt, bị hố a. Họ nhẹ một câu Mộ Dung Tuyết cười hiền lành.

"Tí không có đem tiền theo, thế này đi, cho tí nợ hứa mai trả."

Dương Liên từ trong nhà chạy vọt ra,

"không được."

Tiểu Tuyết nhìn Mộ Dung Tuyết cười cười.

"Tí tí không phải còn vài vị bằng hữu sao, họ rất có thể có tiền nha."

Không biết lúc nào ngoài đường đã đông kín mít, cũng may biệt thự ven ven một cái, không sớm đã bị bảo vệ cho đuổi đi.

Dương Hối nhìn nhìn, thăm đếm, số lượng không dưới 50 người, hí hí giàu to.

"È hèm, ừ, vị tiểu thư đây là người tới sớm nhất liền miễn phí đi, bắt đầu từ người thứ hai tính phí vậy, bắt quá phải trên năm người mới được giảm ưu đãi, nếu không liền làm vợ ta, ưu đãi trọn đời."

Mộ Dung Tuyết mừng rỡ như điên, hôm nay cũng không phải Mộ Dung Tuyết đến, phía sau còn rất nhiều người.

Mấy vị trưởng lão các gia tộc tức điên lên, hiển nhiên đối thoại toàn bộ đã nắm, có vài lão giả trực tiếp quay mặt về phía tiểu bối.

"Ân, a các vị trưởng lão đừng nhìn chúng ta như vậy, chúng ta nhưng cũng nghèo rớt."

"Đánh rắm, hàng ngày các ngươi lấy tiền đâu đi nuôi gái, ta mượn một triệu có được hay không, các ngươi phải biết tu hành hoàn toàn không coi tiền bạc ra gì cả, tất cả chỉ là vật ngoài thân mà thôi, hiểu chưa."

Vài thanh niên trực tiếp khinh thường, các ngươi chậm thời đại thì cũng thôi đi, giờ không có tiền ra ngoài ngươi có là tiền đi nữa, người ta cũng khinh ngươi ra mặt.

Mượn tiền xong mỗi người một vẻ, người thì sung sướng, người thì mặt như đưa đám, hiển nhiên vui vẻ là trưởng lão, ừ rồi là đám thanh niên, một hồi mất vài triệu ai không đau lòng cho được.

(1)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Sư Phụ

Đội mọi người vào về sau, nhà tuy rộng nhưng cũng không khỏi chật ních, tất cả có một điểm chung là đi về khuôn viên sau nhà, Dương Liên cùng Dương Hối hớn hờ thu lấy tiền mặc kệ đám người, bắt đầu cuộc chinh chiến trong thế giới ảo.

Liễu Sương cầm lấy tiền cùng Thanh Ly rời khỏi nhà đi mua sắm dù sao bây giờ là người có tiền đấy.

Tiểu Tuyết buồn chán chính là đi theo đám người, tiểu Tuyết đi theo mọi người cũng không thêm để ý nhiều dù sao cũng là chủ nhà, tu vi dù có là trúc cơ nhưng không biết sử dụng thì không có gì đáng lo ngại, tu vi mấy người ở đây ai cũng tùy thời trấn áp.

Mọi người đi vài vòng khuôn viên đằng sau, không khỏi lắc đầu ngao ngán, quả là biết hưởng thụ a, nhà to như vậy có vài người ở, ngoài ra thì cũng không có phát hiện thứ gì phát ra linh lực ba động.

"Trưởng lão, có phải hay không có người đặt được trước bảo vật."

Trưởng trưởng lão lắc lắc đầu,

"không có khả năng, lôi điện vừa tàn chúng ta đã lập tức xuất hiện ở đây, những người khác dù nhanh cũng không thể qua mắt được người khác."

Đúng lúc này mọi người không khỏi quay đầu nhìn về phía tiểu Tuyết, đúng a nếu như vì bảo vật mà ảnh hưởng tu vi lên đến trúc cơ, vậy khả năng cao bảo vật đang trong người cô bé trước mặt này.

Tiểu Tuyết ngơ ngác nhìn lấy mọi người,

Mộ Dung Tuyết ngồi xuống trước mặt tiểu Tuyết. "tiểu Tuyết có phải hôm nay nhặt được đồ vật gì không."

"Không có a."

Một vị trưởng lão trong đó cười hiền hòa, "trẻ nhỏ ngoan không nên học nói dối nha, nói dối liền sẽ hư."

Tiểu Tuyết chu lên cái mỏ, bĩu môi lắc đầu "ta nhưng không có nói dối."

"Thôi được thôi được, nhóc có muốn làm đệ tử ta không."

Thay vì cậy miệng đưa bé này ra, trực tiếp thu đệ tử liền tốt, thu xong chả nhẽ sợ không còn bảo vật hay sao, hơn nữa thiên tư cũng không thấp.

Những người khác nhìn lấy lão già này tức giận trừng mắt, mọi người liên tục mắng, cái trò vật này còn gặt được mọi người sao, ở đây ai không phải lão hồ ly tinh.

Tiểu Tuyết ngây thơ gật gật nhẹ, "vị gia gia này sẽ mạnh hơn cha ta sao, nếu mạnh hơn vậy được a."

Vị lão giả này ánh mắt khinh thường, bất quá vẫn giấu rất kín, cười nhẹ.

"Tất nhiên, lão phu trên thế giới này không dám nói mạnh nhất, tuyệt cũng không xếp dưới 10, yên tâm rồi chứ, thế nào đồng ý bái ta làm thầy sao."

"Cầu thoại, Mộ Dung lão tặc ngươi coi đây là không người rồi à, ngươi không xếp dưới 10 tiếp ta một chiêu, ở đó mà hồ ngôn loạn ngữ, ha ha cô bé làm đệ tử ta này, nhà ta nhưng có quá nhiều đồ ăn ngon."

.....

Liên tiếp từng người từng người, khoe ta đây tay to tay vạm, Dương Liên cùng Dương Hối ở ngoài nhìn hết trong mắt bất quá lười xuất hiện mà thôi, chỉ thăm mắng ếch ngồi đáy giếng, đừng nói ở nơi nhỏ bé này, vì diện này cũng không phải chỉ có vài gia tộc này là tu luyện, ngay từ lúc đặt chân đến, Dương Liên đã cảm nhận được khí tức khác nhau rải rác khắp vì diện, chả qua quá yếu lười quan tâm mà thôi, bất quá thu tiền người ta, muốn tham quan cứ việc thoải mái, trước lúc hai người kia về là được.

"A, đang về, tiểu Hối trực khách nhanh, không liên có biến."

----Đường Gia một giờ trước----

"Này, ta có nên diệt đi không, Đường Lâm nhưng đang bị nhốt trong đó a."

Dương Thần mặt mũi nhìn lấy Mạn Thiên Âm, chả phải vẫn đang tốt đó sao, e rằng cứu người cũng là ý tốt Mạn Thiên Âm đi, Mạn Thiên Âm nhưng là không ngừng thúc dục Dương Thần bắt lấy Đường Lâm a.

"Không cần phiền toái đâu, ta bắt cóc rồi bỏ đi liền tốt, dù bị đối xử tệ bạc nhưng ít ra đây cũng là nơi Đường Lâm sinh ra, diệt đi chỉ bằng thả đi,"

Dương Thần không phải hạng người nhân từ, nhưng đối phương không thù không oán Dương Thần cũng lười quan tâm, mục đích chủ yếu là cứu Đường Lâm mà thôi.

Hai người nhanh chóng xuất hiện trong một căn phòng, Đường Lâm hiện vẫn đang hôn mê nằm ngủ ở đó may may không hề biết gì cả, đối phương ra tay cũng không phải nhẹ a, việc này tốt nhất Đường Lâm tự giải quyết liền tốt.

Bỗng lúc này Dương Thần mặt nhíu lại.

"Làm sao." Mạn Thiên Âm không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Không có việc, nhà ta không biết từ lúc nào xuất hiện một đám người, ăn tất cả đều là tu hành người, thôi ta quay về sớm nữa nếu không hội sảy ra chuyện."

"Voi tu vì Dương Liên cùng Dương Hối còn lo ra chuyện sao?."

Dương Thần thẳng thắn lắc đầu.

"Không, ta lo cho nhà ta, còn lo lắng hơn cho đám người kia."

Dương Hối thì không biết nhưng Dương Liên, Dương Thần còn lạ sao, từ bé đến giờ cưng chiều thành quen, cũng không trách không ai dám theo đuổi bởi hầu hết, không táng gia bại sản cũng thành thái giám, nghĩ lại Dương Thần đầu lại đen một mảnh.

Trở lại Mạn gia biệt thự.

"Các vị, hết thời gian tham quan, mọi người rời đi thôi, hôm khác lại đến nha."

"Đánh rắm, bọn ta mất gần trăm triệu nửa canh giờ cũng chưa đến, còn coi nhà các ngươi là tiên cảnh rồi."

Một vài lão già tức đến điên, bảo vật hơi thờ cũng không thấy rồi còn bị mất tiền, đã vậy đối phương còn đuổi người, không phải ngại đối phương chỉ là phàm nhân lời nói, đã sớm một tay bóp chết.

Không được, nếu đã đi ít ra phải mang nhóc con này theo, bảo vật rất có khả năng ở trong tay nó, nhưng mà tất cả mọi người nhìn nhau ai cũng không nhún nhường tiểu Tuyết cho ai.

"Oáp..., Cô cô tiểu Tuyết muốn ngủ."

Dương Liên dừng game lại cười cười, được ta đi ngủ thôi, tiểu Hối trực khách đi đại ca về đến rồi.

"Àn ta đang dở trận, Thanh Ly đi đâu rồi nhò."

Về rồi, ngoài cửa Thanh Ly cùng Liễu Sương hai người trên tay một đồng túi sách, to nhỏ khác nhau hiển nhiên là vừa đi mua sắm về.

"Thôi ta đi ngủ, đi thôi tiểu Tuyết mai lại trẻ học."

"Không được,..."

Một đám người đồng loạt hô.

Dương Liên ánh mắt nhú lại, "còn có chuyện?"

"Vị tiểu thư này hiểu nhầm, đây là nhà ta trưởng bối rất lợi hại, nhìn thấy tiểu muội này tư chất học võ cao tuyệt muốn thu lấy làm đệ tử truyền thụ võ đạo."

Hắn là Bộ Thanh, Bộ gia đại công tử ngay từ đầu vốn kiếm lời đây đa số toàn là trưởng lão cấp bậc tuy không úy kị nhưng cũng không có nghĩa là sợ, ngay lúc không đề ý đến sự tình lại thấy Dương Liên rời máy về sau, hắn ngay lập tức nội tâm khẳng định người trước mặt này là đẹp nhất mà hắn từng thấy, mặt tuy không trang điểm nhưng so với trẻ con còn muốn trắng mịn, còn cơ thể tóc tai.....

Dương Liên nhìn không thèm nhìn, loại này mặt hàng ngoài phố tùy tiện ngồi nếu mà rảnh đếm mà nói so với kiến càng nhiều.

"Được rồi nếu ngươi, không đúng chỉ cần một trong số các ngươi đổ xúc xúc thắng ta, ta đồng ý cho tiểu Tuyết theo."

"Đồng ý.. X3,14..."

"Ta còn chưa nói điều kiện thua."

"Không vấn đề, dễ bàn thua tùy tiện tiểu thư đây ra điều kiện."

"Thôi thôi, coi như nói rõ trước đi không lại có người lật, thua mà nói liền 5 triệu đi, "

Mọi người liên tục gật đầu, đừng nói 5 triệu, 5 tỉ cũng được, là tu hành người còn sợ thua xúc xúc sao, nực cười.

Dương Liên cười nhẹ, bắt đầu lắc,..

"Bao nhiêu chấm."

Có tám người đồng loạt dơ thẻ trước, 5 chấm.

"Các ngươi muốn đoán lại không, ta khuyên vẫn là chọn 4 chấm đi."

"Đừng nói nhảm, mở đi."

Dương Liên thở dài, tay nhẹ nhàng nhấc lên.

"Là bốn chấm."

"Không có khả năng... Rõ là năm chấm, xúc xúc có vấn đề ta đề nghị lắc lại."

"Các ngươi có thể có chút mặt không, tránh các ngươi không phục, ta nhường các ngươi lắc là được rồi," nói xong Dương Liên thuận tay ném qua cho chiếc cốc.

Mấy vị lão giả ngơ ngác, thật, cô gái này quá mức tự tin vào bản thân, hay là quá mức ngốc, không được nhanh không bị đối ý.

Rất nhanh tiếng lách cách vang lên, ở đây toàn bộ người tập chung lần nghe, duy chỉ có Dương Liên vẫn đứng bất động thảnh thơi ngáp một tiếng, mãi về sau âm thanh dừng lại.

"Hai....."

Lại một đám đồng thanh hô lên hai chấm, tất cả mọi người đều là tu hành người, nghe thôi là biết lắc ra con gì ai nấy biểu hiện vô cùng tự tin.

Dương Liên nhẹ nhàng cười yếu ớt một tiếng, các ngươi sao không chọn mỗi người một đáp án đâu, chả phải kiểu gì cũng có người đoán trúng sao, hơn nữa các ngươi cùng đoán nếu như cùng đúng mà nói, vậy tiểu Tuyết theo ai đây.

"Theo ai tiểu thư đây chớ nhọc công liền biết theo ai cũng là phúc phận của cô bé."

"Àn a, chuẩn bị tiền chưa ta nhưng là ra một."

Ha ha ha, cô quá tự tin cô còn tưởng vận khí mãi tốt vậy sao.

Tên lão giả cười dương dương đắc ý, giống như là kết quả vốn đã định sẵn chỉ việc thu hoạch, nhưng khi hắn nhấc cốc lên, nụ cười hắn dần thu liễm rồi.

"Không, không có khả năng, rõ ràng là hai tại sao bây giờ là một."

Cái gì mà hai với một, xúc xúc vốn dĩ chỉ là huyền cảnh Dương Liên tạo ra thôi ngay từ đầu vốn dĩ không hề có xúc xúc nào, buồn cười mấy người kia chơi nhưng là rất nhiệt tình mà không hay biết bản thân nhưng đang nằm mơ.

"Tiền nào, hôm nay không có tiền, nhưng cô bé này nhất định ta phải thu, các vị ta đi trước một bước,"

Nói xong hai tay nhanh chóng xách lấy tiểu Tuyết bay đi, cả quá trình Dương Liên cùng Dương Hối đều nhìn thấy bất quá mặt không một chút dao động, Thanh Ly cùng Liễu Suồng một bộ mặt tràn đầy tội nghiệp nhìn phương hướng lão giả đi.

"Ân, chuyện thế nào, không phải người nhà các người sao, sao không cảm thấy lo lắng hay gì đó, thôi chết mau đuổi theo."

Mọi người xung quanh tức giận mắng, Lão đồ vật còn dám chạy trốn nuốt một mình

"Tì, không đòi tiền mà thả đi sao, phong cách hành sự tí càng ngày càng lạ nha."

"Không có chuyện, đại ca vẫn đang nhìn, ta đòi tiền mà nói chắc chắn bị đại ca trách tội, huống hờn bên ngoài ta còn thấy một tên tu vi không tệ, hẳn là vì diện này một trong vài người tội cường đi,"

Dương Thần đứng trong hư không nhìn xuống thờ dài, hết bắt đi Đường Lâm bây giờ còn bắt đi tiểu Tuyết, Đường Lâm không sao nhưng hết lần này bắt đi lại là tiểu Tuyết đây, sợ mệnh sống không đủ dài hay sao.

Khi trở lại Dương Thần dừng đứng một bên nhìn nhìn, ánh mắt vô cùng nghi hoặc, còn giữ một chút trầm mặc, như lâm vào suy nghĩ

Thanh niên trước mặt nhìn Dương Thần ánh mắt đỏ hoe từng tia nước mắt ào ào rơi xuống.

Thanh niên nhanh chóng chạy tới, cả người quỳ xuống trước mặt Dương Thần.

"Sư phụ, đồ nhi rất cực còn có ngày gặp lại người."

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thảo phạt Lý gia

Dương Thần giật mình, nhìn trước mặt mình, một khuôn mặt này Dương Thần chết cũng không quên, phía trước không phải một trong hai đệ tử hấn chính là ai.

"Tiêu nhi???"

Dương Thần không dám tin vào mắt mình, chẳng phải đã chết rồi sao, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Dương Tiêu cười nhẹ.

"Đã lâu không gặp, người chắc bất ngờ lắm."

Tại sao lại không bất ngờ cho được, người đã chết rất lâu từ trước bỗng dưng xuất hiện.

"Người có thể giải thích sao."

Dương Tiêu từng chút kể lại toàn bộ,

Lần đó kì thật Dương Tiêu bị cường giả vây quanh đã chết, nhưng không hiểu lí do gì lại tỉnh lại, khi tỉnh lại thì xuất hiện ở đây, cùng kí ức cũ Dương Tiêu tu luyện rồi thành lập thần đường cùng, mọi thứ tất cả đều nói hết.

Dương Thần cũng ần ần suy đoán được một hai, trọng sinh trường hợp này cũng không hiếm gặp phải, Mạc Lâm cũng là một ví dụ.

"Tại sao người không về tìm Linh nhi."

Dương Tiêu bắt đầu cười.

"Sư phụ người nghĩ Linh nhi còn đợi con không, chuyện đã rất lâu rồi, bây giờ trở về liệu con còn xứng với nàng sao, nàng chỉ sợ sớm đã lên thượng giới rồi con bây giờ tu vi chỉ vẹn vẹn Nguyên Anh đỉnh phong thậm chí quay về linh giới còn khó, huống chi đi lên Thượng giới tìm nàng."

Dương Thần sắc mặt không phải tốt cho lắm.

"Ta không biết thời gian qua ngươi nghĩ gì, ta cũng tự hỏi bản thân ngươi bây giờ không tin vào Linh nhi hay chính bản thân ngươi đây, ta chưa từng kì vọng vào các ngươi, ta cũng không hề có lòng tin vào các ngươi, nhưng các ngươi là một tay ta nuôi lớn, là các ngươi tự tìm đến ta, bản thân ngươi từng nói gì ngươi còn nhớ không."

"Không làm sư phụ thất vọng, muốn cho thế nhân thấy rằng không ai là phế vật, phế vật chân chính là mất lòng tin vào bản thân."

"Ừ, vậy là ngươi còn nhớ, vậy ta hỏi bây giờ ngươi cùng phế vật có gì khác nhau."

Dương Tiêu nức nở quỳ rạp xuống, xin lỗi sư phụ làm người thất vọng rồi.

Dương Thần than nhẹ thở dài một hơi.

"Ta từng nói, ta chưa bao giờ kì vọng vào các ngươi cho nên ta không có thất vọng, bản thân ngươi tự thất vọng mà thôi, bây giờ ngươi chọn đi, theo ta đi tìm Linh nhi, hoặc tiếp tục ở lại đây làm bá chủ."

"Con theo người."

"Ừ, đi đón tiểu Tuyết về tiện diệt luôn thế lực đó, tiểu Tuyết là sư muội ngươi ngươi chỉ điểm một hai đi."

"Vâng."

Dương Tiêu đã suy đoán lấy, nhưng vẫn không thể tin được, sư phụ trước nay vẫn luôn lạnh lùng vậy, hoàn toàn không có gần qua nữ sắc, bây giờ cũng đã lập gia còn có con, xem ra thời gian tất cả thay đổi ngay cả bản thân mình cũng đã thay đổi, không biết giờ Linh nhi thế nào.

Dương Tiêu đi về sau, Dương Thần mới biến mất, không biết từ lúc nào hốc mắt Dương Thần đã chảy lệ.

Không kì vọng là giả, không tin tưởng cũng là giả, làm sao có chuyện nhìn đứa con mình mất đi lòng tin vào bản thân mà không buồn cơ chứ, Dương Tiêu, Dương Linh là Dương Thần thu đệ tử, Dương Tiêu chết một khắc kia Dương Thần trong cơn tức giận đã hủy diệt luôn vì diện kia, Linh nhi từ đó cũng đã trở nên lạnh lùng chỉ cắm đầu vào tu luyện đến giờ Dương Thần vẫn chưa có gặp lại qua, nói cách khác Dương Thần không dám gặp.

Lần đó hai người bị người vây công, một phần là do hai người phát triển quá nhanh, nhưng phần lớn là do những người từng có thù với Dương Thần, chỉ là một công đôi việc mà thôi, Dương Thần lên thượng giới một khắc cũng chính là hai người bị nhắm đến ngay.

Dương Thần thu hồi lại tâm tình trở về nhà, có Hồn Thiên ở tiểu Tuyết sẽ không có chuyện gì, vừa vặn cho trải nghiệm một phen, Dương Tiêu cũng đi đón, rất nhanh chắc cũng trở lại.

Dương Liên cùng Dương Hối một bộ như không hề hay biết thân nhiên ngồi chơi game, Thanh Ly cùng Liễu Sương chuẩn về phòng trực tiếp ngủ.

Dương Thần cũng không thèm để ý đến, vào trong bí cảnh, Mạn Thiên Âm ngồi một bên trên giường đã ngủ gật, nằm trên giường là Đường Lâm vẫn còn đang hôn mê.

Dương Thần điểm nhẹ, một luồng khí lưu bằng bạc chui vào mi tâm Đường Lâm rồi lui ra, Đường Lâm con mắt nháy nháy rồi thanh tỉnh lại,

Tỉnh lại nhìn mọi thứ xung quanh, phát hiện ra đây không phải Đường gia, Đường Lâm giật mình đây là đâu? Lại nhìn thấy Mạn Thiên Âm đang ngủ phía dưới, Đường Lâm cười nhạt. "Cảm ơn các ngươi."

Dương Thần lại xuất hiện trên tay là hai bình ngọc tiến về phía trước ngồi xuống.

Mạn Thiên Âm cũng tỉnh lại nhìn không khỏi hỏi.

"Đây là gì."

"Một bình là Đan Dược giúp nâng cao tu vi,

Một bình là Đan Dược giúp giảm xuống tu vi.

Chia ra Đường Lâm cảm lộ thứ nhất, Nàng dùng lộ thứ hai."

Mạn Thiên Âm có chút nghi hoặc, "tại sao lại muốn giảm tu vi, tu luyện nhưng rất vất vả nha."

"Nàng trời sinh lời thể, vốn dĩ nên ứng lời phạt còn sống mới có thể nhận được toàn bộ truyền thừa, mà lần đó ta ngăn chặn trời giáng xuống lời kiếp, bởi nàng hoàn toàn không hay biết gì cả, bây giờ rõ rồi uống viên đan dược này vào, yên tâm đi hạ xuống luyện khí tầng 9 về sau thực lực vẫn giữ nguyên Trúc cơ, nên tu luyện về sau rất nhanh liền trở lại."

Thực sự cũng không cần thiết như thế, Dương Thần cũng không thiếu lời công pháp, lời võ kỹ, nhưng chung quy tự thân nhận truyền thừa lời thể vẫn hơn,

bởi nhận được truyền thừa về sau sẽ hoàn toàn nắm giữ lời ưu và nhược, các loại thông tin về lời thể.

Như Dương Thần đã nói từ trước, Lời thể rất hiếm người còn sống càng hiếm hơn, chủ yếu sống sót cũng là nhờ trường bối ngăn chặn lời phạt, bởi vậy cũng không hề nhận được truyền thừa.

Trong kí ức Dương Thần từng gặp qua đêm cũng không có nổi một bàn tay người nhận được truyền thừa, những người nhận được không có ai là nhân vật tầm thường cả, ở Tiên giới ngoài Thần Võ đại lục, còn có khác vì diện, một người trong đó Dương Thần từng gặp qua, là người nắm giữ lời thể hoàn chỉnh truyền thừa người, một thân lời lực vẫn đỉnh tiên đế.

-----Thần Dương Cung-----

Một đám lão già xếp hàng ở đó trước mặt Dương Tiêu.

"Cung chủ, người tỉnh giấc."

"Ừ, cũng không lâu tập hợp tinh anh cùng chư vị trưởng lão, khởi hành đến Lý gia."

"Cung chủ ý tứ là."

Dương Tiêu cần trên tay chén trà nhẹ nhàng nhấp.

"Diệt Lý gia."

Vài tên trưởng lão giật mình, cung chủ ngủ say nhiều năm lần này tỉnh dậy liền muốn diệt Lý gia, rốt cục Lý gia làm gì chọc giận đến cung chủ đây.

Thấy vài ánh mắt nghi hoặc, Dương Tiêu nhẹ nhàng nói.

"Cũng không chọc đến ta, nhưng bọn ngu kia chọc phải người không thể chọc, người kia cho ta nhiệm vụ diệt lý gia, đơn giản vậy thôi."

Mấy vị trưởng lão giật mình sửng sốt, mạnh mẽ như cung chủ cũng chỉ nghe lệnh phần, vậy đối phương rốt cục mạnh bao nhiêu, nhân vật như vậy hẳn là mình chưa đủ tư cách biết đi.

Rất nhanh Thần Dương cung quảng trường xuất hiện hơn trăm người, trưởng lão cấp bậc cũng có hơn 20 người, ở đây rất ít người nhìn thấy cung chủ Dương Tiêu khi nhìn thấy ai cũng lộ vẻ hưng phấn, sống hơn 500 năm mà vẫn giữ được trẻ tuổi vậy nói lên tu vi cực kì cao, ở đây ai cũng là thiên kiều, thiên tài cấp bậc cũng ngược lên về ao ước.

Phải nói lớp trẻ ở đây được nắn rất kĩ lưỡng, tuy hưng phấn nhưng vẫn giữ vẻ trầm ổn không kiêu ngạo đặc biệt đoàn kết giúp đỡ người khác, so sánh với sâu một những thế lực kia hoàn toàn một trời một vực.

Phía trên là bốn người quần áo khác nhau, hẳn là lớp đứng đầu thế hệ này đặc biệt bồi dưỡng, bốn người đứng phía sau xếp hàng chúng đệ tử khác, đội hình này so với quân đội còn muốn nghiêm chỉnh.

Dương Tiêu lộ vẻ hài lòng, xuất phát thôi diệt đi Lý gia.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tạm biệt Lý gia

Trên bầu trời một vùng bình nguyên phía dưới sương mù chẳng chịt che kín hoàn toàn không nhìn thấy bên dưới.

Phía bên trên đi đầu là Dương Tiêu xếp sau là 15 vị trưởng lão phía sau lưng gồm bốn tên tinh anh đệ tử ưu tú, theo chót là hơn trăm vị đệ tử xếp hàng chỉnh tề, hiển nhiên tất cả đều là có thiên phú người.

Thần Dương Cung xưa này tuyển chọn đệ tử thế nhân không hề biết, nhưng mỗi đệ tử hoàn toàn không phải bọt nước.

Dương Tiêu tay điểm nhẹ một chỉ sương mù bên dưới tản ra, lộ diện một mảnh bình nguyên bên dưới cung điện xa hoa không thua kém gì nơi ở vua chúa thời xưa, xung quanh từng ngôi nhà, trang viên.v.v đều chỉnh tề giống như mô hình kinh thành.

-----Lý gia đại điện-----

Trên đại điện ngồi trên vị chí cao nhất là Lý gia gia chủ, bên dưới từng lão già khuôn mặt mỉm cười, không sai lầm gì bảo vật ngay tại cô bé trước mặt a.

Mọi người nhìn lại cô bé ngủ say ngon lành khóe miệng còn chẹp chẹp chảy một đường nước dãi.

Một tiểu manh a, vậy mà vận khí tốt vậy nắm giữ bảo vật, một tên trưởng lão cười cười gõ nhẹ đầu tiểu Tuyết, đánh thức dậy.

Tiểu Tuyết mắt chớp chớp mở đôi mắt ra, cả căn phòng tối như đường như được thắp lên đồng dạng, một đôi tử đồng ló ra tựa một viên dạ minh châu thấp sáng bốn phía, không khỏi khiến nhiều người chú mục.

Lý trưởng lão cũng vô cùng kinh ngạc, trước cũng không để ý đến, tiểu cô nương này đôi mắt lại là như vậy đặc biệt.

"Tiểu bé con, nói thật cho gia gia biết, có phải trước đó từng nhặt được đồ vật đặc biệt không, cũng không giấu hôm trước ta đi qua cũng đã làm mất, nếu như trả lại mà nói gia gia tất nhiên sẽ có thưởng."

Tiểu Tuyết cau mày nghĩ nghĩ cũng không ra mình rốt cục từng nhặt được đồ vật gì.

Đúng lúc này từng tiếng chuông cảnh báo vang lên dữ dội, Chuyện gì.

Mọi người giật mình, gia tộc gõ chuông cảnh báo là chuyện hoàn toàn bất khả tư nghị, từ xưa tới nay chuông cảnh báo nhưng chưa từng một lần được gõ vang, bởi chẳng có ai dám dẫm dẫm trên chọc cả.

"Đi! Ra xem, chắc chắn là mấy gia tộc khác muốn đến đây chiếm người, hừ Lý gia nội tình há tương dễ trêu."

Lý gia gia chủ bước đầu tiên đằng sau là toàn bộ con em gia tộc tinh anh xếp hàng dài, chuẩn bị nghênh địch.

Rất nhanh bên trên, hơn trăm người xếp hàng chỉnh tề nhìn xuống dưới ai nấy cũng một bộ mặt hung phấn nhìn lấy con mồi của mình, những người này được đưa vào từ nhỏ, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có tu luyện, bây giờ ra ngoài có cơ hội triển hiện thực lực ai lại không vui mừng.

Lý gia gia chủ nhận ra địch nhân cũng không phải các gia tộc khác, giọng to đồng đặc hồ, Các vị hôm nay đến Lý gia hẳn là có chuyện đi, các vị có gì cứ nói, không nhất thiết phải chém chém giết giết, Lý gia cũng không biết đắc tội quý phái ở đâu.

Duy chỉ có vị trưởng lão bắt đi tiểu Tuyết nhận ra người trước mặt này, cùng người hôm đó là một, nhưng bây giờ không còn một bộ hơi hột như trước, trước mặt chỉ là một bộ lạnh lùng sát khí ẩn hiện.

"Các ngươi chết cũng không biết các ngươi đắc tội là người nào đâu, để người đó giải quyết các ngươi, chỉ bằng chúng ta chính là diệt các ngươi tốt nhất, sai lầm lớn nhất của các ngươi là tham lam."

Ngay từ đầu ta đã nhắc nhở qua rồi, hoàn toàn không có bảo vật gì xuất thế cả, chỉ có bùa đòi mạng dụ dỗ sự ngu ngốc như các ngươi cần phải thôi, nếu như các ngươi không bắt đi đứa trẻ đó có khả năng các ngươi giữ được mạng, nhưng không, nói gì đi nữa các ngươi cũng chuẩn bị thả người rồi nhận lấy cái chết đi."

Lý gia mọi người cau mày, tên thanh niên này quá bá đạo đi tuy là nhiều người nhưng trước mặt gia chủ cùng chúng trưởng lão vẫn thả ra là muốn diệt đi lý gia, chán sống sao.

Những người khác cho là vậy nhưng chúng trưởng lão cùng Lý gia chủ lại không giống vậy, những người này tu vi không thấp làm sao có thể suy nghĩ thiên cận như vậy được, đối phương tuy trẻ nhưng chưa chắc số tuổi hẳn trẻ, đạt được tu vi như vậy ai không phải lão quái vật vài trăm năm, mà kinh khủng nhất đối phương cũng chỉ là nhận ủy thác đến mà thôi.

"Không biết quý tính tiền bối, cùng cô bé kia rốt cục có tầng quan hệ nào."

"Không cần phiền phức như vậy, kết quả Lý gia bị diệt chắc rồi, tên tuổi đã không đáng nói ra, còn phần cô bé kia là ta sư muội, như vậy đã đầy đủ lý do chưa."

Dương Tiêu ra hiệu một tiếng, toàn bộ đệ tử lao vun vút xuống như tên.

"Giết !!!!!!!!!!"

Âm thanh chấn động vang vọng khắp nơi,

Lý gia tộc trưởng giật mình, đối phương lười nói chuyện sao, cần răng giận giữ hét lớn,

"Thật coi Lý gia là vùng bùn nhão sao, tất cả nghe lệnh giết hết cho ta."

Dương Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, đừng nói bùn đất dễ nghe, cần bản cứng cũng không xứng.

Nơi này làm sao có sức chống lại chứ, Thần Dương cung đệ tử không biết ưu tú siêu việt bao nhiêu lần người ở đây, ngay cả cấp thấp nhất so với thiên kiều ở đây cũng còn muốn vượt trội, đơn giản mà nói là một bầy sói đối gặp phải đàn cừu non, nhẹ nhà mà nghiền sát.

Chẳng bao lâu thi phoi đầy đất, máu chảy nhuộm đỏ cả phiên phiên địa, Lý gia đệ tử triệt để chết hết, không còn một người.

Thần Dương Cung đệ tử tổn thất không đến một phần, Các trưởng lão lại càng không.

Giờ phút này bên phía lý gia, trưởng lão sống sót không không quá ba người, Lý gia chủ càng thương bạch, đầu tóc luộm thuộm quần áo rách rưới không còn hoàn chỉnh.

Bây giờ bọn hắn hối hận rồi, nửa tiền trước vẫn còn vui vẻ nghĩ rằng nắm bảo vật trên tay, nhưng đừng một cái gia tộc đứng sát vách diệt vong, hối hận rồi, tham lam chính là tử tội.

Đúng lúc đang tuyệt vọng thì Lý gia lại chợt cười cười, bởi vì vách đá trước mặt truyền đến tiếng nói, là Lý gia lão tổ đấy.

"Bọn ta Lý gia từ lúc nào trêu chọc đến Thần Dương Cung, tại sao muốn làm tuyệt như vậy, các người tính già trẻ cũng không tha một đầu sinh lộ hay sao."

. Dương Tiêu lắc lắc đầu

"Các người cần bản chỉ là đắc tội người không đến đắc tội mà thôi, về phần ta miễn bình luận đi, nể xưa có chút giao tình người đi đi."

Lão già chậm chạp cười.

"Đi, đi đâu các người phá nhà ta, diệt đi tộc nhân ta, giờ bỏ thí mạng sống, người nói ta đi đâu, hơn nữa ta cũng không có ý định đi, ta muốn cùng người liều mạng, vì tộc nhân báo thù."

Nhẹ nhàng chết không muốn, còn muốn đau khổ,ngu ngốc mà.

Dương Tiêu tiến lên trước động tác nhẹ nhàng nhưng người xung quanh nhìn vào giống như thuận di một dạng.

"Ngủ lâu chính là quên mất cách đánh, khởi động gân cốt cũng tốt."

Rất nhanh Dương Tiêu cùng Lý lão tổ kịch chiến, từng âm thanh vang động, rất nhanh ai thắng ai bại liền rõ.

Hai người tuy tu vi ngang nhau, nhưng mà Lý lão tổ lấy đây ra phần thắng, Dương Tiêu kinh nghiệm thực chiến quá mức thượng thừa, còn Lý lão tổ ngoài tu luyện ra còn có gì hấp dẫn sao, hai người đánh một hồi rốt cục cũng phân ra được thắng bại.

Một bên Lý gia lão tổ quỳ một chân xuống đầu tóc bù xù, cắn chặt hàm răng rặn ra từng chữ.

"Hay cho một cái Dương Tiêu, hôm nay Lý gia hủy diệt, chuẩn bị đón nhận lửa giận đi, Lý gia chỉ là một chi nhánh nhỏ mà thôi, người còn cho rằng Lý gia xếp ngang với mấy thứ kia sao, ta ở địa ngục chờ người đến."

Lý gia lão tổ thanh âm im lặng, cổ đã có một thanh xích đen xuyên thủng cuống họng, chết không thể chết hơn.

"Chúng đệ tử nghe lệnh, người già trẻ em thì thôi, xoát nhà rồi trở về."

Dương Tiêu vào đại điện thấy tiểu Tuyết vẫn đang khò khò ngủ, không khỏi tức cười cảm khái.

"Đều giống sư phụ, không sợ trời, không sợ đất a."

Trên bầu trời không xa chỗ, các gia tộc khác vẫn đang phi hành về phía Lý gia, nhưng lạ một chỗ, cho dù đi bao lâu đi nữa, cuối cùng nhưng vẫn trở về vị trí cũ,phát giác được không đúng từng người không khỏi sợ hãi.

Đúng lúc đó một thanh âm trong trẻo vang lên.

"Từ đâu đến cút về nơi đó, không có lần sau, Lý gia là ví dụ cho các người."

Nghe đến thanh âm mấy người không khỏi tê hết cả da đầu,mấy người giờ này nào còn tâm tư dòm ngó đến Lý gia, chỉ mong có thể nhanh chóng về nhà, nơi này quá kinh khủng.

Mấy người đồng loại tách ra mỗi người một phía dùng hết khí lực chạy nhanh về nhà.

Hôm sau tin tức động trời truyền đến, Lý gia toàn bộ gia tộc, chết hết không sót một ai, có cũng chỉ còn thi thể đang không ngừng hư thối phân hủy.

Bây gia tộc kia mới nghĩ đến câu nói hôm qua, Âm thầm rít một hơi lạnh, trong lòng cũng thể từ này không bước một bước đến Đồng Hải nữa, quá kinh khủng cái gì bảo vật, con mẹ nó là một cái hố.

Dương Thần cảnh cáo về sau, ngồi bởi Mạn Thiên Âm

Mạn Thiên Âm cũng đã vượt qua được Lôi phạt, cũng nhận được toàn bộ truyền thừa, hiện tại đang ngồi xếp bằng lấy ổn định lại khí tức, Đường Lâm

thì sau khi sử dụng đan dược, hấp thu toàn bộ tu vi cũng đã ổn định lại ở luyện khí đỉnh phong.

Dương Thần cũng đành chỉ cho tu luyện tiếp, tu vi tăng nhanh có lợi cũng có hại, còn phải ổn định lại thích ứng hết với bản thân sức mạnh nếu không tại họa ngầm không phải một đầu hai đuôi.

Tiếp tiểu Tuyết từ tay Dương Tiêu về sau Dương Thần cùng tiểu Tuyết xuất hiện ở một nơi vô cùng xa lạ.

"Oa, đẹp quá."

Thích không.

"Có, con rất thích."

Dương Thần cười cười, thích liền tốt, nơi đây cũng không phải đầu xa, nơi đây chỉ là trong nội thể giới Hỗn Thiên mà thôi.

"Lần sau có gặp nguy hiểm cứ liên hệ với tiểu Thiên, chốn ở đây liền tốt."

Dương Thần đưa tiểu Tuyết ra, rồi lặng lẽ rời đi, lên trên phía tinh không, một hành tinh không hề có khí tức nhân loại, ổn định xếp bằng xuống.

Lần trước ngẫu nhiên một suy nghĩ lóe lên trong đầu Dương Thần, khi sử dụng Không gian pháp tắc, Dương Thần dự tính dung hợp Không gian pháp tắc cùng Thời gian quy tắc thử xem.

Rất nhanh Dương Thần chìm vào trong tĩnh lặng, thời gian lặng lẽ trôi, ở đây nhanh qua bảy ngày, chỗ Mạn Thiên Âm bắt quả cũng chỉ mới bảy tiếng đồng hồ chưa đến thôi.

Cứ lặng yên như vậy, xung quanh Dương Thần thành một vòng tròn, bên trong đó những cái cây không ngừng sinh trưởng già đi nhanh rồi héo xuống, cây mới lại mọc lên, tuần tự không ngừng, vùng đất xung quanh cũng khô cằn hiển nhiên không còn sinh khí nữa để phát triển.

Dương Thần bảy giờ mới mở mắt.

"Chưa được, quy tắc và pháp tắc dung hợp lại không được, bất quá thu hoạch cũng không ít, xem ra phải nhanh lên nắm giữ thời gian pháp tắc."

Muốn nắm giữ được pháp tắc trước hết phải hiểu thấu nó là gì đã rồi mới có thể nắm giữ được, hiểu thấu nó chỉ là "quy tắc", mà thôi.

Hiểu là một truyện, nắm giữ được lại là một chuyện, khoảng cách tưởng gần nhưng lại vô cùng xa.

Dương Thần hiện tại nắm giữ cũng chỉ không đến 10 loại.

Ngũ hành pháp tắc (5 loại)

Không gian pháp tắc

Sinh tử quy tắc

Thời gian quy tắc

Dương Thần lắc lắc đầu, pháp tắc đầu dễ dàng nắm giữ như thế, có cơ hội tìm hiểu sau đi, lóe lên Dương Thần biến mất tại chỗ trở lại nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Viên Lão

Trở về nhà sau Dương Thần cũng có ý định cho tiểu Tuyết thôi học, dù sao học tập ở đây về sau cũng chả có chỗ dùng. Công ti Mạn Thiên Âm cũng đem ra bán, nói chung Dương Thần hiện tại chỉ muốn một nhà vui vẻ một thời gian dài, bù đắp trước kia thiếu thốn.

Thời gian này quá nhiều chuyện vụn vặt, không đi tìm chuyện, nhưng việc lại tự tìm quần lên thân, Dương Thần nhận ra ở đâu cũng vậy đều giống như nhau cả tại sao cứ phải chính tỏ bản thân thật là siêu việt đâu.

"Cạch cạch."ngoài cửa có tiếng gõ cửa vang lên

- Vào đi.

"Đại ca, ta hôm nay vừa cứu mạng một người, địa vị xem ra ở đây không nhỏ, đại ca người xóa nhân quả giúp đệ được không."

Dương Thần nhú mày.

"Người kia không có con gái hay cháu gái xinh đẹp sao."

"Àch...khúc khúc.. Đại ca, người nhưng đừng nghĩ ta giống vậy, ta chỉ là không muốn lãng phí mà thôi."

"Ừ, nói xem một ít đối phương đi."

Dương Hối, nghĩ nghĩ lại, "nếu đệ không nghe nhầm thì hình như là cái gì mà lão già gì tướng quân, ả không nhớ, nói chung địa vị tính theo tông môn thì là phó tông chủ đi."

"Ừ, còn có đất ruộng, chuẩn bị đi chúng ta một tháng sau sẽ đi chơi, đi khắp vì diện này coi còn có gì vui đùa, nếu có người như vậy thì xem ra đỡ phải nhọc công."

"À, người ít đi trên chợ đến nữ nhân liền tốt."

"Khúc khúc khúc..., đại ca quả là hiền lành người." Dương Liên đứng ngoài cửa nghe thấy lời Dương Thần một bộ không thể ngừng cười.

Dương Thần mặt vẫn hơi lạnh nhạt, "Các người có con rồi sẽ hiểu, chả ai muốn giao con mình ra cho một tên khốn nạn chà đạp rồi vứt bỏ đâu."

Dương Hối đánh một cái rắm, "đại ca người yên tâm, ta chưa bao giờ là người làm xong không chịu trách nhiệm người, đã là người ta người, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ phụ bạc."

Dương Thần không cho ý kiến, mỗi người một ý nghĩ làm gì là quyền của người đó, không có ai có quyền ép buộc người khác ưa thích, chỉ nhắc nhở nghe hay không Dương Thần cũng chả bận tâm lắm.

Dương Thần hiện tại lại hứng thú hơn về con người ở đây tìm hiểu, tuy rằng yếu ớt nhưng bộ óc không sai.

Ví dụ như các chiều không gian, thậm chí dựa vào khoa học có thể mô phỏng lại không gian khác nhau.

Còn ả ả, nghiên cứu ra một chút quy luật thời gian, bất quá muốn hiểu thấu vẫn còn xa lắm.

Nắm giữ thời gian Dương Thần cũng chưa từng dám thử mạnh.

Du tẩu trong dòng thời gian, giả sử như quay trở lại quá khứ giết đi cha mình, nếu vậy bản thân hiện tại sẽ không tồn tại, nhưng nếu bản thân không tồn tại vậy thì sẽ không ai giết cha mình, lại quay lại không ai giết, mình sẽ vẫn sống, mỗi lần tựa như gần nắm được rồi nhưng Dương Thần lại để hụt mất, bởi lẽ nó không dễ dàng để nắm giữ.

Thở dài một lượt, vội vã không được, ả cũng quên mất con chuột nhỏ kia bây giờ không biết ra sao, con chuột là chỉ Lôi Kha.

Lôi Kha tuy không trực tiếp làm khó dễ Dương Thần nhưng thỉnh thoảng vẫn cho người ngó chừng, đối với sâu kiến Dương Thần cũng lười quan tâm, nhưng tựa hồ con kiến này còn có một chút trí tuệ, hơi tiếc là dùng sai mục đích.

Dương Thần cũng không quan tâm lắm, đối phương dùng bộ óc, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, mấy thứ kia cũng chỉ là phù vân mà thôi, không đáng được để trong lòng.

"Hay là để tiểu Tuyết chơi với đám này đây," ám đạo một câu Dương Thần lại tiếp tục nhắm mắt lại.

-Lôi Gia-----

Đại sảnh mọi người khẩn trương cực điểm, Lôi cục trưởng hiện tại cũng đảo chủ thành khách ngồi một bên cung kính cực kì.

"Viên lão, không biết ngài đại giá quang lâm Đông Hải thành phố nên không thể ngênh đón từ xa, còn kính mong Viên lão bỏ qua cho."

"Lôi cục trưởng không cần phải vậy, ta đến mục đích ngài cũng rõ, còn cần ta nói ra sao."

Lôi cục trưởng tất nhiên biết là chuyện gì, Trần gia thảm án diệt tộc tin tức đã sớm phát ra, thân là quan cấp cao Viên lão sao lại không biết.

"Viên Lão bệnh tình ngài không nhẹ, ngài cứ về, chuyện này cứ giao cho ta, ta đã cho người điều tra rồi sẽ nhanh tìm câu trả lời thỏa đáng."

Viên lão là ai, đánh cái mắt nhẹ là thấy đối phương nghĩ gì rồi chỉ là lười nói thêm.

"Bệnh tình không nhọc người lo, ta hỏi thẳng người đã điều tra được gì rồi."

"Ta..."

Lôi cực trưởng nào có điều tra, Trần gia diệt môn, có nằm mơ cũng muốn cười, còn hơi đâu mà điều tra, hận không thể mở tiệc ăn mừng đã là không quá đáng.

Viên lão hừ lạnh một tiếng

"Ta cho ngươi một tuần phải có manh mối, ta cũng nói cho ngươi biết tầm quan trọng, trần gia hồi xưa từng có ân với ta, ta hứa gả cháu ta cho trần gia, nhưng trần gia đã diệt, nếu một tuần sau không có manh mối gì thì chuẩn bị bỏ nón quan đi, hiểu chưa."

Nói xong cũng không thèm nhìn một bên Lôi cực trưởng cúi thấp đầu mặt đầy mồ hôi, trực tiếp rời đi.

Đi phía sau là một nữ tử tuổi tác không quá 20 dung nhan không tính cực phẩm, nhưng có một loại hấp dẫn khiến người xung quanh không khỏi nhìn nhiều vài lần không dám ngoảnh mặt đi, cô gái ánh mắt lạnh nhạt không chứa chút ba động nào lẳng lặng theo viên lão rời đi.

Về ngoài lạnh nhạt đó ai biết đâu trong nội tâm không ngừng bắn pháo reo hò, trần gia diệt đối với Viên lão là một chuyện hết sức đáng giận, nhưng đối với nàng là một kiện thiên đại hi sự, đồng nghĩa với việc nàng không cần phải gả cho trần gia.

"Gia gia, sức khỏe người không tốt, hay là ta vẫn trở về kinh thành đi,"

"A, cũng nhanh quên mất, Ngư Yên hôm nay bệnh ta tái phát."

Cô gái tên Ngư Yên khuôn mặt biến sắc vội vàng ra đỡ.

"Gia gia, người không sao."

"Ha ha, ta chưa nói hết, hôm nay bệnh ta tái phát một khắc vừa vận gặp một vị thần y, chỉ ra tay một nhোáng bệnh tình ta đã không còn đau."

Viên Ngư Yên kinh ngạc, "làm sao có chuyện vậy được, bệnh tình gia gia đã đi tìm chuyên gia khắp thế giới nhưng vẫn không thể trị hết..."

Viên lão cười cười.

"Ta cũng không tin, tuy nhiên đến bệnh viện kiểm tra, bệnh tình ta cơ hồ đang chuyển biến tốt dần lên, mà lại vị thần y kia còn rất trẻ nha, tuổi tác không chênh lệch ngươi bao nhiêu đâu."

"Không có khả năng"

Viên Ngư Yên lắc đầu phủ quyết, đùa gì thế bao nhiêu y học thế giới đến chữa trị cũng không hết, người nào không phải đại lão 60 70 tuổi.

Viên lão lắc đầu, "thế gian này kì nhân dị sĩ còn thiếu sao, nếu không phải ngươi có hôn ước ta cũng mong ngươi cưới được một người như thế."

"Trần gia chả phải diệt rồi sao, hôn ước cũng từ đó hủy thôi, ta cũng sẽ không cưới hần, gia gia người còn không biết, tên kia là một nguy quân tử sao, bên ngoài giả trang lịch sự, nhưng trong lòng sâu mọt đã ăn hết phế phủ."

"Haiz, không phải lời hứa năm xưa, ta cũng không muốn đâu, nhưng tên tiểu tử kia coi như hiện tại cũng hết chữa."

Bên trong Lôi gia.

"Cha, người kia là."

"Viên lão tướng quân, thân phận ta không thể xem, về sau gặp ngoài đường cung kính điểm, nhớ kĩ."

"Vâng, con biết rồi."

Lôi Kha sở hãi, nhân vật bậc này ngay cả Cha mình cũng không pháp rõ thông tin, xem ra tìm cơ hội chụp mông ngựa.

Lôi cực trưởng rút cục mới bắt đầu điều tra Trần gia.

"Lôi kha, ngươi với Trần Hạo từng có qua lại, ngươi biết đặc tội người nào sao."

Lôi Kha mới nghĩ đến Dương Thần lại lắc đầu cười, Dương Thần giàu thì lại có thể đi nơi nào, chả nhẽ có thể hủy diệt trần gia hay sao, cũng liền đem sự việc cho cha hần.

Lôi cực trưởng nghĩ nghĩ, có còn hơn không

Lập tức cho người điều tra sơ qua Dương Thần, rất nhanh mới thấy thuộc hạ quay về.

Phát hiện đối phương, hoàn toàn không có một chút giấy tờ cá nhân nào, hỏi thăm Lôi kha mới biết Dương Thần là chồng của Mạn Tổng giám đốc Mạn Thị tập đoàn, bất quá công ti hiện tại đã bán, nhưng ít ra cũng coi như biết được đối phương ở nơi nào.

Quả nhiên là may mắn ngoài dự liệu a, vậy là

Có câu trả lời cho Viên lão rồi, Lôi cục trưởng không khỏi vui vẻ trở lại.

Trong bí cảnh, Dương Thần trạng thái hiện tại không khác gì một tảng đá hoàn toàn không có một chút động tĩnh, cả nhịp thở cũng không, người khác nhìn thấy còn tưởng là một người chết, xung quanh Dương Thần bốc lên một vòng xám nhạt nhạt định chỉ hết mọi thứ xung quanh, hoàn phẳng phát vùng không gian đó hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, chính xác hơn là đã tách biệt với bên ngoài.

Một khắc sau đó mọi việc yên tĩnh vòng xám cũng biết mất xung quanh lại như bình thường, Dương Thần cũng mở mắt ra, đôi mắt từ sắc lóe lên tựa như một bậc vạn cổ để vương thức tỉnh, người khác nhìn vào chỉ biết quý lạ phần.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lại tìm đến cửa

Ba hôm sau khi Lôi cục trưởng rốt cục đem tin tức kiếm được mang cho Viên lão, sau khi bắt được tin tức sau Viên lão cấp tốc cùng Lôi cục trưởng tìm tới Mạn gia biệt thự.

Rất nhanh từng kiện xe không ngừng đỗ trước cửa, từng người từng người bước xuống ai nấy đều vẻ mặt nghiêm túc, thực ra thì không để đối phó tội phạm, có chăng cũng chỉ cho Viên lão hài lòng thôi.

"Cục, cục cục,"

Bên ngoài không ngừng có tiếng gõ cửa, Dương Liên cùng Dương Hối vẫn đang chơi game, bị quấy phá về sau Dương Liên không nhận được quát to lên.

"Hết việc hay sao, nửa đêm nửa hôm chạy ra đây gõ cửa, cút ngay đừng có làm phiền người khác."

Viên Ngư Yên bất động đầy mũi nhỉnh nhỉnh, đúng là buổi tối đến làm phiền không tốt, "Lôi cục trưởng về thôi, mai lại đến."

Nào có chuyện dễ dàng vậy, nhờ đâu ngày mai bỏ trốn mất dạng thì tính sao.

Viên Lão hiển nhiên đồng ý với Lôi cục trưởng, "Ngư Yên, chúng ta điều tra tội phạm đứng nói tầm này, dù hai tiếng sau cũng bắt buộc phải gọi đến ra."

Lôi cục trưởng quát một tiếng, cho người bao vây nơi đây, một con kiến không để thoát.

Rất nhanh cảnh sát bắt đầu vây kín lấy xung quanh nhà, Dương Liên ở trong tâm trạng vốn không tốt đã vậy còn bị người cho vây lấy tới tâm trạng nhanh tụt xuống 0.

Đóng máy đến cái rầm, trực tiếp bỏ đi mặc kệ Dương Hối ngơ ngác một hồi lâu, cũng quyết định rất nhanh, đóng máy lại lạng lẹ tắt đèn lên giường ngủ.

"Rụp cái." toàn bộ Mạn gia đèn đuốc sáng trưng bỗng chốc tắt cái rụp, đen sì.

Mặc kệ đám người ở ngoa ngơ ngác hồi lâu, bên ngoài im lặng triệt để, chỉ còn tiếng dế kêu ỉn ỏi trong đêm.

Lôi cục trưởng giận đến tím mặt, đến nhà bắt người, bị người ném ở ngoài không thèm quan tâm, nhìn đám người có khác gì lính canh không.

Đúng lúc này, mọi người ai nấy đang im lặng thì đằng sau không biết lúc nào xuất hiện hai cô gái đang đi bộ nhàn nhã về phía họ.

"Uy, tiểu Sương trước nhà có người, u còn rất nhiều người."

"Ta nghĩ là, đại ca cho thuê người đến đi, dù sao vài hôm nữa ta cũng rời đi, ít cũng phải có người trông nhà cho tiện, giờ chộm cắp nhưng không phải ít."

Hai người đứng không xa nói chuyện, mọi người nghe đều vào tai rõ mồn một, vậy mà nói chúng ta là ăn trộm.

Hai người đang định mở cửa lúc, Lôi cục trưởng rốt cục không nhận được gọi dừng.

"Hai vị nhưng là chủ ngôi nhà này."

"Không phải."

Liều Sương cùng Thanh Ly đồng loạt lắc đầu.

"Vậy hai người các người định làm gì, xâm nhập nhà trái phép sao."

Liều Sương vỗ ngực một bộ ăn chắc cười nhìn mấy người.

"Các người là mới đến bảo vệ đi, chẳng trách không biết, giới thiệu một hai, ta đây là vợ của em chủ nhà, chủ nhà cũng là anh của chồng ta...."

"Thôi... Dừng, đừng nói ta hiểu rồi."

"Vậy tức là, hiện tại người đang sinh sống ở đây,"

Thanh Y một mực im lặng, cũng lờ mờ hấn một cái.

"Người bị ngốc sao, nhà ta ta không về chả nhe các người về. Ở đâu ra lắm miệng vậy, có tin hay không sau hôm nay người bị đuổi việc, tránh ra bọn ta muốn nghỉ ngơi, canh gác cho tốt, gần đây nhưng rất nhiều trộm."

Viên lão còn tốt giữ im lặng, còn Lôi cục trưởng xuyt nữa thì bạo nổ, cổ nén giận.

"Ta là cục trưởng, Lôi cục trưởng đông hải thành phố, ta nghi ngờ các người dính líu đến án diệt môn gần đây, mong các người mở cửa phối hợp điều tra."

Dùng hết khí lực bắn một tràng thoại, Lôi cục trưởng mới thở hổn hển nhìn lấy hai người đang sửng sờ.

"Cục trưởng là cái gì???"

"Phốc,"

Lôi cục trưởng không nhịn được kém chút phun ra một ngụm máu, không phải đâu đám người này từ trên rừng xuống sao.

Qua Liều Sương giải thích kĩ Thanh Y mới a một tiếng biểu thị đã hiểu, cũng không trách Thanh Y, nhiều năm tu luyện không màng thế sự không biết cũng hiển nhiên.

"Ừ, các người là tìm đại ca về việc gì, à không đúng, ý người là án diệt môn nào."

Diệt môn nhiều lắm, khác không biết nhưng từ lúc biết đến Dương Thần thì có ba nơi chết sạch sẽ rồi.

"Chuyện này hai cô không cần biết, gọi đại ca cô ra nếu không chúng ta cưỡng ép vào nhà."

"Ta không gọi được, có gì mai quay lại đi, trời không còn sớm"

Nói xong hai người không thèm để ý trực tiếp vào nhà đóng cửa lại.

"Các người đứng lại cho ta,"

Đáp lại những lời kêu gào chỉ là căn nhà lạnh ngắt đen thui, giờ khắc này mọi người không khỏi ần ần có cảm giác một đàn quạ bay qua không ngừng kêu quác quác.

"Người đầu phá cửa cho ta bắt hết lại về đồn xem còn ương ngạnh không."

Lôi cục trưởng tức đến điên đầu rồi, không ngờ đến bản thân mang chức cục trưởng ra đối phương cũng không quan tâm còn là ở trước mặt Viên lão, đúng là vô pháp vô thiên mà, âm thầm thề bắt về từ từ dần vặt một thời gian, Lôi cục trưởng cười lạnh.

"Thế nào, phá cửa mà lâu vậy,"

Mấy cảnh vệ mặt đầy khó coi như gặp quỷ đồng dạng.

"Cục trưởng nhà này nhưng không lại gần được a."

"Đừng cho ta nói nhảm, phá cửa bắt người, người sợ cái gì,"

"Không phải, không thể lại gần cửa a."

"Phá cửa, nhanh lên kì kèo ta cho người xuống làm bảo vệ bây giờ."

Tên cảnh quan tức điên lên.

"Lão đồ vật, nhện ông lâu rồi, ta nói là không lại gần được không phải là không dám phá cửa."

Vài tên cảnh quan khác cũng đưa ánh mắt đồng cảm về phía người nọ, thử rất nhiều lần hễ lại gần cửa là y như rằng lại trở về chỗ cũ.

Lôi cục trưởng không tin tã, một đám vô dụng.

Lôi cục trưởng bước lên phía trước cửa chuyên kì lạ lại phát sinh, tiến lại cách cửa 5m, bước chân vừa bước vào vẫn bình thường không khởi tức giận nhìn phía cấp dưới, rõ ràng là không dám phá còn cho một bộ không lại gần được, thực coi đây là ma thuật rồi à.

Bước được năm bước, Lôi cục có cảm giác không đúng không khởi nhìn lại cánh cửa, 5m khoảng cách nhưng bước mãi vẫn là 5m, tại sao lại vậy??. Lôi cục bắt đầu mồ hôi rịn ra, Yêu Thuật!!!

Viên Lão một bên vẫn giữ bình tĩnh nhưng khi nhìn thấy một màn này khuôn mặt chấn kinh đến, quá phản khoa học đi.

Dương Thần nhàn nhạt nhìn về phía ngoài lại nhắm mắt lại, tại sao không trêu chọc ai, cũng bị người đến tìm cửa đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thử cảm giác bị bắt

"Lôi cục trưởng, trước mắt trở về lại nói, ngày mai lại qua một lần, nếu vẫn không được thì ta cho phép sử dụng vũ khí."

Viên lão thấy sự tình không tầm thường, suy tính trước mắt trở về hôm sau lại tới cũng không muộn, trước mắt cũng thấy nếu đối phương không chịu ra thì cũng không còn cách nào khác, chã nhẽ cường chế sử dụng vũ khí phá cửa.

"Được."

Không nói hai lời, Lôi Vũ rút cục rút lui, thực sự hấn quá sợ hãi, người khác không biết nhưng bản thân trải nghiệm mới thấy sự quý dị đến phản khoa học,

Rõ ràng là đã bước rất nhiều bước, nhưng thủy chung không pháp vượt qua bức tường vô hình 5m trước cửa, không đúng, không nói là tường bởi vì cũng không có gì ngăn cách bước chân, chỉ là có cố gắng bao nhiêu bản thân vẫn dừng lại ở chỗ cũ.

Hận, không thể vứt bỏ hình tượng lãnh đạo, nhanh chóng chạy vụt về nhà ôm gối ngủ.

Từng người rời đi về sau, Thanh Ly rút cục cũng mở cửa đi ra.

Lặng lẽ đi về một hướng khác hướng về phía ngọn núi cao đi, nơi đây linh khí không tính cao, nhưng so với chỗ khác có thể miễn cường tinh thuần một ít.

Phía dưới Mạc Lâm đang hấp thu xung quanh linh khí, phát giác được Thanh Ly đang nhìn, hấn không khởi quay đầu lại.

"Các hạ, không phải được lệnh diệt tuyệt ta chứ."

Thanh Ly đứng chấp tay không có nói nhiều ý tứ bỗng mờ miệng nhẹ nhàng nhấp.

"Phu quân ta muốn người giúp một chuyện, yên tâm sẽ có chỗ tốt, "

Mạc Lâm nhìn nhiều, ần ần suy nghĩ, thực lực đối phương như vậy mà vẫn cần giúp đỡ sao, cười khổ một tiếng, nhân vật vậy từ chối cũng không được a.

"Muốn ta làm gì,"

"Rất đơn giản, nâng cao tu vi, à khôi phục lại tu vi mới đúng."

"Tất cả chỉ vậy??"

"Không, đó là yêu cầu, nhiệm vụ chính của người là xây dựng địa vị, dựa theo tu vi hiện tại kiếm một chỗ đứng trong xã hội này không khó chứ,"

Mạc Lâm định hỏi mục đích nhưng lại thôi,

"Vậy chỗ tốt đâu."

Thanh Ly ném cho hai bình đan dược. ngoài ra còn một ít cục phẩm linh thạch.

Dưỡng Hồn Đan, cùng Tụ Linh Đan.

"Tụ Linh Đan ngươi chắc biết rồi, Dưỡng Hồn Đan có công dụng tu bổ linh hồn, hẳn là ngươi cần đến, ngoài ra ngươi có quyền một yêu cầu, không quá mức là được."

Nói xong Thanh Ly trực tiếp li khai, để lại Mạc Lâm một bên mặt nhiều cảm xúc.

Trở lại địa cầu lúc, Mạc Lâm dựa vào sót lại một ít đồ vật mới khôi phục đến Nguyên Anh sơ kì, nhưng tôn thương linh hồn thì hết cách, bây giờ có đan dược phụ trợ tu bổ linh hồn, nhưng vẫn canh cánh trong lòng mục đích lần này...

Hôm sau, từng tiếng còi inh ỏi, vang lên một đoàn xe lao vun vút đích đến là thắng hướng Mạn Gia.

Mọi người trong nhà vẫn sinh hoạt bình thường, Dương Thần thì nhiều ngày vẫn chưa ra bí cảnh, Mạn Thiên Âm cùng Đường Lâm cũng đồng dạng vậy, nhà chỉ còn năm người, hôm nay đặc biệt còn có Lâm Như cũng tới.

Thanh Ly cùng Liễu Sương hai người đang chuẩn bị đồ ăn sáng, Dương Hối cùng Dương Liên vẫn chăm chú vào game, e là đã nghiện, tiểu Tuyết mặc bộ đồ gấu trúc ngồi trên sofa xem anime, tất cả mọi thứ trong ngôi nhà im lặng thảnh thơi mới có tiếng Dương Liên kêu gào do thua game.

"Cộc Cộc...."

Thanh Ly hơi bất ngờ, vậy mà còn tới.

Đứng ngoài cửa bỗng mở ra, nhưng lại không thấy ai mở, kì lạ chả nhẽ cửa tự mở hay sao.

Lôi Chấn cúi xuống, đập vào mắt là một con gấu trúc dưới chân, Lôi Chấn giật mình đánh cái lão đảo lui về sau.

Bất ngờ lại thấy gấu trúc ngẩng lên, hiện rõ khuôn mặt là tiểu Tuyết lúc, Lôi Chấn mới bình tĩnh lại ôm ngực.

Kì thật trải qua chuyện hôm qua đến bây giờ Lôi Chấn vẫn còn sợ, hôm nay gặp con gấu trúc biết mở cửa lại không sợ hãi sao được, cũng còn may là người không phải yêu quái.

Lấy lại bình tĩnh, Lôi Chấn mở miệng.

"Cháu bé, cha ngươi đâu."

Tiểu Tuyết đang định lắc đầu thì một âm thanh đằng sau chuyển đến.

"Các ngươi nhưng làm tìm ta."

Là Dương Thần từ bên trong bước ra, phía sau là Mạn Thiên Âm.

Lôi Chấn nhìn nhìn Dương Thần thấy cũng không có gì đặc biệt chỗ, đưa lên danh thiếp cục trưởng, Lôi Chấn đánh ánh mắt lạnh về phía Dương Thần, không đúng đâu bị mù sao,

Quả vậy Dương Thần đi ra nhưng chưa hề mở rõ con mắt, chỉ nhắm nghiền mắt lại, những người xung quanh không ai nghĩ Dương Thần là mù mắt, bởi Dương Thần bước ra khác đó, ai cũng có cảm giác bị nhìn thấu, tựa hồ bị lột trần đồng dạng

"Ta nghi ngờ ngươi có liên quan đến thảm án diệt môn vài ngày trước, phiền ngươi theo ta về đồn tiến hành điều tra."

Dương Thần hồ hững như không nghe thấy ngồi xuống ghế bắt đầu uống trà, nói tới nói lui nguyên lai là vì việc đó.

"Các ngươi dựa vào đâu muốn bắt ta."

Lôi Chấn cười lạnh, cho dù không có bằng chứng tạo ra không phải dễ dàng sao.

"Hừ, thiếu cho ta giả bộ, về đồn sau ta xem ngươi còn tiếp tục giả trang."

Người đầu bắt lại đưa về đồn.

Mạn Thiên Âm nhìn Dương Thần cười cười một bộ trên nỗi đau người khác.

Mọi người xung quanh nhìn hết vào mắt, chuyện gì???

Không phải vợ chồng sao, chả nhẽ nhà này không hòa hợp như ta nghĩ, thôi kể chuyện gia đình người khác vậy, đáng tiếc a, không biết quý trọng vợ sinh đẹp như này.

Vài tên cảnh quan không khỏi tiếc hận, nhìn lấy Dương Thần, đáng đời cư nhiên bị bắt.

Dương Thần chính là đang buồn chán, xem xét thấy bề quan vài hôm cũng không có tác dụng lắm chính là vui đùa một chút không tệ, thân nhiên nhìn phía trước đạo.

"Đẫn đường."

Vài tên đang định còng lấy tay Dương Thần, bị Dương Thần quay mặt một khắc, vài tên cảnh quan không rõ lí do lui về sau, chuyện gì???

"Ta tự đi được."

Mọi người cũng không cưỡng ép dù sao cũng chỉ là tình nghi, đối phương đã tự giác vậy liền thôi đi.

---- phòng thẩm vấn----

Nay Viên lão đặc biệt tự thân thẩm vấn, phía sau còn có Viên Ngự Yên.

Viên Lão nhìn Dương Thần tự hỏi, tại sao lại có chút quen mắt đâu, tại sao giống vị thần y đó đến vậy, lại vội lắc đầu phủ quyết, bên cạnh thần y tại sao lại có hạng người như này được.

"Trả lời cho ta tường tận, hôm đó ngươi đang làm gì ở đâu."

Dương Thần diện vô biểu tình thân nhiên đáp.

"Đi ăn, cách nhà 500m phía tây góc 11h, quán cửa màu xanh, hôm đó còn 4 chiếc xe, 7 người đứng ngoài đường, 4 nam 3 nữ, a còn có camera có thể xem lại."

Viên Lão ánh mắt thâm thúy, ngầm cho người kiểm tra camera, một lát sau kết quả truyền đến, đúng y như lời Dương Thần nói.

"Sau thời gian đó ngươi làm gì,"

Dương Thần suy tư một hồi đột nhiên bật miệng.

"Đoán xem!!!"

Đùa chả nhẽ về nhà ôm vợ ngủ cũng phải báo cáo, Dương Thần âm thầm phê bình cách tra khảo của vi diện này, nói vậy tùy tiện biện một lý do thoái thác liền hết tội, Dương Thần đã mất đi hứng thú.

Viên Lão cùng Viên Ngự Yên mặt ngốc trệ tại chỗ, Viên Lão tức giận mắng.

"Nghiêm túc cho ta điếm,"

Dương Thần thần sắc lạnh nhạt xuống, người từ đâu suy diễn ra ta có liên quan đâu.

Viên Lão cười lạnh xuống.

"Sau sự việc, các người bán công tì, cho con các người nghỉ học, thêm trên việc người hoàn toàn không có giấy tờ thông tin nào, ta điều tra ra thì người và Trần Hạo còn có chút xích mích, hôm đó Cha hấn cũng còn đến nơi đó gặp người chứ, các người là đang tính trốn qua nước ngoài chứ."

Dương Thần a một tiếng, khá thông minh chỉ tiếc là suy diễn hơi xa.

"Vậy ta nói tất cả là trùng hợp người tin không."

"Quý mới tin người,"

Viên Ngự Yên ghét bỏ nhìn lấy Dương Thần, dáng dấp đẹp trai tính cách, Viên Ngự Yên hoàn toàn không xem vào.

Viên Lão nhãn thần lạnh nhạt cười to một tiếng.

"Biết điều một chút thì nói ra đồng bọn người, bằng người thì không cách nào diệt Trần gia, xét về việc không có giấy tờ, ta đoán người cũng thuộc dạng hắc bang, hơn nữa còn địa vị không thấp chứ, ta gặp nhiều loại vậy rồi nhưng trước mặt ta, rặn ra hết nếu không đừng trách ta không nhắc nhở."

"Ừ, người có thể làm gì ta."

Viên Lão không mặn không nhạt phun: tự tìm đau khổ.

"Dùng hình cho ta,"

Chẳng mấy chốc trong phòng thẩm vấn tiến đến hai tên cảnh vệ, còn là tập thể hình người, ai nấy cơ thể nhìn như muốn bạo tạc, toàn thân cơ bắp nổi lên

vô cùng ghê gớm.

Thầy Dương Thần vẫn giữ nguyên bộ mặt nhàn nhạt hoàn toàn không coi đó là một chuyện.

Hai tên cảnh vệ hiển nhiên đã quen với việc tra khảo kiểu này, không nói hai lời vội nắm đầm ra hung ác đánh về phía Dương Thần.

Hai người quyền ra như gió vun vút đánh về đỉnh đầu Dương Thần, nhưng lạ lùng một chuyện mặc kệ đánh như nào vẫn không thể đánh trúng Dương Thần, hai người không khỏi mồ hôi chảy ra mệt mỏi bộ dáng, Dương Thần thì không một chút sút mẻ, vẫn ngồi thảnh thơi một chỗ.

Hai tên cảnh vệ quát lớn."Đứng yên xuống, ai cho phép ngươi né tránh,"

Kì thật Dương Thần cũng không hề né tránh, chỉ là Dương Thần đã tách biệt với thế giới hiện tại mà thôi, chỉ là phạm nhân đòi đánh đến Dương Thần, chuyện cười.

Viên Lão một bên quan sát lấy cả kinh.

Viên Lão nhưng là luyện võ người, nhãn lực tại sao lại không nhìn ra hai người kia xuất thủ, Dương Thần hoàn toàn bất động, chỉ là hai người kia quyền có bao nhiêu mạnh mẽ nhưng lại đánh không đến Dương Thần.

Viên Lão lại gần nắm chặt lấy tay Dương Thần âm thầm truyền nội lực vào Dương Thần.

Nội Lực vừa chạy vào Dương Thần một khắc tự nhiên tiêu tan không một chút dư thừa, ngoài ra một luồng sức mạnh đẩy Viên Lão cái lão đảo đặt móng ngồi xuống ghế.

"Gia gia."

Viên Ngự Yên cả kinh, gia gia nhưng chạm vào người Dương Thần lại bị đẩy ra, nhưng Dương Thần cũng không hề làm gì cả.

Đây là Dương Thần vừa ngộ ra không xa, "Nghịch Chuyển Pháp Tắc", Dùng trên người phạm nhân tuy lãng phí nhưng thử nghiệm vẫn là có thể.

"Ừ, hết vui rồi nên trở về."

Dương Thần chậm rãi tiêu tán rồi biết mất hẳn trước sự khiếp sợ tột cùng của mọi người trong phòng.

Cả căn phòng thâm văn chứng kiến lấy chuyện không phép tin tưởng lấy, tự dung tiêu thất tay vẫn đang bị còng, đây là tiên sao, không tiên không hề có thật, nhất định là ảo thuật.

Viên Lão, sợ hãi cho người phong bế lấy thông tin xóa sạch mọi ghi chép camera ghi lại, rồi moi ra ngoài, không biết trong đầu đang suy tính lấy điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Trở Về Đường Gia

Viên lão, cũng Viên Ngự Yên trở về sau, hai người im lặng cả quá trình không ai mở miệng nói chuyện, Viên Ngự Yên thì khiếp sợ vẫn chưa tỉnh hồn lại.

Viên Lão thì âm thầm suy nghĩ lấy,khuôn mặt kia, tại sao lại giống vị thần y kia như vậy, cả lúc rời đi cũng như thế biến mất.

Âm thầm Viên Lão quyết định phải đến nhà gặp một lần.

"Ngự Yên đi thôi."

A,.. Viên Ngự Yên giật mình một tiếng, bị Viên Lão phá vỡ ảo giác, tỉnh táo lại.

"Gia gia, ta....đi đâu."

"Đến nhà người kia."

Viên Ngự Yên giật mình cười khổ,"gia gia, người nghĩ hấn chịu gặp gia gia sao, ta còn nhớ hồi nãy nhưng gia gia cho người đánh hấn ta đấy.

Bây giờ chịu gặp mới là lạ, mà chẳng phải trọng yếu nhất là tìm ra hung thủ diệt trần gia sao, chả nhẽ gia gia người hết hiềm nghi hấn rồi hả."

Viên Lão lắc đầu, ta cảm thấy người này cùng vị thần y kia có quan hệ, nên mới tới bái phỏng mà thôi, còn nếu như hấn là hung thủ mà nói dù trả ra đại

giới cũng cần tiêu diệt, không cần biết hần là thần thánh phương nào.

Rất nhanh nửa ngày sau, hai người đứng trước cửa Mạn gia, Viên Ngự Yên đi lên trước gõ cửa.

Lần này cũng không có chút làm khó dễ, vừa gõ cửa là cửa mở, giống như đã đợi bọn họ đến tựa như.

Cũng không có ai mở cửa, bên trong đại sảnh hoàn toàn trống không, đang loay hoay không biết nên vào hay không thì đằng trong truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ.

"Vào đi."

Viên Lão trải qua rất nhiều thứ lạ trong đời, nhưng đến đây rồi vẫn không thể nào, giữ hoàn chỉnh bình tĩnh, bước chậm cước bộ đi thẳng vào trong nhà, đến một khuôn viên, phía đó 8 người đang ngồi trên bàn đá uống trà, Viên Lão chạy vội đến.

"Kê hèn Viên Lục đến đây gặp tiên sinh."

Dương Thần vẫn không ngẩng đầu lên chậm rãi thưởng thức trà thơm, toàn bộ mọi người cũng tựa như không thấy vẫn nói chuyện vui vẻ hoàn toàn không nhìn Viên Lão hai người.

Viên Lão có chút im lặng, không phải cho vào đi sao, hiện tại đến nhưng lại không thềm nhìn, quá mất mặt.

Viên Ngự Yên thì không giữ được bình tĩnh.

"Gia gia ta cho chào hỏi, các người có thể cho chút thể diện được không, khinh người quá đáng."

Dương Liên cười ha hả, miệng nhai một chút đồ ăn vặt, mở miệng hét lên.

"Tiểu Hối có khách nhân đến tìm!!!"

"Tì à, người giữ một chút thực nữ có được không." Dương Hối từ trong nhà cầm ra một con lợn quay ra nhìn lấy mọi người.

"Ha, tì ta muốn vậy người muốn làm sao ta,"

Mọi người dường như đã quen với hai người này cũng không có mở miệng nói chuyện, nhưng Viên Lão lại phi thường kích động, vội vã chạy ra phía trước.

"Thần y, thực là ngài.", tại sao ta lại không nhận ra sớm chứ, khuôn mặt Dương Hối cùng Dương Thần nhìn đâu cũng có nét giống nhau, khác nhau chắc cũng ở khí độ.

Dương Hối nhưng cũng không đáp trả chỉ nhìn về Viên Ngự Yên.

"Hắc, tiểu muội muội người đi lạc sao,"

"Ừ, hai bọn ta đi lạc."

Không phải Viên Ngự Yên nói chuyện mà là Thanh Ly, Thanh Ly nói chuyện tay vẫn không ngừng bầu lấy eo Dương Hối, mỉm cười như không nói.

"Ha... ha dễ bàn, dễ bàn, hai vị cứ ở đây đến bao lâu tùy ý."

"Ừc ừc."

Bụng tiểu Tuyết réo vang lên, biểu thị đói.

"Làm chuyện chính đi, người ta tìm người chắc có việc đi, tiểu Tuyết nhưng đói."

Viên Lão nhìn vào liền có một chút nhận thức mới, căn nhà này lấy Dương Thần làm chủ.

"Viên Lục quấy rầy tiên sinh dùng bữa còn mong bỏ qua cho, đặc biệt vì việc sáng nay đến xin lỗi."

"Được rồi, mọi người cứ dùng, đệ đi chút."

Nói xong cũng kéo theo hai người rời đi.

-----Ở một nơi khác-----

Một bà lão tay cầm cầu thủy tinh một tay cầm quả chuông, đang nói chuyện với một đám người phía dưới.

-Chúng ta chuẩn bị sớm đi, sẽ có một cơn gió từ phía đông thổi qua, tốt hay xấu hiện tại vẫn không thể biết được.

"Đoàng!!!!"

Vừa nói xong một tia sét giáng xuống, bà lão không kịp phản ứng đã bị sét đánh không chừa một mảnh.

"Bà bà,....Bà bà,...."

Hiện trường một mảnh xôn xao, đoàn người quỳ rụp xuống một đồng tro bụi tỏ lòng tôn kính trước người nầy.

Dương Thần cùng Dương Liên đang ăn bỗng ngưng mắt nhìn lên.

"Sao vậy," Mạn Thiên Âm không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Không có chuyện gì, có người nhìn lên thiên cơ mà thôi."

"Nói đúng hơn là nhìn đại ca người đó."

Dương Thần không phản bác, "lần này cho Đường Lâm tới Đường gia rồi chúng ta qua một chuyến, ta cũng hiếu kì, vì diện này còn có người có thể tìm hiểu thiên cơ."

"Đường Lâm???, trở lại Đường Gia làm gì."

Đường Lâm bấy giờ mới ngẩng đầu thấp giọng,

"Ta muốn cắt đứt huyết mạch ràng buộc, đòi lại một chút Đường Gia lấy đi hai mẹ con ta."

Mọi người gật đầu biểu thị hiểu, bây giờ chỉ cần đợi Dương Hối lấy được giấy chứng nhận để lấy vé máy bay, kì thật Dương Thần nhưng muốn thử cảm giác đi máy bay nó kiểu gì, chắc cũng không gì hơn mấy món phi hành linh khí hồi trước dùng.

Xem ra thời gian cũng không còn sớm, nên đến Đường gia một chuyến.

- Đường gia từ lần trước từ Đông Hải về cùng Đường gia trước không có gì biến hóa, lớn nhất là khi trở về Đường Lâm mất tích, tuy đã cho người truy tìm nhiều nơi vẫn không có chút thông tin nào, còn về việc đến Đông Hải tìm người,... Cho Đường gia thêm vài cái lá gan cũng không dám.

Hiện tại, Ninh gia gia chủ cũng ngồi đối diện Đường Phong trong đại sảnh, phía cạnh còn Đường Bạch cùng Ninh Tuấn như hai con chó nhỏ ngồi phía dưới hạ thấp đầu nghe hai người nói chuyện, tỏ vẻ hiểu chuyện đứng lẽ.

"Đường Huỳnh lần trước huynh có nhắc đến hôn sự giữa tiểu tử kia cùng con gái huynh, không biết vị nào a, có thể cho ta cùng nhóc con này gặp một lần không, tuổi tác hai đứa cơ hồ cũng có thể bàn đến chuyện kết hôn a."

Đường Phong che giấu rất tốt nhưng chung quy vẫn lộ một ít khó nói, Đường Lâm trốn mất hoàn toàn cũng không nằm trong dự đoán của bản thân, ai ngờ vài hôm sau đối phương đến tận nhà luôn.

Ninh gia chủ ánh mắt nhẹ nhàng câu lên,

"Đường Huỳnh có gì khó nói sao, yên tâm cứ nói thẳng ra ta là không oán trách đây."

Không oán mới lạ, chẳng nhẽ còn định gả Đường Yên ra cho ư,suy nghĩ một hồi Đường Phong thờ dãi,e rằng cũng chỉ còn cách đó.

"Gọi Đường Yên ra."

Đường Yên làm sao không biết chuyện, Đường Yên cố ý trang điểm một bộ ma chê quỷ hờn chỉ mong Ninh gia hủy bỏ hôn ước.

Kết quả, Ninh Tuấn kém chút ngất tại chỗ, thực sự quá dị hợm, mắt to mũi kệch, lông mày tô đậm, một đôi môi phải nói là không sai biết lắm, so đít khi còn muốn gớm.

Đường Phong ngay từ đầu tự tin uống trà nhưng khi Đường Yên bước ra, một miếng trà thơm cùng theo nước miếng một ngụm phun ra đất.

"Người làm cái gì."

Đường Bạch, ôm bụng cười đến lăn ra đất,

"Tiểu Muội, người nháo cái trò gì, cẩn thận dọa Ninh Tuấn cho chạy haha."

Đường Yên mong dọa chạy còn không được, liên tục chạy đến Ninh Tuấn bên cạnh tay không ngừng đụng chạm

"Tướng quân a, sau này phải đối xử tốt với thiếp nghe không..."

Gọng nói ngọt như mật, nhưng đôi môi được tô điểm quá mức kinh khủng liên tục áp sát, Ninh Tuấn không tự chủ được càng lúc càng lui, mãi ngã ngửa về sau mới gượng dậy được, sợ hãi thâm trọng la.

"Đừng.. Đừng qua đây... Không ta tự sát."

Ninh gia chủ âm trầm,

"Đường huynh, đây là Đường gia tiểu thư sao, mới đầu ta còn tưởng hầu gia tiểu thư đây, chuyện hôm nay cứ vậy thôi, cáo từ."

Ninh gia chủ tức giận đứng đưng, còn tưởng Đường Phong là đang cố ý chọc tức mình, lấy con khi đó về, Ninh gia về sau còn chỗ nào đứng.

Đường Bạch mới giờ mới đứng lên, Ninh thúc hiểu lầm rồi, đây là tiểu muội nghịch ngợm mà thôi, người muốn gả nhưng là tí ti ta, Ninh thúc người xem.

Nói Đường Bạch lại dơ điện thoại lên, phía trước là hình ảnh Đường Lâm, tuy là cổ lão thế gia, nhưng đồ công nghệ vẫn là có.

Ninh Tuấn đằng sau cũng kịp liếc, liền quên mất ngay khuôn mặt dị dạng đó, cả người đồ dẫn nhìn lấy Đường Lâm tựa như mất hồn, đẹp quá....

Ninh gia chủ, mới trì hoãn ngồi xuống, vậy tại sao lại không chịu ra gặp, hay là sợ Ninh Tuấn, yên tâm tiểu tử này rất hiền lành, đối xử nữ nhân rất tốt, Đường huynh yên tâm.

Ninh Tuấn đứng dậy vỗ ngực tự tin khẳng định, Đường thúc yên tâm, sau này tuyệt đối, đối xử tốt với nàng.

Đường Phong dơ ngón cái lên, vẫn là hiền chất thông minh nha, ta chúc ngươi sớm liền tìm thấy nha.

"Không cần tìm, Ta đến rồi!"

Bỗng dung một tiếng nói vang vọng khắp đại sảnh, Đường Phong, Đường Bạch cả kinh, nhưng mà kinh hi, vậy mà tự trở về, không đúng tu vi này.

Đường Yên thở dài, trốn được rồi tại sao lại trở về đâu...

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mạn Lâm

Đường Phong mừng rỡ như điên, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi a.

"Cuối cùng con cũng suy nghĩ nghiêm túc a, quyết định của con rất đúng đắn đó haha, Ninh Tuấn nhưng là một đứa trẻ tốt, sau này hai người cố gắng sống hòa hợp nha."

Ninh Tuấn cũng mặt cười hớn hở chạy qua chỗ Đường Lâm cười, Đường Lâm tiểu thư, lần đầu gặp gỡ, tại hạ tên Ninh Tuấn.

Đường Lâm liếc xéo một chút Ninh Tuấn, rồi tiến lại gần Đường Phong.

"Từ lúc nào ta trở thành con người, già rồi đừng có ba hoa vớ vẩn, ta hôm nay đến nhưng là đến cắt đứt toàn bộ quan hệ Đường gia."

Tĩnh, cả đại sảnh triệt để im lặng, có chăng cũng chỉ là tiếng gió nhẹ thổi qua.

Đường Phong tức giận đến cánh tay run rẩy,

"Hỗn Trướng," người biết người đang nói gì không, cho người gả cho Ninh Tuấn là tốt cho người, Ninh Tuấn thiên phú cao tính cách tốt, người xem người làm gì, trước mặt mọi người mà tuyên bố xóa sạch Đường gia quan hệ.

"Đúng rồi Đường Lâm tiểu thư có gì từ từ nói, nếu về mặt tình cảm chưa có, có thể từ từ sản sinh nha."

"Đường gia nuôi ta được bữa nào sao?"

"Đường gia chưa từng cho ta được thứ gì ngoài mang lên thân ta một dòng máu nhục, ta là xi nhục của người, chứ không còn là cốt nhục."

"Còn hần,"

nói lại chỉ về phía Ninh Tuấn, còn chưa đủ tư cách xứng lên ta, các người cũng vậy, toàn bộ các người không có một thứ tốt.

Đường Lâm dùng hết tất cả oán giận đè nén trong lòng bấy lâu nói ra một mạch, trên máng dưới chửi, Đường gia không chừa một ai.

"Súc sinh!!!"

Đường Phong nổi giận đùng đùng, nếu không phải Ninh gia còn ở đã không ngại cho Đường Lâm một bạt tai, cục tức này quá đau.

Đường Lâm cười như không cười, dùng tội nghiệp ánh mắt nhìn Đường Phong, ta là súc sinh vậy ngươi liền là Súc, Đường gia chủ mắng bản thân nhưng cũng thật tẻ nha.

"Hôm nay ta không chỉ muốn tẩy huyết bản trong ngươi, hôm nay ta còn hướng toàn bộ Đường gia thiên tài khiêu chiến, ta muốn cho các ngươi biết, đưa trẻ các ngươi coi khinh, coi như rác dẫm đạp lên, thứ các ngươi gọi là thiên tài, hôm nay chỉ cần có người tiếp khiêu chiến đỡ nổi ta ba chiêu, ta lập tức quý gối nhận sai bỏ ra ngoài,"

"Được được,dám học trộm Đường gia tâm pháp còn có ra vẻ quang vinh như vậy, hay lắm, tiện nhân hôm nay cha không sử ngươi ta cũng muốn cho ngươi đẹp mặt."

"Ngươi bớt thoa thiếp vàng lên mặt đi Đường Bạch, lần trước đã thương ta,hôm nay ta cũng phải đòi lại một chút lợi tức, yên tâm giá không nhỏ."

Đường Bạch giận quá hóa cười, quyền đầu nắm chặt một nắm đấm đi qua, không huyền niệm chút nào sẽ đánh lên người Đường Lâm, mọi người xung quanh ai nấy che lấy mặt mình, cần xuất thủ mạnh vậy không.

Nhưng mọi người đợi mãi vẫn chưa có thanh âm vang lên, hiểu kì không khỏi nhìn lại rồi cục sảy ra chuyện gì.

"Này, này... Đây rốt cục là sao."

Đường Lâm bàn tay nắm chặt nắm đấm Đường Bạch, hai người lực lượng không ngừng dâng cao, hai tay có run rẩy.

Đường Lâm thuận thế, kéo lại tay Đường Phong chột dùng sức lớn hơn đẩy mạnh về phía trước.

Rắc..., cùng theo tiếng xương vỡ giòn vang, Đường Bạch lui lại mãi mới ổn định lại cơ thể, cánh tay vô lực rũ xuống, hoàn toàn phế.

Đường Bạch khuôn mặt trắng bệch, tay kia gât gao ôm lấy tay gãy run rẩy, mồm liên tục lấm bầm, sao có khả năng, sao có khả năng..

"Cũng là thôi đi, nếu ngươi đã là đệ nhất thiên tài Đường gia cũng chỉ đến vậy,không đỡ nổi một đòn, đòi lại một cái đi bây giờ ta khiêu chiến toàn bộ kim đan tăng một trở xuống, ai cũng được."

"Khinh người quá đáng, ta không biết ngoài kia ngươi gặp kì ngộ gì, nhưng ngươi sống là người Đường gia, chết cũng phải là ma Đường gia," Đường Phong trầm giọng không chút lưu tình nói.

Bây giờ Đường Phong lại suy nghĩ lại, Đường Lâm có thể không gả cho Ninh Tuấn nhưng bí mật tu luyện nhất định Đường gia phải có.

Từ lần trước bị Đường Bạch bắt về sức phản kháng không có, bây giờ Đường Bạch thậm chí không tiếp nổi một kích,mà từ đó có bao lâu, ngắn ngủi có vài ngày.

Đang suy nghĩ miên man thì Đường Lâm đã lạnh giọng cười khê.

"Hay cho câu sống là người Đường gia, chết là ma Đường gia, xem ra Đường đại gia chủ vẫn chưa hiểu rõ ý ta, ý ta hôm nay đến là đòi lại công đạo cho ta và mẹ ta, còn một việc nữa là xóa đi dòng máu dơ bẩn này, hiểu rõ chưa."

"Bắt đầu từ ngươi."

Đường Lâm nhìn lấy tên người hầu, nàng vẫn không quên người này trước kia không ngừng chế giễu mình cùng mẫu thân dù có bao năm qua đi.

"Xuu." mọi người đang ngỡ nàng Đường Lâm nhìn tên người hầu thì, bỗng mặt có cảm giác ầm nóng, sờ lên thì thấy một giọt máu đọng trên tay, chuyện gì???

"Phù..."

Tên người hầu đứng bất động, cái cổ roi xuống đất kèm theo là tiếng máu tươi phun ra như mưa, người xung quanh không kịp tránh y phục một nửa đã nhuộm đỏ ướt nhẹp.

Đường Huỳnh ta cáo từ trước nhà còn có chút chuyện a, Ninh Tuấn như còn muốn nói điều gì, lại thấy phụ thân hần trừng mắt cái, không nói gì liền đi theo về, Ninh gia gia chủ sao lại không muốn tiếp tục coi kịch vui, nhưng giọng nói trong đầu lúc này...

Đường Phong nào còn ngăn cản ý tứ, việc này truyền ra ngoài đã đủ mất mặt, chỉ mong Ninh gia kín miệng a.

"Đường Lâm, ngươi quá đáng hẳn đã làm gì, "

Đường Lâm không quan tâm lại quay mặt về phía một tên người hầu khác,

"Xuru" một tiếng Đường Lâm cùng nắm đầm của mình đã đi sát đến mặt tên kia.

Tên kia sợ quá đến nhắm tịt mắt lại, đứng quần đã ướt một mảnh, quyền phong đã dí sát mặt thì.

"Dừng tay," Đường Phong bàn tay gắt gao cầm lấy nắm đầm Đường Lâm, khuôn mặt khó coi lên, cả quá trình cũng diễn ra trong một giây thôi.

"Trúc cơ 5 tầng," Đường Phong giật mình không thôi.

Đường Lâm ánh mắt lạnh lẽo nhìn về Đường Phong, mọi người không tự giác run lên lui về sau một bước, những người ở đây ngày xưa từng khi dễ mẹ con Đường Lâm thân kinh không khỏi khản trương lên, cầu mong quên đi chuyện lúc trước nha.

"Người muốn ngăn cản ta, hẳn chỉ là một hạ nhân thôi, đối với người quan trọng vậy sao."

"Một hạ nhân cũng là Đường gia người, "

Đường Lâm cười cười, nếu như lúc trước hai mẹ con ta cũng được người bảo vệ như tên hạ nhân này, thì sẽ không có ngày hôm nay rồi, nhưng không.

Đường Lâm bây giờ sát khí quá nặng, bao nhiêu thù hận cũ chèn ép chỉ để đợi đến hôm nay bộc phát, cuối cùng cũng có cơ hội.

Đường Lâm thu lại tay, lại biết mất tiếp theo là "bạch một tiếng."

Đường Phong không kịp phản ứng, Đường Lâm nhân cơ hội đã giết hẳn, Đường Phong vô cùng tức giận, không nói hai lời, Đường Phong dơ cánh tay lên quạt ngang qua mặt Đường Lâm.

Ngoài dự đoán mọi người, Đường Lâm ăn một tát là không thể nghi ngờ, nhưng giật mình là cánh tay Đường Phong chế trụ tại chỗ cách mặt Đường Lâm chỉ một đường nhỏ, nhưng lại không pháp tiến thêm.

Trước mặt không biết lúc nào một vị nữ tử đã gắt gao cầm tay Đường Phong.

Là Thanh Ly.

Đường Phong như lâm đại địch, mặt đầy ngưng trọng nhìn vị trước mặt.

"Các hạ là..."

Đúng lúc này một cường đại lực lượng lại xuất hiện trong đại điện.

Mọi người vui mừng ai cũng cung kính cúi thấp đầu xuống.

"Tham kiến lão tổ."

Đường gia lão tổ không thèm nhìn mọi người xung quanh, trực tiếp khom người về phía Thanh Ly trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

"Ván bối ra mắt Thanh Ly tiên bối."

Oành... Tin tức quá mức rung động, Đường gia lão tổ là ai, là lão quái vật một thân tu vi đã đến Nguyên anh, tuổi thọ cũng tiếp cận 400 tuổi, vậy mà khom lưng trước nữ tử trẻ tuổi trước mặt.

Thanh Ly liếc mắt nhàn nhạt nói.

"Tiểu hầu tử cũng đã già rồi a."

Đường gia lão tổ tên Đường Hải, nhưng Thanh Ly gọi là Đường Hầu bởi vậy mới có tên tiểu Hầu tử.

Đường Hải, không vì thế mà tức giận mà cúi người càng sâu.

"Không biết Đường gia đắc tội tiên bối."

"Bỏ đi, ta không có nhiều thời gian, ta đến đây vì Đường Lâm mà thôi, ta vốn dĩ không muốn ra mặt nhưng lại bị thứ rác rưởi này chướng mắt."

Đường Hải lạnh lùng trừng Đường Phong một cái, Đường Phong rung mình một cái chợt dạ không dám nói nhiều lời.

Đường Hải đương nhiên biết truyện Đường Lâm, nhưng trước không có nhiều ý kiến mà thôi, không ngờ đến Đường Lâm còn quen biết bậc này ẩn thế đã lâu cường giả.

Đường Hải trầm thấp giọng, toàn bộ người trước kia chèn ép Đường Lâm, toàn bộ sử tử.

Trong đại sảnh một vài người trực tiếp quỳ xuống.

"Lão tổ tha mạng a, không không, Đại tiểu thư tha mạng a..."

Từng tiếng la hét như heo bị thọc tiết vang lên rồi im bất.

"Không biết tiền bối vậy đã thỏa mãn chưa."

Đường Hải chỉ sợ đối phương không chấp nhận, thái độ càng thêm cung kính vài phần.

Thanh Ly không cho ý kiến chỉ nhìn Đường Lâm. Biết mình hỏi sai người, Đường Hải lại khẽ nói.

"Đường Lâm a, ân oán lúc trước toàn bộ người liên quan đã chết hết, xem xem..."

"Chả phải còn hai cha con hấn sao."

Đường Lâm lại chỉ chỉ về phía Đường Phong.

"Ta nhưng là cha ruột ngươi,"

Đường Phong đã quá nhin, giờ hấn hối hận rồi, hối hận trước kia đối sử với mẹ con Đường Lâm.

"Hôm nay không đưa ra câu trả lời thích đáng thì đừng trách ta quá đáng."

Đường Hải khỏ sở âm vang hữu lực tuyên bố to một tiếng.

"Đường Hải cắt bỏ chức gia chủ diện bích 100 năm không được phép ra, Đường Bạch phạt đánh 500 trượng, phế bỏ tu vi, diện bích 100 năm."

Hai người nghe xong, như rơi vào hầm băng, Đường Bạch trực tiếp ngất tại chỗ, đang cao cao tại thượng đại công tử, hiện tại trở thành phế nhân

Đến đây Đường Lâm mới tri hoãn một chút, Đường Phong trước chỉ là không quan tâm hai mẹ con nàng, nhưng hết lần này lần khác gây khó dễ là hai mẹ con Đường Bạch chủ đạo.

Đường Hải cũng là bất đắc dĩ, cử động lần này tổn hao nghiêm trọng Đường Gia nội tình, bát đại gia tộc không khỏi tụt xuống hạng chót, nhưng biết làm sao được, Có Thanh Ly tại hấn không dám làm loạn, ân ân hấn còn nhìn thấy một đôi mắt nhìn hấn chòng chọc giống như một con hung thú há to miệng máu chờ hấn, hấn có thể cảm giác được nếu hấn có chút ý nghĩ loạn động là sẽ ngay trong nháy mắt bị diệt sát.

"Ta đi thôi."

Đường Lâm đang định cất bước theo Thanh Ly rồi đi thì, Đường Hải gọi lại.

"Sau này có chuyện có thể, trở về Đường gia, Đường gia vẫn luôn hoan nghênh ngươi."

"A, có chút tí nữa quên," nói lại ngẩng mặt về phía không trung.

Đúng lúc này Dương Thần xuất hiện, ánh mắt không có một chút cảm tình ba động, đối với chuyện này giờ cũng chẳng coi vào đâu, ngàn đó huyết tinh còn quá bé nhỏ, chỉ nhẹ hỏi một câu.

"Ngươi nghĩ kĩ rồi."

"Ừ."

Dương Thần vung tay lên, Đường Lâm lơ lửng trên không chung, từng tia huyết khí rất có quy luật lượn vòng ra tụ tập trên không chung tạo thành một giọt máu khổng lồ.

Dương Thần rút ra một cây dược thảo chất lấy hết tinh hoa điểm lên người Đường Lâm.

Đường Lâm mặt không còn một chút máu, sau khi hấp thu giọt kia chất lỏng, mặt đã dần khôi phục bình thường, không còn có thêm một tia khí tức cổ lão.

Đường Hải giật mình không thôi, đây không còn cảm nhận thấy một chút huyết mạch tương liên nào từ người Đường Lâm, nói cách khác Đường Lâm hiện tại không còn chung dòng máu với Đường gia nữa.

Đường Hải không khỏi khiếp sợ cũng tiếc nuối, khiếp sợ là thủ đoạn của Dương Thần, tiếc nuối là Đường gia mất đi Đường Lâm.

Cầu máu trên tay Dương Thần đang không ngừng nhỏ lại, nén đến đến còn một hạt cát lớn nhỏ, Dương Thần liếc mắt ra bên ngoài, gảy ngón tay Giọt

máu nhẹ nhàng phiêu du đến bên ngoài.

"Đường Lâm bỏ quên một người."

Ngoài cửa một mỹ phụ đang thần thờ nghe lén, từ đầu câu chuyện đến giờ, Đường Phong mất ghế gia chủ, Đường Bạch bị phế tu vi, nàng đã triệt để chôn chân mặt đầy thương bạch cười giễu, hận lúc trước việc làm, nhưng quá muộn, bỗng đôi mắt nàng co rút lại, không biết lúc nào một hạt cát màu đỏ phiêu lãng đến trước mặt, trong lòng cảm giác không ổn muốn tránh đi nhưng không tránh được, giọt máu không ngừng đâm xuyên qua trán nàng.

"Bành", cửa phòng bị phá ra cùng với một đoàn sương máu đang không ngừng khuếch tán xung quanh, mùi huyết tinh không khỏi làm người trong phòng buồn nôn.

Đường Bạch tỉnh lại vừa nhìn thấy bên ngoài đoàn sương máu, ần ần thấy được.

"Không...mẫu thân..." lại triệt để ngất xỉu.

Đến giờ Đường Lâm mới hoàn toàn tiêu hóa xong hết sạch được liệu, thần sắc đã trở nên bình thường.

"Ta đã không còn với Đường gia có một chút quan hệ nào, từ giờ ta tên, Mạn Lâm,"

Nàng trực tiếp lấy họ Đường Lâm, bởi từ trước đến nay Mạn Thiên Âm mới đối xử chân thật không một chút suy nghĩ tính toán, hoàn toàn coi nàng là ti muội thân nhân, Mạn Thanh Vũ cũng coi nàng như con ruột đối xử.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đi máy bay

Đường Hải khổ sở tự giễu, xem ra đây là quả báo a, trước kia vốn dĩ nên ngăn cản Đường gia người chen ép hai mẹ con Mạn Lâm, không nên a, tiếc rằng đã muộn.

Nhưng Đường Hải không nghĩ đến, nếu như trước kia Mạn Lâm không bị chen ép thì sẽ không có cơ duyên gặp được Dương Thần, càng không có tạo ngộ như hôm nay, Mạn Lâm giờ đã thành công cụ thông gia của Đường gia.

Để Đường gia người một bộ tính lạnh, Dương Thần cùng mọi người đã li khai Đường gia.

"Người giờ có dự định gì," nhìn Đường Lâm, không đúng giờ là Mạn Lâm Dương Thần hỏi, dù sao hiện tại bản thân Mạn Lâm tự hành một loại huyết mạch riêng, nói cách khác Mạn Lâm đang chảy là tổ huyết, bản thân là tổ.

Mạn Lâm cười như không cười, "ta tính tu luyện, ta nhận ra chỉ có thực lực mới quyết định được vận mệnh bản thân mình,"

Mạn Lâm bây giờ không còn là Đường Lâm hiền lành như trước, nhìn diệt sát mấy người Đường gia thủ đoạn huyết tinh đã khiến Dương Thần phải nhìn bằng con mắt khác.

Con người là sinh vật bản tính khó đổi nhất, nhưng cũng là đổi nhanh nhất, còn tùy vào trường hợp thay đổi như nào, giờ bắt một tên tăng nhân thành một tên ma đầu giết người không gớm tay rất dễ, nhưng biến một tên ma đầu thành tăng nhân lại vô cùng khó.

Cũng được một lúc Dương Thần về đến nhà tiếp tục tìm hiểu pháp tắc, Về phía Đường Hối bây giờ như hình với bóng lúc nào cũng lơ đãng theo Viên Ngự Yên, chắc cũng liên có thêm một đứa em dâu nữa, trình độ tán gái của Dương Hối Dương Thần không nắm rõ, nhưng độ vô sỉ cùng mặt dày Dương Thần đại khái đã biết một phần.

Mạn Thiên Âm thì thành thoi rồi, theo Đường Liên một bộ cũng liên nghiện game, dù sao hiện tại cũng không tu luyện, Lôi Thể quá bá đạo, nếu tiếp tục nữa thiên kiếp sẽ liên tục giáng xuống, ở đây chịu thiên kiếp sẽ bị tàn phá thành bình địa, ngăn cản là có thể nhưng chỉ hại Mạn Thiên Âm mà thôi.

-Hai tháng sau-

Mạn gia tụ tập không ít người, Dương Hối, Dương Liên, tiểu Tuyết, Mạn Thiên Âm, Thanh Ly, Liễu Sương. Mạn Lâm ngoài ra còn Viên Ngự Yên trên tay đang bế một con mèo trắng mập mập xù lông rất có u oán thỉnh thoảng liếc qua Đường Hối, đoán chừng là Bạch Hồ ở Thiên Hành Sơn, để của gái Dương Hối nhưng chịu bỏ ra a.

"Đại ca chưa xuất quan sao, hôm nay nhưng là chuẩn bị đầy đủ vé máy bay, ta nhưng chưa thử bao giờ đây."

"Kiên nhẫn đợi đi,"

Dương Thần ngồi xếp bằng một chỗ, xung quanh một màu trắng xám bao phủ như một quả cầu, hoàn toàn khác biệt xung quanh tựa như hình thành một thế giới khác, thần kì hơn là xung quanh những cái cây đang nhanh chóng già đi rồi héo tàn, bỗng dưng tất cả đình chỉ lại không hề có một chút động tĩnh.

Hờ...Phá sự tĩnh lặng ban đầu, Dương Thần thở nhẹ, mở mắt ra nhìn xung quanh.

"Năm giữ thêm được một chút thời gian rồi, hoàn chỉnh pháp tắc xem ra còn xa, tính toán không sai hôm nay liền rời đi Đông Hải."

Thời gian Pháp tắc gồm 3 quy tắc hình thành, Ngưng Động, Gia tốc, Chảy qua, Quay ngược.

Gia tốc là dễ nắm giữ nhất, bởi vốn dĩ thời gian vẫn đang không ngừng chảy qua, hiện tại nắm giữ thêm ngưng động, Quay ngược sẽ là mục tiêu kế tiếp, nắm giữ gia tốc, bản thân sẽ rơi vào không gian do mình tạo ra, bên trong tu luyện lâu nhưng ngoại giới sẽ vẫn bình thường, làm ít công to, về cơ bản cũng gần giống ngưng động, ngưng động chỉ là chậm lại rồi ngừng thôi.

Người bên ngoài sẽ nhìn vào thấy Dương Thần chậm rãi bên trong, nhưng thực ra bên trong thời gian chảy qua gấp nhiều lần ngoại giới, về phần này Dương Thần dù nắm giữ đến cùng nên là ít vận dụng tốt, chưa nắm hoàn chỉnh pháp tắc không gian sử dụng gia tốc, chỉ khiến cho tuổi thọ Dương Thần trôi qua nhanh hơn mà thôi, nếu như không nắm được Thời gian pháp tắc chỉ ít cũng phải đạt Thần cảnh, bởi khi đó mới có vô hạn thọ nguyên.

Chảy qua Dương Thần cũng nắm một chút da lông, ít cũng có thể đoạn được tương lai gần, còn phần xuyên qua Dương Thần cũng chưa nghĩ đến.

Về phần quay ngược lại càng khó khăn, không cẩn thận sẽ rơi vào thời gian trường hà mãi mãi không thể thoát ra, khi thoát ra còn có khả năng rơi vào toa độ thời gian khác. Có thể toa độ đó Dương Thần sẽ không tồn tại, hay nói cách khác toa độ đó Dương Gia không tồn tại.

Ví dụ như Dương Thần có thể quay ngược tạo dựng lên thế lực khổng lồ, nhưng về sau sẽ không có sự xuất hiện của Mạn Thiên Âm, Nhưng ở toa độ hiện tại Mạn Thiên Âm vẫn sẽ biết đến Dương Thần và có tiểu Tuyết, chỉ là Dương Thần sẽ biết mất ở dòng thời gian này mà thôi.

Đó chỉ là Dương Thần suy đoán mà thôi, Cũng là dựa theo thuyết trở về giết cha.

(Quay về giết phụ thân khi còn trẻ, vậy ai là người giết phụ thân khi Dương Thần vốn dĩ chưa hề được sinh ra)

Lắc lắc đầu, Dương Thần cười nhạt, "Đến đâu thì đến đi."

Rời đi bí cảnh, mọi người đã tụ tập đông đủ, mọi người đợi lâu a,

"Đại...ca." Viên Ngự Yên như con chim non mặt đỏ bừng bừng, ở sau lưng Đường Hồi nói nhẹ, mới hai tháng trước thôi Dương Thần nhưng là ngồi phòng thẩm vấn, kĩ ức cũ nhưng lâu quên a, giờ gặp lại với tư cách em dâu.

Dương Thần diện vô biểu tình như đã biết trước, "sau này cố gắng chiều cố tiểu Hồi nha, hần nhưng còn trẻ con, không quản lý cho tốt, ta sợ không đến 10 năm nữa ta lại có thêm vài trăm đứa em dâu."

"Đại ca, ta đã 19 tuổi."

"Ừ, so với Thanh Ly, người còn non lắm."

"Khúc khích..." Thanh Ly không nhịn được cũng bật cười, Dương Thần nói cũng không sai Thanh Ly đích thực cũng tiếp cận 500 năm thọ nguyên,

"Đi thôi Ngự Yên cũng cần nhìn thế giới xung quanh có bao nhiêu to lớn,"

Viên Ngự Yên không cho là đúng, nàng nhưng đã đi rất nhiều nơi trên thế giới, nhưng lại không biết ý Dương Thần cũng không phải đơn giản như vậy.

Rất nhanh mọi người đã tụ tập đủ ở sân bay, địa điểm kế tiếp là nước A (không cho tên nước vào vì va chạm rất nhiều)

Nghe nói ở đó, đồ ăn nhưng là số 1, chỉ có Dương Thần cùng Dương Liên biết lần này đi mục đích chính là chơi, nhưng còn một mục tiêu nữa là tìm hiểu đến, rốt cục hai tháng trước ai dòm trộm thiên cơ.

Ở đây một thời gian Dương Thần cũng biết, đây vốn dĩ là một vi diện thuộc Linh giới, nhưng vì Linh giới sinh ra một vi diện mới nên vi diện lạc hậu hơn, nói cách khác thiên địa chi linh yếu nhất bị đẩy ra ngoài, bởi lẽ Linh giới sức chứa chỉ có 3000 vi diện.

Vì vậy nên mới có cách thức tu hành truyền thừa đến tận nay, ngoài vi diện này chắc chắn tồn tại nhiều loại chủng tộc khác, chẳng qua là ẩn thế mà thôi, Dương Thần cũng tin người nhìn lấy thiên cơ cũng là truyền thừa từ linh giới tới.

"Sư phụ."

Dương Tiêu???

"Người cũng muốn cùng đi."

"Vâng."

Dương Thần cũng không suy nghĩ nhiều, trà trộn vào máy bay cũng không khó, Dương Thần khờ thích mà thôi, còn việc đi theo Dương Thần cũng không quá quan trọng, quan trọng là quyết định chính có quay về tìn Linh nhi không thôi.

tiểu Tuyết đã ngủ, quả thật là cái mèo lười, a bạch hổ cũng ngủ luôn..., một người một hổ, ngủ nướng trên tay, trông có chút buồn cười cũng không kém phần đáng yêu. Nghĩ đến sau này tiểu Tuyết cầm trường Thương cười lên bạch hổ quyết sạch thiên kiều đứng bên trên nhìn xuống bằng vô địch tư thái có bao nhiêu uy vũ a.

"Quả thật là muốn nhìn xem, tiếc là phụ thân chi e không thể nhìn thấy ngày đó"

Sẽ có một ngày Dương Thần sẽ phải rời đi, đến một tầng thứ cao hơn, hi vọng ở đó Dương Thần có thể gặp lại tiểu Tuyết, ngày Dương Thần rời đi sẽ không lâu, cũng không chắc chắn là sẽ một hai ngày.

"Đang suy nghĩ gì."

Giật mình tỉnh lại, Dương Thần xua tay "không có gì."

"Không biết sẽ bao lâu thời gian, nhưng như vậy là vui nhất, người đi đâu ta sẽ theo đó, mãi mãi về sau."

"Được, đời này thật tốt, vì có nàng cùng tiểu Tuyết xuất hiện."

"Đại ca đi thôi, còn nhiều thời gian tình tứ, máy bay nhưng cất cánh rồi."

A, Liền đi.

Máy bay cũng đã cất cánh, ngồi trong khoang phòng vip, kể ra Viên lão cũng chu đáo.

Dương Thần, Dương Hối, Dương Liên đầu tiên cảm nhận đồng thời rút ra nhận xét.

"Không bằng một phần ngàn tốc độ phi hành pháp khí ^3)

Bất quá vậy cũng vui, ở đây không có tranh đấu giống tu chân giới, ngồi cũng thoải mái nhiều, ngoài ra phục vụ cũng tốt, thức ăn nhưng là ngon.

"Àm àm àm."

Dương Liên nhú mày,

"Không phải đâu, ta nhưng vừa nghĩ đến bình yên đây."

Viên Ngự Yên nhưng chưa có tu luyện nên hoàn toàn không biết gian thường đang phát sinh chuyện gì.

"Có chuyện sao??"

"Ân đoán không sai, thì là gặp không tặc đi."

"Báo cảnh a..."

"Thôi, không cần đâu, báo cũng không giải quyết được gì, hi vọng đừng chọc đến ta, nếu không liền quăng xuống máy bay."

Viên Ngự Yên miệng giật giật, cũng không nói gì, cũng hi vọng không chọc đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Viên Ngự Yên khiếp sợ, đến nước A

"Lần sau không nên nói đến hi vọng."

Mọi người đang bình yên thì Dương Thần phát biểu, ai cũng nghi hoặc quay lại nhìn, nhưng thất bại Dương Thần vẫn mắt nhắm nghiền không quan trọng thường thức âm nhạc.

"Đại ca, người cũng nghe nhạc,mà không nói hi vọng là ý gì."

Dương Thần không trả lời, Dương Liên liền giải thích nghe, "Đại ca người nhưng là cảm kì thi họa tất cả mọi thứ thông thạo, riêng về tài đánh đàn, thì đã

thông thần rồi, còn nói đến hi vọng thì, a tới rồi."

Bên ngoài huyên náo đã im bất xem ra đã giải quyết, ý là người bên ngoài toàn bị khống chế.

"Lão đại, chúng ta còn phòng vip chưa kiểm tra."

"Được, nhanh phòng vip chắc chắn có thứ quý giá hơn."

Rầm rầm, rầm... Không sai biệt lắm thời gian một chén trà sau, cửa đã bị đá toái ra ngoài, một đám mặt mũi hung thần ác sát nhắm nhe nhắm nhé đánh ngang liếc dọc, chọt dứng lại về phía mọi người.

Hành khách trong khoang vip không ngừng hoảng loạn ai cũng sợ hãi cúi gằm mặt xuống.

Mấy tên cướp đảo mắt qua rất nhanh dừng lại ở một cô gái ghé đầu, cô gái cúi gằm mặt xuống đất thở mạnh cũng không dám, người không ngừng run rẩy.

"Úi choaaa... Ở đâu ra vụ vật trời vút vạy, lộc trời cho anh em ta đây."

"Ngươi...các ngươi.. Muốn làm gì."

"Khặc khặc... Đoán xem anh em bọn ta muốn làm gì nào."

"Các ngươi.. Đừng làm rộn, ta báo cảnh,"

Mấy tên cướp giật mình cái cả đám thi nhau cười.... "Haha haa, cười chết lão tử, cảnh sát có biết bay không mà đòi lên đây bắt ta hahaha."

"Tì a, xem ra người vi diện này tôn sùng cảnh sát quá mức rồi nha."

"Cũng không trách, người ở đây yếu ớt đến bạc nhược, cảnh sát xem ra giống như một thế lực duy trì trật tự, họ dựa vào cái cây này để giữ an toàn cũng phải, chứ cỡ như ta, chấp cả đàn cảnh sát không sao, xét về khía cạnh nào đó ở đây nếu sét về trật tự so tu chân giới còn nhặt chân."

Ở một bên Viên Ngự Yên đỡ dẫn về mặt nhìn hai người, cái gì mà vi diện, những thứ này nàng chưa bao giờ nghe qua, nếu không phải Dương Hối một thân y thuật quá mức quý dị, nàng không ngại mắng thân kinh, xét về ánh mắt thì Dương Hối còn sợ Dương Liên một phép, nhưng làm chủ đạo lại là Dương Thần, Viên Ngự Yên càng ngày càng hiểu ki tổ đội nhà này, nhưng có một chuyện Viên Ngự Yên sẽ không biết rằng chủ đạo không phải Dương Thần mà là đang ngồi ngủ say mỗi người một đầu tai nghe Mạn Thiên Âm cùng tiểu Tuyết.

"Cứu đi."

Dương Liên mở miệng, Dương Hối giật mình cái, ánh mắt

"Tì a, ngươi nhưng biết nếu ta cứu ngươi, nhưng ngươi ta sẽ hội xuất hiện một triệu chứng nha, ta nhưng không thích hại người khác."

"Trúng gì?."

"Tì ngươi nghe qua căn bệnh thiếu nữ sao, ân bệnh thiếu nữ."

Dương Liên nghe xong đánh một ánh mắt khinh bỉ qua, tự cho mình đa tình.

Mấy tên không tặc đang định cường hiếp, lại thấy ghé sau huyên náo, quay ra nhìn, nhưng vừa quay ra nhìn mắt hấn đã trừng lớn đứng bất động, vài tên tiểu đệ cũng học theo nhìn sang, tất cả đều bất động.

"Ồ sao tự nhiên im lặng vậy, Liễu Sương bơ vơ nhìn nhìn, không khí im lặng có chút quý dị, là sao..??

"Mẹ nó!!!! Quá tuyệt vời, không ngờ vụ này ăn to như vậy, đây con mẹ nó tất cả đều là hồ ly tinh haha."

Tên cầm đầu ánh mắt hèn mọn, nhìn về Liễu Sơn cùng chúng nữ.

"Cút đi."

Tên kia giật mình.

"Cái gì nhóc con, nói lại ta nghe, tính căn chuyện tốt lão tử à."

Phía Dương Thần mọi người có hơi bất ngờ, thanh niên kia là ai a, có vẻ như trâu bò nha.

Dương Hối nhìn nhìn thanh niên chốt một câu đánh giá, "không sai."

Được Dương Hối đánh giá không sai chứng tỏ không kém, Dương Hối nhưng là Độ Kiếp Ki.

Thanh niên nhận thấy người phía sau không mấy hoảng loạn cũng kinh ngạc, thanh niên không nhìn ra chút linh lực ba động nào cũng nghĩ những người xung quanh là người thường, nên cũng không mấy quan tâm lắm, nhưng khi đảo qua tiểu Hổ, thanh niên tí nữa giật bản mình, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh lấy, tự nhủ lát nữa hỏi mua lại.

Thanh niên cũng không phải ai khác, là Triệu Cơ, lần trước có gặp qua còn đòi chinh đón Dương Thần, bây giờ xem ra vẫn chưa phát hiện Dương Thần, cũng không trách, Dương Thần cảm ngộ không gian nếu không lên tiếng cũng như tập chung thì rất khó phát hiện, cho dù ở trước mặt đi nữa, huống chi Dương Thần tu vi có cỡ nào khủng bố, nhỏ nhoi trúc cơ làm sao có thể phát hiện.

"Này.. Ta hỏi ngươi đó nhóc con, có muốn sống hay không, khôn hồn học theo người xung quanh đi, máy bay đã không chế, trên người còn tài sản gì thì đưa hết qua đây rồi ngồi xuống một bên."

Triệu Cơ cười như không cười, thuận phát đã đến trước mặt tên kia cho một quyền, một quyền cũng không có gì ba động, tên cướp cũng không có bị đánh bay, mà đứng bất động.

Tên cướp trong đầu không ngừng xoay vòng, tử vong chưa bao giờ gần như thế, nhưng khi thấy bản thân vẫn bất động lại lớn tiếng cười.

"Ha ha, còn tưởng có bao nhiêu ghê gớm, trò con.... Ặc..."

Tên cướp mặt đỏ mắt trắng rã quỳ sụp xuống đất.

Cả quá trình, mọi người ngừng thở theo dõi rồi òa lên một tiếng hoan hô.

Mấy tên đàn em sợ đến run người, một đám lão đại đã bị gục những tên này còn sao dám, không ngừng có người quỳ xuống xin tha, này giờ Triệu Cơ ra tay trừ ở đây Dương Thần mọi người thấy hoàn toàn không ai có thể nhìn ra.

"Đại hiệp tha mạng, đại nhân a, nhà ta còn lão có trẻ có, ta cũng là bị ép đây, hần là hần..."

Tất cả không ngừng đổ hết cho tên cầm đầu, dù sao giờ tìm đường sống còn hơn.

"Xuống máy bay rồi tự giác đầu thú đi."

Bấy giờ Liễu Suồng mới hỏi lại Dương Liên.

"Tại sao hần đánh vậy mà tên kia không bị bay ra ngoài."

Liễu Suồng cũng trúc cơ đỉnh phong, công lớn nhất vẫn là do Thượng Phẩm linh thạch, cùng bao nhiêu thịnh yêu thú.

"Lực lượng khống chế của hần tinh thuần, nên vậy."

"Lực lượng khống chế???", Thanh Ly một bên cũng tự hỏi không biết rốt cục là gì, đến bây giờ nàng mới nghe đến.

Dương Liên chỉ giải thích bình thường, "lực lượng khống chế nói đơn giản là đơn giản, nói khó nắm giữ cũng là cực khó, vì ít người chịu tập luyện, bởi lẽ thiên phú thấp mà nói khi nắm giữ được rồi, thời gian tu luyện cũng bị cắt đi nhiều nên ít ai tìm hiểu, có những người không cần tập luyện vẫn có thể nắm giữ, đó là bẩm sinh hoặc là vận may tự nhiên nắm giữ."

Dương Hối chen miệng tranh công một bộ lão làng, "ví dụ như ta đánh vào một tảng đá, bình thường sẽ vỡ thành vô số bụi mù, bay tán loạn khắp nơi, nhưng khi ta khống chế lực đạo đủ tinh thuần thì tảng đá sẽ bị tay ta xuyên qua dễ dàng mà tảng đá vẫn không nhúc nhích, nghe có vẻ cái đầu uy lực hơn, nhưng không phải vậy sở dĩ tảng đá bị vỡ toái là do tảng đá quá yếu, lực đạo bị phân tán làm cho tảng đá thành nhiều mảnh, còn khi khống chế lực đạo thì toàn bộ sức mạnh sẽ dồn vào một điểm không chút dư thừa."

Hai người nghe cái hiểu cái không chỉ biết gật đầu, dù sao hai người nhưng chưa từng được nhắc đến này.

Giải quyết xong đám cướp, Triệu Cơ quay ngắt người lại tiến đến Viên Ngự Yên.

"Vị tiểu thư này, có thể bán cho tại hạ con mèo này sao."

Viên Ngự Yên không nói nhằm trực tiếp lắc đầu, lại không quan tâm.

Tiểu Hổ đánh một cái ánh mắt khinh bỉ, miệng hơi hơi cong khá quái dị nhìn lấy Triệu Cơ, muốn mua bản tọa, haha, cười lớn.

Tiểu Hổ biết thừa đi theo Dương Thần mới là vương đạo, còn Triệu cơ quá yếu đuối tiểu Hổ còn không thèm để trong mắt.

Triệu Cơ thấy tiểu Hổ khinh thường mình chả những không tức giận còn kinh ngạc, rồi kinh hãi, "linh chí nhưng lại cao vậy."

"Thế này đi, vị tiểu thư này cứ ra giá, bao nhiêu tại hạ cũng có thể mua lấy."

Viên Ngự Yên mắt dần lạnh xuống, "không nghe thấy sao, cút."

"Vị tiểu thư này, ta nhưng vừa cứu mọi người."

"Đúng rồi vị tiểu thư này, vị thanh niên này vừa cứu tất cả mọi người rồi, cũng chỉ là một con mèo thôi, bán cho đã đánh, nếu là ta ta còn cho không."

Vài người khoang vấp cũng bắt đầu mở miệng giúp thanh niên kia, xet cho cùng thanh niên cũng là ân nhân mọi người, vị nữ tử được cứu ban này thỉnh thoảng còn ném vài mị nhãn nhìn Triệu Cơ không có chút che giấu.

"Chúng Ta cần người cứu qua sao, người nhưng là đang cứu mấy tên đó."

"Không biết tốt xấu, hừ."

Triệu Cơ biết không thể nào mua được, nhưng thiếu gì cách đâu, bản thân nhưng mang hệ thống, cơ hội còn nhiều, chắc chắn phải cảm tiểu Hồ về.

Mọi người giữ im lặng một khoảng lâu, thì Dương Liên mới nhàn nhạt mở miệng, "Đến rồi."

"Đến cái gì??" Viên Ngự Yên cũng nghi hoặc không thôi, chả nhẽ ban này không phải là đến rồi mấy tên cướp sao.

"Không tốt, máy bay mất lại, phi công đã nhảy dù."

Mọi người hoảng loạn đến cực độ, không có phi công máy bay chỉ có rơi phân.

Viên Ngự Yên mới tỉnh ngộ, xâu kết từ đầu đến cuối, chả trách máy bay dễ bị khống chế đến thế, nguyên lai tên phi công cùng bọn cướp cùng một phe, mà quan trọng hơn máy bay vẫn đang rơi.

"Không đúng," khi quay ra nhìn, một nhà Dương Thần không có vẻ gì là quan trọng bộ dáng, ba người kia thì tai cầm tai nghe, ngon lành ngủ, Dương Hối Dương Liên vẫn tự nhiên như thế, Thanh Ly, Liễu Sơn, Đường Lâm vẫn ăn đồ ăn một bộ không quan tâm, chả nhẽ nhà này không biết tình hình hay sao, "Có Quỷ!!!"

Triệu cơ giật mình, "Cơ hội tốt."

"Mọi người không cần hoảng loạn, tìm trong khoang xem còn có bao nhiêu chiếc dù, phân phát cho mọi người."

Mọi người giờ nhưng tín nhiệm Triệu Cơ cực kì, không chút suy nghĩ mọi người đã lục lọi, không sai biệt lắm qua một hồi giành giật đã đủ dù cho mọi người, chỉ còn phía đám người Dương Thần là không có.

"Trùng hợp nha."

Hắc hắc, Dương Hối một bên cười như không cười, trò hề của Triệu Cơ, hần còn lại gì đâu, bắt quá cũng tốt, để hần nhảy nhót còn có chút hài hước.

"Uy, các người không định kiểm tra cho mình sao, tin tưởng ta không đến 5 phút nữa máy bay sẽ rơi xuống đất."

Không trả lời Triệu Cơ mọi người chỉ nhìn hần như một tên ngốc đang cố tỏ ra thông minh, Thanh Ly không sao nhưng Liễu Sương không thể không đưa ánh mắt thương hại về phía đó, dù sao nàng vốn dĩ thiện lương.

Triệu Cơ còn tưởng mọi người đang sợ hãi, có vẻ như rất hài lòng, "vị tiểu thư này, ta còn một chiếc dù, có thể đổi con mèo lấy sao."

Viên Ngự Yên như có suy nghĩ lại lắc lắc đầu, kì thật hiện tại cũng rất sợ nhưng vậy thì sao, bỏ mọi người sống một mình nàng không làm được.

"Người cũng nên dừng đi thôi, ta nói lần cuối vậy đi, ta sẽ không có mua bán gì hết, đây là bằng hữu ta, không phải thú sủng."

"Người nghĩ kĩ a, vì một con mèo, mà vứt đi tính mạng đáng không."

"Oành..."

"Không tốt, động cơ giữ cân bằng nổ rồi, máy bay đang rơi nhanh hơn, mọi người nhảy dù đi nhanh lên."

"Đến nước A còn bao xa,"

"Không sai biệt lắm còn vài ngàn dặm, tí chúng ta đi luôn sao."

"Ăn đi thôi."

"Đi?? Đi đâu, chúng ta không có dù,"

Viên Ngự Yên chưa hiểu chuyện gì thì Dương Hối đã bế phốc lên một mạch chạy đến cửa sổ.

"Thà ta xuống, bị làm sao vậy."

"Hắc hắc có trò này vui, cô vợ nhỏ, muốn thử không"

"Trò gì, à mà khoan ai là vợ ngươi."

Vậy được,

"A.a.a.a....."

Không đợi Viên Ngự Yên nói Dương Hối đã quăng Viên Ngự Yên xuống máy bay.

"Hắc hắc,"

Triệu Cơ khiếp sợ không thôi, tinh hồn lại quất to lên.

"Ngươi vậy mà giết người, khôn kiếp."

Triệu Cơ nắm chặt nắm đấm, đấm ngang qua Dương Hối, lực đạo hết sức chuẩn xác, người thường chắc chắn sẽ chết, nhưng là Dương Hối.

"Ta lúc nào giết người."

"Cái gì!!!"

Triệu Cơ nhìn lại, quyền phong đã cách mặt Dương Hối không sai biệt lắm, nhưng cản lại là hai ngón tay hơi hợt dơ ngang không có chút lực đạo nào.

Triệu Cơ có cảm giác như đánh vào một khối bông dù lực đạo có bao nhiêu tinh thuần nhưng chạm đến tay Dương Hối giống như một tiểu hài tử đang đánh với một tráng hán vậy không gây nổi một sát thương.

"Luyện thêm vài trăm năm nữa nha, tạm biệt đại anh hùng."

Dương Hối nhảy phắt xuống máy bay lao vun vun xuống đuổi đến Viên Ngự Yên.

Mọi người nhìn cũng không thèm nhìn Triệu Cơ trực tiếp lướt ngang qua cũng lần lượt nhảy xuống, trong sát na đó Triệu Cơ nhìn rõ khuôn mặt Dương Thần.

"Là hán," một cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong tâm hồn, phải nói là đến từ hệ thống mới đúng."

Trở lại với Viên Ngự Yên, trên đường rơi không ngừng hét lớn, trong tâm bây giờ không ngừng nghĩ Dương Hối những ngày qua, tất là là lừa dối sao, vậy mà hán ném mình xuống.

"Lần này xong."

"Mát không ^^."

Vừa nghĩ đến cái chết không xa, tâm thần hỗn loạn không ngừng, thì tất cả đã triệt để vỡ vụn, âm thanh của Dương Hối ngay cạnh tai.

"Ngươi..."

Dương Hối không nói nhiều, tay vòng qua eo Viên Ngự Yên bay lên.

"Ngươi biết bay, ngươi là tiên sao."

"Ha ha, ta không phải tiên, nhưng tí ti cùng đại ca ta chính là tiên, còn về bay thì đơn giản, sau này ta cũng có thể dạy."

"Thật." Viên Ngự Yên nửa tin nửa ngờ, bất quá thay vào đó là vui mừng khôn xiết, tuy là trong lòng không ngừng có ngựa chạy trâu phi qua đầu, nhưng đây là thật, nàng đang bay hơn nữa còn là...

"Tưởng ta vứt bỏ sao, haha cô vợ nhỏ nhưng không biết hài hước nha, "

"Ai là vợ ngươi, ăn nói linh tinh."

"Hắc hắc," rất nhanh hai người đã về đến tổ đội của mình, một đường phi hành chỉ có Viên Ngự Yên hỏi Dương Liên cùng Dương Hối trả lời, cứ tiếp tục vậy rồi đến nước A."

Bạn đang đọc truyện *Đế Ba Ba Dạy Con Đánh Lộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

